
VRCHNÍ VELITEL

ARMÁDY SPÁSY

PATRIK SILVESTR



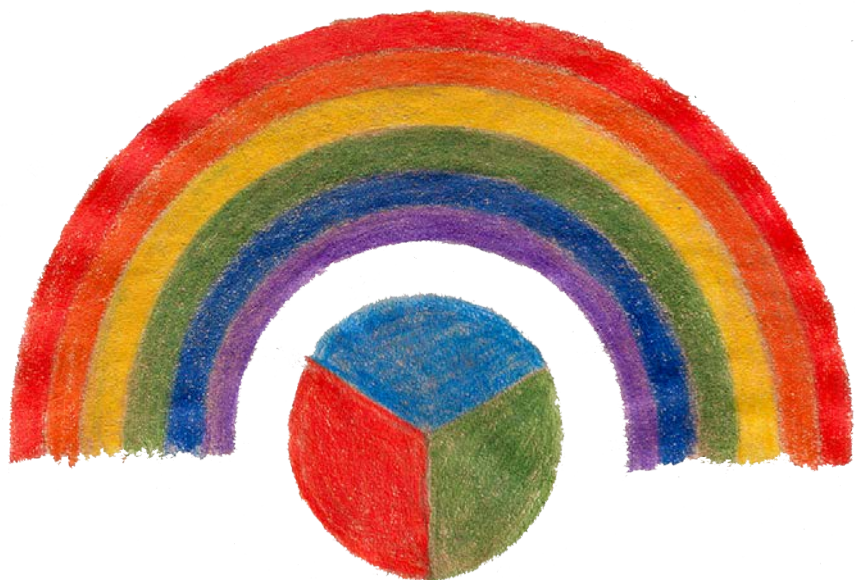
TRAGIKOMICKÁ SATIRA
ZČÁSTI DVOJJAZYČNĚ

VRCHNÍ VELITEL ARMÁDY SPÁSY

TRAGIKOMICKÁ SATIRA

ZČÁSTI DVOJAZYČNĚ

Patrik Silvestr



Edice pro podporu poznání v oblasti humánních věd

Dokončeno 2014 – Copyright 2015

Všechna práva vyhrazena

EDICE PRO PODPORU POZNÁNÍ V OBLASTI HUMÁNNÍCH VĚD
2. řada

Patrik Silvestr

VRCHNÍ VELITEL ARMÁDY SPÁSY

Tragikomická satira, zčásti dvojjazyčně

www.patriksilvestr.cz

Patrik Silvestr je pseudonymem Vlastimila Vráblika

Vydal ELTISK, vydavatelství a nakladatelství
Mariánské náměstí 63, 688 01 Uherský Brod
www.eltisk.cz
vydavatelstvi@eltisk.cz

Sazba a tisk ELTISK s.r.o. Uherský Brod

Ilustrace a úprava obalu, ilustrace úvodní stránky Andrea Dudková

Vydáno v roce 2015

Vydání první

Všechna práva vyhrazena. Tato kniha a ani její části nesmí být rozmnožována tiskem, fotokopíemi, počítačovými datovými soubory, ani jiným způsobem bez předchozího svolení autora.

ISBN 978-80-904705-8-3

OBSAH

Úvod	5
Část první	7
Část druhá	11
Část třetí	16
Část čtvrtá	19
Část pátá	22
Část šestá	31
Část sedmá	35
Část osmá	38
Část devátá	44
Intermezzo I	62
Část desátá	72
Část jedenáctá	75
Část dvanáctá	80
Intermezzo II	89
Část třináctá	92
Část čtrnáctá	96
Část patnáctá	102
Část šestnáctá	103
Část sedmnáctá	106
Část osmnáctá	128
Intermezzo III	130
Část poslední	143
Epilog	146
Popisy k jednotlivým titulům edice	150

Úvod

Toto dílo čerpá z informací v médiích, které autor přebral a zpracoval. Za jejich správnost, nebo nesprávnost není proto v kreativním kontextu zodpovědný. Osoby jsou vymyšlené a jejich jména naprosto volně zvolena. Osobnosti veřejného života vystupují ve fiktivních situacích, i když se může jednat o reálné pozadí. Jedná se v takových případech pouze o literární interpretaci skutečnosti.

Evropská unie vyžaduje vícejazyčnost. Užívám v tomto díle částečně dvojjazyčnost, což však nikterak neomezí v četbě čtenáře, který se o německý jazyk nezajímá.

Toto dílo, vnořeno i do křesťanského náboženství a duchovního světa, je skromným protikladem násilí a nespravedlnosti ve světě, nespravedlnosti, která se zabydlela natrvalo ve vědomí lidstva.

Satira je syntézou kritiky, kreativity a humoru. Kritika, která pramení z objektivní pravdy, je nezczizitelnou součástí každé pluralitní demokratické společnosti. Kreativita jako součást satiry neodpovídá přímé pravdě a humor svědčí o tom, že příslušnou součástí autor nemíní vážně, což plně odpovídá svobodě slova. I nepatrný zásah proti obsahu satiry by zpochybnil svobodu slova jako nezczizitelného práva a otevřel dveře cenzuře dokořán, což by vedlo mimo prostor svobodné společnosti. Ve výchově dětí vychází pokárání shora, ve vztahu k politice by mělo pokárání vycházet i zdola a ne pouze na rovině opozice, protože moc byla politikům udělena řadovými občany.

Přesto se nejedná autorovi o příslušné politiky, nýbrž o věc, která má svoji autonomii a je rozšířena jako bující plevel po celém světě. Jmenuje se Nespravedlnost. – Politici vystupují v tomto díle, jak už bylo shora zmíněno, pouze fiktivně, i když podnět k těmto scénkám pochází od nich. Prokázali, že mají smysl pro humor. Bývalý pan prezident Václav Klaus prohlásil v médiích v duchu humoru, že by mohl být (třeba díky jeho globální neomylnosti?) prezidentem celého světa, bývalý ministr financí pan Miroslav Kalousek dovolil jedné poslankyni v parlamentu v duchu humoru, že mu může říkat klidně Mirku, před nějakou dobou sepsal v sebeobraně dokonce satirickou báseň v souvislosti s protestní demonstrací, a pan prezident Miloš Zeman provedl, mám dojem ještě ve funkci ministerského předsedy, nepatrnou lingvistickou změnu v jednom klíčovém slově z politické oblasti s obrovským sémantickým,

tedy významovým dosahem až balistické střely, proměnil totiž v médiích poslance v posrance.

Zvolil jsem pro úvodní stránku symbolický vstup do tohoto díla. Trojúhelníky v kruhu symbolizují dle mé sekundární interpretace jednotlivé složky duše člověka: červená zastupuje nevědomí, zelená podvědomí a modrá vědomí jako barva aktivity u čtenáře konkrétně v tomto díle. Vědomí zde tedy hraje první hlavní úlohu. Při sloučení těchto tří základních barev vzniká barva bílá, která vyjadřuje jednotu lidské duše. Duha je primárním pozitivním symbolem nevědomí dobré budoucnosti člověka, kterou tímto symbolickým aktem přeji jak čtenáři tohoto díla, tak i všeobecně člověku, jemuž by z obsahu této práce mohlo vyplýnout i nějaké dobro.

Část první

Začalo to všechno kolem desátého roku třetího tisíciletí a nezačalo to nevinně. Pan Papoušek byl právě u mne na návštěvě v Mnichově. Před nějakým časem se přestěhoval do České republiky. Po obědě jsme vyrazili do města, kráčeli jsme pěšky až k vlakovému nádraží, kde se hemžilo plno lidí, někteří byli na cestách, jiní se tam jenom potloukali.

V rohu nádražní budovy se chulila na špinavé zemi jedna asi 70-letá žena. Její zevnějšek ji charakterizoval jako bezdomovkyni: ze zimní čepice jí splývaly až k ramenům šedivé vlasy, seděla se zkříženýma nohama, dlaně měla vsunuté do rukávů zimní bundy, aby jí nemrzly, před jejím obličejem s vyhaslým pohledem stála miska, do níž kolemjdoucí dobrodinci vhodili skromnou almužnu.

Pan Papoušek ji oslovil: „Proč tu, paní, tak strádáte?“ „Víte, můj pane, já jsem nikdy nemyslela na sebe, moji práci jsem pokládala vždy za službu Bohu a státu a tím jsem ji posvětila. Pracovala jsem po celý svůj život jako učitelka na volné noze za skromný honorář, musela jsem učit jednou tolik než učitelé, kteří měli status úředníka a nebo zaměstnance, abych přežila čtyři měsíce u mne neplacených německých prázdnin, nedostala jsem třináctý plat, musela jsem si hradit plně zdravotní pojištění a neměla jsem nárok jak na nemocenskou tak i na nezaměstnaneckou podporu v případě ztráty práce. Učila jsem podle vůle zaměstnavatele na univerzitě, gymnáziu, v armádě, na jazykových školách. Veškerá moje pedagogická činnost byla v souladu se státním zájmem a potřebami státu. Přesto nemám nárok ani na jedno euro starobního důchodu.“ – „Jak to?“ zeptal jsem se této zubožené lidské bytosti. „Protože jsem si neplatila důchodové pojištění,“ odpověděla tato chudina.

„Měla jste se obrátit na paní Kancléřku Angelu Merkelovou,“ radil jí se zpožděním pan Papoušek. „To jsem učinila.“ „A jak to dopadlo?“ „Její úřad mi sdělil, že paní kancléřka pro mne nemůže v této věci nic udělat a že se mám obrátit na paní Spolkovou ministryni Práce a sociálních věcí Ursulu von der Leyen.“ „A co ona? Odpověděla?“ „Ano odpověděla: Prý nemám nárok na žádný starobní důchod, protože jsem neodvedla žádné důchodové příspěvky.“ – „Toto odůvodnění nesouhlasí. Učitelé se statusem úředníka si rovněž neplatili žádné důchodové pojištění a mají tučný důchod, bývalí občané Německé demokratické republiky neodvedli taktéž žádné příspěvky starobního důchodu a pobírají plný důchod, takzvaní pozdní vystěhovalci z Ruska a dalších komunistických zemí si neodpraco-

vali ani hodinu v Německu a nezaplatili ani halěr do důchodové pokladny. Přitom se těší plnému starobnímu důchodu. Nepokládala Vás paní ministryně náhodou za nesvéprávnou, když Vám tak odpověděla?“ „To já nevím, můj pane. Ti nahore nemají soucitu pro nás dole. Bůh jim žehnej,“ odpověděla tato lidská troska politické bezcitnosti. „Já jsem ani nepožadovala plný důchod, chtěla jsem, aby mi stát, pro který jsem celý život od rána až do noci a o víkendech pracovala, doplatil polovinu důchodového pojištění jako zaměstnavatel. S polovičním důchodem bych se úplně spokojila. To však bylo zamítnuto.“ „Přesto ale nemusíte tahle žít na ulici. Můžete žít ze sociální podpory,“ poradil jí pan Papoušek. „Víte, můj pane, já jsem nikdy nedostala ani halěr sociální podpory. Ani ve stáří se nenechám ponižovat. Buď spravedlivý důchod a nebo ulice.“

Tento rozhovor jsem přerušil: „Takže tady máme jasný objektivní důkaz toho, že právní stát není spravedlivý stát a totéž platí i o sociálním státě. V obou těchto konstrukcích státu schází smysl pro elementární spravedlnost. Spravedlivý stát je utopie, ale ne spravedlivější stát než Spolková republika Německo pod žezlem nenaplněného zákona.“

„Tato žena trpí pro spravedlnost,“ vyslovil jsem a zeptal se pana Papouška jako křesťana, jak to Kristus v tom jeho Horském kázání řekl. Obratem mi odpověděl: „Blaze těm, kdo hladovějí a žízní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni.“ Poté dodal: „Tento případ je symbolem nespravedlnosti na naší Planetě, proti níž hodlám s pomocí Boží bojovat.“

V tomto jeho rytířském rozhodnutí byl vnitřně posílen mladým párem, který se zastavil vedle nás s Bibli v ruce. Ihned nás oslovila mladá žena: „Viděli jsme, že se s touto ubožačkou už déle bavíte a tak bychom Vám chtěli přečíst krátkou povídku, podobenství z Bible.“ „Posloucháme,“ odpověděl pan Papoušek. – „Dobře, tedy slyšte: Jeden člověk šel z Jeruzaléma do Jericha a padl do rukou lupičů, ti jej obrali, zbili a nechali tam ležet polomrtvého. Náhodou šel tou cestou jeden kněz, ale když ho uviděl, vyhnul se mu. A stejně se mu vyhnul i levita, když přišel k tomu místu a uviděl ho. Ale když jeden Samařan na své cestě přišel k tomu místu a uviděl ho, byl pohnut soucitem, přistoupil k němu, ošetřil jeho rány olejem a vínem a obvázal mu je, posadil jej na svého mezka, zavezl ho do hostince a tam se o něj staral. Druhého dne dal hostinskému dva denáry a řekl: Postarej se o něj, a bude-li tě to stát víc, já ti to zaplatím, až se budu vracet.“

Poté pomohli tito „apoštolové“ bezdomovkyni na nohy a odvedli ji do domu Armády spásy, aby se tam ohřála a nasýtla.

S panem Papouškem jsme cestou rozebírali osud člověka v právním státě, pokoušeli jsme se z neutrálního pohledu pochopit postoj a jednání křesťansko demokratické strany. Křesťanští demokraté pokládají za buňku společnosti rodinu, Kristus se však obrací k jedinci a oslovuje jej. Z našich úvah jsme dospěli k závěru, že křesťanská politika hájí zákon, kdežto Kristus hájil spravedlnost. Zákon hájili jeho odpůrci. Z toho jsme odvodili doporučení, že křesťanští demokraté musí uvést svoji politickou vůli do souladu s vůlí Boží. Pokud tak neučiní, stabilizují právní stát, který přes všechny dobré počiny bude v některých případech na jedné straně člověka poškozovat, na druhé ho ale nevyslechně, bude ho v jeho právech ignorovat, jak tomu bylo u příslušné bezdomovkyně – z právního státu se tak stane objektivně ukázkový nespravedlivý stát, jak nám praví moudrost latinského výroku **Pars pro toto**. Pod jedním případem nespravedlnosti se hroutí ve vědomí vnímavého pozorovatele celá budova jinak vynikajícího sociálního státu, neboť se jedná o hlavní nosný pilíř – Elementární Spravedlnost. Spravedlnost žije i ze vztahu, srovnání nás totiž vede k poznání. Co pomůže naší bezdomovkyni, že v této zemi, v této výkladní skříni Evropy, dostává nemocný zaměstnanec po dobu šesti týdnů plný plat, poté nemocenskou. Tato skutečnost, z jistého hlediska sociální zvýhodnění přesahující elementární spravedlnost, pouze zvětšuje na protější straně Nespravedlnost, pod jejímž žezlem se naše hrdinka plazí na špinavé studené zemi.

Pan Papoušek podal další vysvětlení: „Kořeny zaslepené věrnosti německé politiky k zákonu a právnímu státu musíme hledat, pane Silvestře, v Hitlerovské diktatuře, která pošlapala právní stát a jeho pozitivní zákony, a i kdybychom byli ateisté, tedy neznabozi, mohli bychom popravdě říct, že Hitlerovská diktatura pošlapala Boží zákony a tak povstal z ruin bezpráví a z nepředstavitelné národní katastrofy pod žezlem zcela nové strany, strany Křesťanských demokratů, právní stát a zákon, který bylo třeba za každou cenu hájit.“ Panu Papouškovi jsem dal za pravdu.

Odebrali jsme se do nádražní kavárny. Objevili jsme volný stůl, odkud byl výhled na pilné servírky. Pan Papoušek se divil skutečnosti, že člověk není stejný, ale že existuje jako muž a žena. Samozřejmě jsme si uvědomili, proč tento rozdíl existuje. Ženě schází Y chromozom a tak je tento rozdíl viditelný: „Hladké paže, hladké nohy a kouzelný úsměv, prostě jiné maso a jiný duch,“ podotkl pan Papoušek jako teoretický znalec žen. Už měl jako starý mládenec na jazyku další poklady ženy, které poutají muže, když

jsme byli osloveni kouzelným úsměvem servírky: „Was wünschen Sie, meine Herren?“ Česky: Co si přejete, pánové? Odpověď byla nenáročná: Dvě vídeňské kávy a dvakrát jablečný koláč. Byli jsme obslouženi obratem. Těšili jsme se z pohledu na hladké paže, hladké nohy a kouzelný úsměv servírek a vychutnávali naši vídeňskou kávu.

Pan Papoušek se spontánně rozhodl, že pojede hned domů. Měl dobré spojení vlakem na Prahu. Protože byl mým hostem, tak jsem mu zaplatil v restauraci jeho skromnou útratu. Po odjezdu se na delší dobu odmlčel.

Část druhá

Najednou mne překvapil od něj dopis, který psal německy. On si vlastně ani neuvědomoval, jak mluví a jak píše, zda německy nebo česky, bylo třeba jej na to upozornit a požádat ho, aby mluvil tak či onak. Hlavní část jeho dopisu představím tedy v originále a pak jej přeložím. Jednalo se o naše setkání s bezdomovkyní na mnichovském nádraží. Podle jeho úsudku byla tato oběť nespravedlnosti státní moci stále naživu i bez důchodu. Důchod ale není všechno, co člověk potřebuje. Pan Papoušek se tedy v tomto duchu rozvyprávěl:

In Tschechien lebte ein Mann. Dieser Mann war seit Geburt nie beim Arzt, hatte ungewöhnlich grosse Halsblutgefässe, die er für Juwelen seiner unzähligen Überstunden hielt. Er arbeitete von morgens bis abends, das Leben wollte er erst im Ruhestand geniessen, auf diese Zeit verschob er sogar seine Hochzeit mit ihrer Nacht. Böse Zungen behaupteten, er sei unsterblich und so wurde er zum Alptraum des Finanz – und Arbeitsministers, die ihn als schädlichen unverwüstlichen Holzwurm der Altersrentenkasse betrachteten. Seine Leistung war in der Tat grenzenlos. Er war in der Lage, noch mit dem letzten Herzschlag zwei Fliegen mit einer Klappe zu schlagen, er versäumte nämlich um einen einzigen Herzschlag sowohl die Altersrente als auch das Sterbegeld. Er starb pünktlich um 24 Uhr, so stand es zumindest auf seinem Totenschein. Dieser tschechische Pechvogel und ideale Bürger gab dem Staat absolut alles: sein Wissen, seine Kraft, seine Zeit, seine Altersrente und sogar auch sein Sterbegeld. Seine Asche wurde vom Winde verweht.

V Česku žil jeden muž. Tento muž nebyl od narození nikdy u lékaře, měl neobvykle velké krční žíly, které považoval za drahokamy svých nespočetných přesčasových hodin. Pracoval od rána do večera, život chtěl užívat až v důchodě, na tuto dobu odložil dokonce svoji svatbu s její nocí. Zlé jazyky tvrdily, že je nesmrtelný a tak se stal noční můrou ministra financí a ministra práce, kteří jej pokládali za škodlivého nezničitelného červotoče pokladny starobního důchodu. Jeho výkon byl vskutku neomezený. Byl schopen zabít ještě posledním úderem srdce dvě mouchy jednou ranou, zmeškal totiž o jediný úder srdce jak starobní důchod, tak i pohřebné. Zemřel přesně ve 24 hodin, tak to stálo alespoň v jeho úmrtním listě. Tento

český smolař a ideální občan dal státu absolutně všechno: své vědomosti, svůj čas, svůj starobní důchod a dokonce i své pohřebné. Jeho popel byl rozfoukán větrem.

Ta německá bezdomovkyně na mnichovském nádraží dala samozřejmě státu rovněž všechno, i když zůstala naživu, a v tom spočívá jediný rozdíl, zlobil se pan Papoušek na konci svého dopisu. Odložil jsem jeho dopis a zabýval se přípravou terapie jednoho z mých pacientů.

Uplinuly sotva dva týdny a pan Papoušek mně zase poslal dopis, v němž jistým způsobem zůstává u původního tématu. I tento dopis píše německy. Uvádím opět pouze jádro jeho sdělení:

Es folgt also eine bescheidene satirische Beurteilung der Bekämpfung der Invalidenrente in der Tschechischen Republik, die jedoch den Wahrheitskern der ganzen Problematik voll respektiert:

In Tschechien hat man das Sterbegeld abgeschafft, was die Bekämpfung der Invalidenrente enorm gestärkt hat. – Ein Herr erzählte mir, dass seine Tochter die Invalidenrente verloren habe. Dabei habe sie nur ein Bein. Die Rentenkommision hat im Zusammenhang mit der Behinderung seiner Tochter sehr logisch argumentiert: Fußball habe sie nie gespielt. Sie sei gut erzogen, in der Schule habe sie im Betragen immer eine glatte Eins gehabt, woraus eindeutig folge, dass sie mit den Beinen nie arbeiten und verdienen werde. Deshalb brauche sie das zweite Bein nicht. Die meisten Menschen arbeiteten sowieso mit den Händen oder mit dem Kopf. Sie habe zwei gesunde Hände und den Kopf habe sie noch nicht verloren. Der Vater wandte verärgert ein: „Wenn sie aber den Kopf verliert und die Krücken in ihre gesunden Hände nimmt, werden Sie, meine Damen und Herren, nie wieder mit den Händen und dem Kopf arbeiten können.“ Die Vorsitzende der Rentenkommision erwiderte lächelnd: „Kein Problem. Wir gründen eine gemischte Nationalfußballmannschaft. Auf dem Fußballplatz ist die Hand unerwünscht und den Kopf braucht man nur zum Kopfball.“ „Aber nicht mehr nach dem Krückenschlag meiner einbeinigen Tochter!“ wandte der Vater energisch ein. „Kein Problem,“ erwiderte der Stellvertreter der Vorsitzenden der Rentenkommision und wies diese Drohung ruhig zurück: „Wir stellen eine Nationalmannschaft von Fußballzwerge auf und beseitigen alle vier Ecken, indem wir sie

rund machen.“ „Diese Rentenkommission ist unschlagbar,“ sagte der Vater zu seiner Tochter und ging nach Hause. Die Tochter schleppte sich selbständig auf Krücken zur Bushaltestelle.

Následuje tedy skromné satirické posouzení potírání invalidního důchodu v České republice, které však plně respektuje pravdivé jádro celé problematiky.

V Česku bylo zrušeno pohřebné, což enormně posílilo potírání invalidního důchodu. – Jeden pán mi vyprávěl, že jeho dcera ztratila invalidní důchod. Přitom má jenom jednu nohu. Důchodová komise argumentovala v souvislosti s postižením jeho dcery velmi logicky: Fotbal prý nikdy nehrála. Je dobře vychovaná, ve škole měla z chování vždy čistou jedničku, z čehož jednoznačně vyplývá, že nohama nebude nikdy pracovat a vydělávat. Proto druhou nohu nepotřebuje. Většina lidí pracuje stejně rukama nebo hlavou. Má dvě zdravé ruce a hlavu ještě neztratila. Otec nazlobeně namítl: „Když ale ztratí hlavu a veme do svých zdravých rukou berle, nebudete, dámy a pánové, nikdy moci opět pracovat rukama a hlavou.“ Předsedkyně důchodové komise s úsměvem odvětila: „Žádný problém. Založíme smíšené národní fotbalové mužstvo. Na fotbalovém hřišti je ruka nežádoucí a hlavu člověk potřebuje jenom k hlavičce.“ „Ale ne po úderu berlemi mé jednonohé dcery,“ namítl energicky otec. „Žádný problém,“ odpověděl zástupce předsedkyně důchodové komise a tuto výhrůžku klidně odmítl: „Postavíme národní mužstvo fotbalových trpaslíků a odstraníme všechny čtyři rohy tím, že je zakulatíme.“ „Tato důchodová komise je neporazitelná,“ řekl otec své dceři a šel domů. Dcera se vlekla samostatně na berlích k autobusové zastávce.

Ein tschechischer Bürger rief in einem Anfall von Begeisterung aus: „Unsere tschechische Regierung löst jedes Problem. Sie hat ein grosses Gehirn.“ Ein nüchterner Beobachter könnte aber einwenden: „Das Gehirn ist zwar gross, aber es hat keine Windungen.“ – Nein! Diese Einschätzung wäre absolut falsch. Das tschechische Arbeitsministerium erzeugte und verbrauchte bei der Bekämpfung der Invalidenrente bis jetzt eine Unmenge von Verstand, weit über 300 000 GB. Das Schulministerium war dagegen äusserst sparsam. Es erzeugte und verbrauchte bei der Festlegung der Ferien nur 1 B. Die tschechischen Schüler haben zum Beispiel offiziell eine Woche Frühlingferien Anfang Februar. Dabei liegt im Gebirge bis Ende März noch ein

Meter Schnee. Mitten im Winter Frühlingsferien? Der tschechischen Regierung droht eine akute Suchhysterie. Wer nur ein bisschen Verstand im Kopf hat – und das fängt schon im Kindergarten an – wird diesen Experten des Schulministeriums mit einer Verstandeskapazität eines Bites suchen. Vergeblich, denn er ist schon längst auf der Flucht, oder sitzt auf Hawaii.

Jeden český občan vykřikl v záchvatu nadšení: „Naše česká vláda vyřeší každý problém. Má velký mozek.“ Střízlivý pozorovatel by mohl namítnout: „Mozek je sice veliký, ale nemá závit.“ – Ne! Toto zhodnocení by bylo absolutně chybné. České ministerstvo práce vyrobilo a spotřebovalo při potírání invalidního důchodu doposud obrovské množství rozumu, daleko přes 300 000 GB. Ministerstvo školství bylo naproti tomu nanejvýš šetrné. Vyrobilo a spotřebovalo při stanovení prázdnin jenom 1 B. Čeští žáci mají například oficiálně týden jarních prázdnin začátkem února. Přitom leží na horách až do konce března ještě metr sněhu. Uprostřed zimy jarní prázdniny? České vládě hrozí akutní pátrací hysterie. Kdo má v hlavě jenom trochu rozumu – a to začíná už ve školce – bude hledat tohoto experta ministerstva školství s rozumovou kapacitou jednoho bitu. Marne, neboť je už dávno na útěku, nebo sedí na Havaji.

Už jsem se těšil, že pan Papoušek začne psát česky. Němčina mne začala zatěžovat, což však souviselo s mým povoláním. Měl jsem právě pacienta, který chtěl jako inženýr spojit celý svět navzájem mosty, aby se přestalo létat, protože to ruší pána Boha, který si nemůže po obědě ani chvíli v klidu schrupnout. Těšil jsem se však zbytečně, protože pan Papoušek mne opět překvapil s německým dopisem. „Zavrtal“ se do nespravedlnosti, která postihla onu německou bezdomovkyni na mnichovském nádraží. Připadalo mi, že se chová jako aktivní křesťan. Jak mi vysvětlil, začal se postit, aby tím u Boha vyprosil pomoc pro onu chudinu. V němčině uvádím pouze část jeho dopisu, abych nezačal jít nikomu na nervy:

Ich muss Ihnen noch mitteilen, wie es mir neulich erging. Ich besuchte ein Restaurant, wo ich mich am frühen Nachmittag an einen Tisch setzte, an dem eine etwa neunzigjährige tschechische Rentnerin sass. Da ich an diesem Tag fastete, bestellte ich zwei Salzstangen und ein Glass Mineralwasser. Die Rentnerin fragte mich: „Warum?“ „Die freiberuflichen Lehrer bereiten sich auf den Bezug ihrer deutschen

Rente vor,“ lautete meine Antwort. Diese tschechische Rentnerin hatte eine gute Meinung von der deutschen Altersrente. Als ich ihr die Liliputanerhöhe ihrer Altersrente offenbarte, bekam sie einen kurzen epileptischen Anfall. Als sie wieder erwachte, begann sie mir zu widersprechen: Das sei nicht möglich, ich hätte hundertprozentig jemand umgebracht und mindestens zwanzig Jahre im Gefängnis zugebracht. Diese Anschuldigung wies ich gelassen mit einem Satz zurück: „Die Leiche wurde nie gefunden.“ Die Rentnerin sah mich gehässig an und schrie: „Kein Wunder. Du hast sie beseitigt. Deine langen Affenohren sagen mir ein, dass du ein Meuchelmörder bist.“ Daraufhin ergriff sie ihre Handtasche und lief gebückt schnell weg. Im Nu stellte sich der Ober ein. Er wollte, dass ich die Rechnung bezahlte. Er behauptete, die Rentnerin sei meine Freundin. „Das kann nicht sein,“ sagte ich ihm. „Ich habe diese Frau nie im Leben zuvor gesehen.“ Er bestand jedoch auf seiner Behauptung und drohte mir mit der Polizei. Ich wollte nicht streiten. Ich sagte zu mir: Der Klügere gibt nach und bezahlte. Die Rentnerin war nicht nur eine leidenschaftliche Leserin von Agatha Christie, sondern auch eine erfahrene Feinschmeckerin. Ihre gesalzene Rechnung enthielt Spuren von Aperitif, Vorspeise geschmückt mit Kaviar, Hauptgericht mit Sahne, eine Tasse Wiener Kaffee und zwei Portionen Honigkuchen mit Bananenmilch.

Die kommunistischen Machthaber waren im Vergleich zu jener Rentnerin noch milde Richter gewesen. Sie hatten mich nur zum Veräter geschlagen.

Musím Vám ještě sdělit, co se mi nedávno přihodilo. Navštívil jsem restauraci, kde jsem si po poledni sedl ke stolu, u něhož seděla asi 90-letá česká důchodkyně. Poněvadž jsem se tohoto dne postil, objednal jsem si dvě slané tyčinky a skleničku minerálky. Důchodkyně se mne zeptala: „Proč?“ „Učitelé na volné noze se připravují na pobírání svého německého důchodu,“ zněla moje odpověď. Tato česká důchodkyně měla dobré mínění o německém starobním důchodě. Když jsem jí sdělil výši jejich liliputánního důchodu, dostala krátký epileptický záchvat. Když opět procitla, začala mi odporovat: To prý není možné, prý jsem na sto procent někoho zabil a strávil nejméně dvacet let ve vězení. Toto obvinění jsem klidně odmítl jednou větou: „Mrtvola nebyla nikdy nalezena.“ Důchodkyně na mne nevráživě pohlédla a křičela: „Není divu. Ty jsi ji odstranil. Tvoje dlouhé opičí uši mi napovídají, že jsi zákeřný vrah.“ Poté uchopila svoji kabelku

a utíkala shrbená rychle pryč. V okamžiku se dostavil vrchní. Chtěl, abych zaplatil účet. Tvrdil, že ta důchodkyně je moje přítelkyně. „To není možné,“ řekl jsem mu. „Já jsem tuto ženu nikdy před tím v životě neviděl.“ On však trval na svém tvrzení a hrozil mi policií. Nechtěl jsem se hádat. Řekl jsem si: Moudřejší ustoupí a zaplatil jsem. Tato důchodkyně byla nejenom náruživou čtenářkou Agathy Christie, nýbrž také zkušená labužnice. Její peprný účet obsahoval stopy aperitivu, předkrmu zdobeného kaviárem, hlavní jídlo se smetanou, šálek vídeňské kávy s dvěma porcemi medového koláče s banánovým mlékem.

Komunističtí mocipáni byli ve srovnání s onou důchodkyní ještě mírní soudci. Pasovali mne pouze na zrádce.

Část třetí

Pan Papoušek stál v kuchyni se zástěrou kolem pasu a vařil si polévku ze sáčku, přitom šilhal do obývacího pokoje na televizi, když zaslechl zprávu, že manažér polostátního podniku ČEZU, výrobce elektřiny, dostal jako roční odměnu 700 milionů korun po daních. Pan Papoušek se z toho jako geniální matematik málem vyvrátil. Nejdříve byl touto zprávou zcela zmatený, nechtěl uvěřit svým uším, začal si namlouvat, že spí a sní, protože takové věci se přece nemohou ve skutečnosti dít, pouze ve snu. „Jsme v normálním světě?“ položil si tuto otázku, když se probral z těžkého šoku, a hned si na ni odpověděl: „Nejsme.“

Právě v předcházejícím roce byla elektřina zdražena pro domácnosti o 16 % a pan Papoušek doplácel 10 000 korun, protože si tímto zdrojem energie i trochu přitápěl. Jeho soused, který prostál celé dny jako drobný podnikatel u soustruhu a vyráběl ozubená kola, aby běžel hladce průmysl, doplácel 25 000 korun.

Za tuto jednorocní odměnu si obdarovaný manažér, který přijímal podle představ pana Papouška šálky kávy s poklonkem krásné zdořilé sekretářky, mohl postavit 230 rodinných domů, na ten poslední by si musel vzít částečnou hypotéku, proletělo obratem geniálním matematickým mozkiem pana Papouška.

Pan Papoušek usnul a ve snu se mu zjevil Dobrý voják Švejk, který nemluvil, pouze kroutil hlavou a přesouval si svoji fajku z jednoho koutku do druhého. Pak utrousil: „Na tuto závratnou odměnu by muselo pracovat 7000 dělníků s minimální mzdou, z této almužny by však nic neodložili, protože by stále jenom živořili.“ Nato se pan Papoušek probudil a začal

pátrat po příčině tohoto do nebe volajícího výsměchu každého slušného pracujícího člověka naší planety Země. Musí se jednat o nějakou záhadu, jejíž pravda je někde ukryta. Kdo je ale zodpovědný za to, že byl pan Papoušek tak rozzlobený? Má český stát vůbec nějakou hlavu? Určitě nemá. A pokud má, tak úplně dutou. Samozřejmě, že se nejednalo o hlavu státu, tedy prezidenta, nýbrž o hlavu, v níž sídlí rozum a mravnost celého státu.

Člověk si může dělat, co chce, dokud mu to jiní dovolí. Kdo ztratil soudnost, ztratil i zábrany a stud a tak si bude počínat podle svého gusta, usoudil pan Papoušek.

Obrátil se tedy jako počítačový Einstein na jeho geniálně naprogramovaný počítač, aby mu vysvětlil, jak je to možné, aby obdržel člověk 700 milionů korun roční odměnu. Zadal mu pro tento účel specifickou rovnici o všech neznámých. Počítač si lámal celé dva týdny nad touto záhadou hlavu. Za dva týdny dokázal spočítat všechny hvězdy a planety celého takřka nekonečného vesmíru, ale tuto záhadu se mu nepodařilo uspokojivě vyřešit, protože byla neřešitelná, odporovala veškeré logice, smyslu a mravnosti. Počítat po dvou týdnech a třech dnech vygeneroval následující výsledek: **Adam ztratil rozum.** – Pan Papoušek věděl jako křesťan, že Adam znamená česky člověk, z čehož správně odvodil, že člověk ztratil rozum.

Pan Papoušek se nad výsledkem svého počítače zamyslel. Adam v ráji odmítl Bohu poslušnost a byl vyhnán i s jeho Evou. Kristus ale všechno uvedl opět do pořádku. Obětoval se a vysvobodil člověka od hříchu, i když byl sám bez viny.

Pan Papoušek se rozhodl následovat Krista a obětovat se za člověka, který ztratil rozum, i když byl sám geniálním matematikem, mistrem logiky a vlastníkem zdravého selského rozumu. Najednou si uvědomil, že člověk neustále ztrácí rozum, což jej uvrhne dokonce až do války.

Pan Papoušek se tedy vydal do Kroměříže na psychiatrii. Vydal se po svých. Na ramenou nesl velký kříž. Z jeho walkmanu se neozýval žádný pochod, nýbrž smuteční píseň: Hřbitove, hřbitove, zahrado zelená, do tebe padají nejdražší semena. Ta nejdražší semena znamenala ztracený rozum všech lidí, což vedlo vždy k ubíjení spravedlnosti, pravdy, svobody, lásky, míru a života. Tuto mrtvolu, tento hřích proti zdroji Moudrosti, tj. Duchu Svatému, odnášel pan Papoušek do Kroměříže. Procházel krajinou krásné

Moravy, kráčel obtížen křížem hlavně přes pole a lesy, někdy se objevil ve vesnici a městečku, lidé se za ním ohlíželi, děti si klepaly na čelo, pan Papoušek to ale chápal podle své vůle. „Ano,“ řekl si: „Adam ztratil rozum. I děti to pochopily.“

Po několika dnech dospěl k bráně psychiatrické léčebny, což vzbudilo u kolemjdoucích velkou pozornost. Lidé se zastavovali, někteří hleděli s otevřenými ústy na tohoto zvláštního následovníka Krista, jak prochází bránou rozsáhlé kliniky. V parku se obrátil na jednoho mladého muže v bílém plášti, aby se informoval na místo příjmu pacientů. Ten mu popsals cestu k příslušné budově. Pan Papoušek kráčel se svým křížem na rame-nou k přijetí k pobytu na tomto místě nelítostného lidského osudu, drti-vých depresí a ničivých psychóz, jež berou člověku to nejcennější, co má, zdraví, štěstí a svobodu.

Po chvíli chůze stíkl kliku hlavních dveří, zatlačil, sklopil kříž a vstoupil do útrob lidského utrpení a ztráty rozumu. Prošel dalšími dveřmi do míst-nosti, kde seděli lékaři a sestřičky. Pan Papoušek pozdravil: Pochválen buď Ježíš Kristus! a odložil si kříž do rohu pokoje. Zdálo se, že psychiatrická komise bere pana Papouška opravdu vážně a že neschází v seznamu jejich diagnóz i jedna pro samotného pana Papouška už daleko dříve, než po vyslovení pozdravu znovu otevřel ústa. Pan Papoušek je ale vyvedl rychle z omylu, když jim klidným hlasem svěřil, že jeho konání má pouze sym-bolický charakter, že chce vykoupit člověka, který běhá svobodně mimo psychiatrické léčebny, ze ztráty rozumu. Psychiatři zvedli hlavy a pohlédli do stropu jejich pokoje, přičemž si uvědomili, že ti skuteční blázni vlast-ně nejsou jejich pacienti, jejich pacienti neztratil rozum, nýbrž svobodu. V tomto poznání se změnil pohled na celou psychiatrickou patologii, a toto poznání se rozletělo z moravského Kroměříže do celého světa.

Pan Papoušek si vyjednal trvalý pobyt v jednolůžkovém pokoji s plnou penzí za vlastní peníze. Vzal si kříž z rohu pokoje a odebral se za doprovodu dvou sestřiček do svého nového domova. Lékaři si jej oblíbili a chodili si po těžké práci s pacienty za ním pohovořit, aby se osvěžili, jak říkali, jako jelen u svěžího pramene zdravého selského rozumu.

Náš neobvyklý pacient se seznámil s okolím svého skromného obydlí, propátral celý park s jeho cestičkami, keři, stromy a lučkami, zahlédl i ve-verky a dlouhou řadu zpěvných ptáků. Černý kos vyzpěvoval radostně na vrcholku smrku před jeho oknem, zpíval mu ráno už od půl čtvrté a večer až do setmění.

Jeho známý Martin Kanárek, jeden z mých blízkých přátel, mu přivezl jeho počítač a tak mohl pro svou školu pracovat jako učitel pro výuku geniálních počítačových programů na dálku, což mu bylo plně uznáno. Ve škole byl napojen na interaktivní tabuli a tak mohl plně komunikovat se svými studenty. Nacházel se na psychiatrii s nejdřívějším rozumem člověka všech dob, aby vysvobodil lidstvo ze zajetí ztráty rozumu, která ničí lidskou důstojnost jak v samotném „pachatel“, tak i v jeho oběti.

Část čtvrtá

Pan Papoušek podnikal samozřejmě i vycházky mimo území psychiatrie, těmto vycházkám říkal opuštěk. Když procházel náhodně kolem budovy důchodového zabezpečení, potkal zajímavého muže: Byl oblečený ve vojenských maskáčích a měl delší teplou bundu. V ruce držel láhev červeného vína, která pozvolna vysychala. Ihned pana Papouška oslovil: „Kam tak rychle kráčíš, kamaráde? Máš hlad? Za chvíli tu bude Armáda spásy s polní kuchyní. Ta vaří pro své vojáky tu nejlepší polévku na světě, která chutná každému, kdo ji dostane.“ Pan Papoušek tak hluboko ještě neupadl a tak popřál tomuto poraženému bojovníku života dobrou chuť. Ano život je boj, pomyslel si pan Papoušek, a znovu si to i polohlasitě zopakoval: život je boj – někdy prohraný, ne ale u Boha, zaúhňal si po dalším kroku pod knírka. I bezdomovci plní svou úlohu na tomto světě, jejich život má smysl.

Po této vycházce se vrátil hodně unavený a tak zalehl hned do postele. Ve snu se mu zjevil Ježíš a seznámil ho s dalším úkolem: „Tvým posláním je nejenom vykoupit člověka ze ztráty rozumu, nýbrž budeš nasazen jako Vrchní velitel Armády spásy i do boje proti násilí, nespravedlnosti a chudobě tohoto světa. Vláda křesťanských demokratů ve Spolkové republice Německo je mou pevností na naší planetě Zemi, která se pod dědictvím nenaplněného zákona bortí.“

Pan Papoušek byl svého času sám členem těchto Božích bojovníků, byla mu nabídnuta i funkce soudce z lidu, kterou zdvořile odmítl. Působil neviditelně v ústraní, jak se domníval, jako prostředník všemohoucího Boha.

Ježíš pokračoval: „Především si vážím ale toho, že jsi si povšiml mé zubožené služebnice na mnichovském nádraží, která tam seděla zrazena a sražena státní mocí mých křesťanských demokratů, kteří ztrácí smysl pro spravedlnost. Propadli mrtvému zákonu, který nezná Lásky, který nezná mé poslání a má příkázání. Vzpomínáš si na to?“ „Máš pravdu, můj pane.

Vzpomínám si na to velmi dobře.“ „Musíš probudit hlavně paní Spolkovou kancléřku jako hlavu mé politické moci na Zemi. Je na Tebe spoleh, Vojtěchu. Proto se odeber za Patrikem Silvestrem do Mnichova a svěř mu vše, co ti nyní zjevím...“

Jednoho odpoledne mi někdo zaklepal na dveře mého mnichovského bytu. Když jsem otevřel, nemohl jsem se ubránit obrovskému překvapení, protože se přede mnou objevil pan Papoušek. Bylo období masopustu. Přišel za mnou, aby mě seznámil s tím, že jej ke mně poslal samotný Ježíš. Jako psychoanalytik a psychoterapeut jsem ihned zpozorněl. Pan Papoušek však nejevil žádné známky duševního rozrušení, nebo dokonce akutní psychózy, což neuniklo nikdy mému odbornému uchu ani oku.

Pan Papoušek se ihned rozpovídal: „Ježíš mi ve snu zjevil, že největší bolestí jeho vykoupeného světa zůstává v naší době násilí, nespravedlnost a chudoba. Chce nasadit do boje proti těmto hanebným neřestem německou vládu paní Kancléřky Dr. Angele Merkelové. Zvolil pro tento účel však určitou okliku. Chce přesunout duchovně její celou vládu do hlavního města svého milovaného Bavorska. Vy se tedy, pane Silvestře, stáváte podle jeho vůle německou Spolkovou vládou v jedné osobě.“ Najednou jsem měl pocit, že panu Papouškovi přeskočilo: „Pane Papoušku, když se to všechno doví skutečná Spolková vláda, tak mrkne jedním okem na Prahu a vyvezou Vás z psychiatrické léčebny a Vy nebudete schopen pokračovat ve Vašem výkupném díle ztraceného rozumu člověka,“ pokusil jsem se varovat mého návštěvníka, o jehož pobytu na psychiatrii mne už dříve dopodrobna informoval. „Tohoto nebezpečí se nebojím,“ odpověděl pan Papoušek. Já jsem však přiměřeně protestoval: „Kdybych se někomu svěřil o tom, že jsem celá německá Spolková vláda, tak bych měl po tomto velikášství jisté lůžko v nejbližší psychiatrické léčebně. Za tuto hloupost by nás Hitlerův Volksgericht odsoudil k trestu smrti, který by byl vykonán přímo v soudní síni.“ Pan Papoušek se však dále snažil mi to všechno lépe vysvětlit: „Toto není žádná hloupost. Mýlíte se totálně, pane Silvestře. Zde se nejedná o ztrátu rozumu, ani o humor, v němž se rozum halí do kostýmu karnevalu, nýbrž o čistý rozum a pravdu, kterou by ani Hitlerův Volksgericht neumlčel. Německý národ byl nacistickým terorem a Zlem natolik zaskočen, že se nedokázal obrátit k Bohu a modlit, jakož i celá Evropa a celý svět. Bůh by tento teror a toto Zlo zlomil jako suchou větev zdravého stromu, kdyby o to byl v modlitbách úpěnlivě žádán. Vztah je všechno.“

„Dobře. Tak pokračujte, pane Papoušku.“

„Jak si přejete, pane Silvestře. – Ježíš mi sdělil, že mi Duch Svátý vnukne, co mám psát, a někdy mne ponoří do snů. Tyto dopisy a sny si musíte přečíst a na znamení splnění Vaší povinnosti každý dopis obratem přeložíte do češtiny a pošlete mi zpět doporučenou poštou. Mé německé dopisy obdržíte jako Spolková vláda rovněž doporučeně. Jste připraven mi to stvrdit svým příslibem?“ „Ano, jsem,“ odpověděl jsem přímo oddaně jako ve stavu hypnózy. „Opakujte tedy po mně: Já, Patrik Silvestr, slibuji slavnostně před Bohem na mou čest, že každý dopis pro paní Spolkovou kancléřku Dr. Angelu Merkelovou nebo její ministry a její vládu si ihned po doručení přečtu a obratem jej přeložím do českého jazyka a odešlu vždy zpět doporučeně na Vaši adresu, pane Papoušku.“

Dobře, tak mě slyšte: „Já, Patrik Silvestr, slibuji slavnostně před Bohem na mou čest, že každý dopis pro paní Kancléřku Spolkové republiky Německo Dr. Angelu Merkelovou, její ministry a její vládu si ihned po doručení přečtu a obratem jej přeložím do českého jazyka a odešlu vždy zpět doporučeně na Vaši adresu, pane Papoušku.“

„Výborně, tak jsme to zmákli.“

„Nechápu docela, pane Papoušku. Proč to Duch Svátý nepošeptá přímo paní Spolkové kancléřce nebo její vládě do ucha? Proč to všechno musí probíhat tak složitě?“

„Musí, pane Silvestře. Trojjediný Bůh je stále mezi námi, s námi a v nás, neustále s námi spolupracuje, pokud mu tuto spolupráci neodmítneme nějakým skutkem nelásky. Bůh není žádný zábavný kouzelník, nýbrž Věčná Pravda. On při kázání před tisíci posluchači nevykouzlil žádný chléb, čekal, až jej darovali apoštolové jako skutek Lásky a pak jej velkoryse rozmnožil.“

„Už jste mi toho napovídál hodně, pane Papoušku. Vypijme si kávu! Dáte si jakož i já vídeňskou, že jo?“

„Uhodl jste, pane Silvestře.“

„Víte, pane Papoušku, vy jste celou dobu odpočíval. Dojel jste vlakem a od nádraží taxikem. Já jsem měl dnes perný den. Měl jsem pacienta, který se pokládal za Napoleona. Lékař duše nesmí svým pacientům ve stavu akutní psychózy nikdy odporovat. Tento slavný Napoleon Bonaparte mne vzal s sebou jako osobního lékaře do Ruska. Naše armáda čítala 600 000 vojáků. Musel jsem prožívat alespoň emocionálně všechny jeho útrapy tohoto neslavného tažení. Když jsme dorazili do Moskvy, tak byla prázdná a zima ukrutná, v popletené hlavě mého pacienta už začátkem září. Napoleon neustále v mé ordinaci vykřikoval, proč mu ruský car ne-

doručil kapitulaci. Touto nezdvořilostí se můj Napoleon dostal do takové ráže, že jsem ho musel nechat převézt do nemocnice ve svěrací kazajce, protože mne začal pokládat za cara a chtěl mne na místě zprovodit ze světa. Z Moskvy jsem se vydal zasněženou krajinou na cestu zpět do Mnichova, kterou jsem zvládl za jednu vteřinu. – Zítřka mám objednaného dalšího pacienta. Jedná se o Goetheho. Je mým pacientem už dlouhá léta a tak jsem se od něj i nakazil. Dal jsem se sám do psaní. Napsal jsem už jeden humoristický román: Ozvěny Lásky, který jsem převedl i do scénáře, dále jsem napsal komedii v anglickém jazyce s titulem The Fans of Love a humoristickou novelu s křesťným jménem: Setkání s Dvorním šaškem Nebeského království. – Takže, jak Vám chutná moje vídeňská káva, pane Papoušku?“

„Je výborná, pane Silvestře. Vraťme se však hned k věci. I když je Německo, jak dobře víte, vyspělý sociální stát, tak není dokonalý. Učitelka, která pracovala po celý život pro stát za skromný honorář a bez sociálních výhod dokonce až jednou tolik než učitelé se statusem úředníka a nebo zaměstnance, nedostane, pokud si alespoň něco neodpracovala jako zaměstnankyně, žádný starobní důchod. Tímto se dopouští Křesťanští demokraté těžkého hříchu.“

„To ale vůbec nevádí, pane Papoušku, když Kristus přišel stejně mezi hříšníky.“

„To vadí, pane Silvestře. Vadí to hlavně příslušné učitelce, jak jste se mohl sám na vlastní oči přesvědčit na mnichovském nádraží, kde se topila v bídě. Proto jsem se stal bez jejího vědomí jejím obhájcem. Do této obhajoby jsem pojal na přání Ježíše Krista i všechny oběti nespravedlnosti a chudoby naší planety Země. Tady je můj první dopis paní Kanclérce, který mi vnuknul Duch Svatý. Prosím čtete nahlas! Pak mi jej ihned přeložte!“

„Dobře. Tak poslouchejte: Budu číst a překládat po odstavcích, abyste měl lepší kontrolu.“

„Dobře, dobře. Hlavně už začněte!“

Část pátá

**Frau Bundeskanzlerin
Dr. Angela Merkel**

**Betreff: Überwindung der Armut ohne Einsatz der Heilsarmee
Sehr geehrte Frau Bundeskanzlerin,**

ich habe Ihnen dieses Schreiben als Eilbrief geschickt, weil ich einen Brief aus Deutschland erst nach zweieinhalb Jahren von der Post erhalten habe. Ich habe ausgerechnet, dass mir die Schnecke den Brief um einen Monat früher zugestellt hätte. – Der Anlass dieses langen Eilbriefes ist ein Alptraum, der durch Armut einer freiberuflichen Lehrerin und eine gerechte Forderung ausgelöst wurde, wie ich Ihnen zum Schluss offenbaren werde. Es folgt also der Alptraum:

Paní Spolková kancléřka
Dr. Angela Merkelová

Věc: Překonání chudoby bez nasazení Armády spásy

Vážená paní Spolková kancléřko,

poslal jsem Vám tento dopis spěšně, poněvadž jsem jeden dopis z Německa obdržel od pošty teprve za dva a půl roku. Vypočítal jsem, že by mi slimák ten dopis býval doručil o měsíc dříve. Důvod tohoto spěšného dlouhého dopisu je sen, noční můra, která byla vyvolána skrze chudobu učitelky na volné noze a spravedlivý požadavek, jak Vám nakonec zjevím. Následuje tedy ta noční můra:

Ich ging durch eine offene Landschaft, verirrte mich und geriet in eine Kolonie von Bettlern unseres Planeten Erde, wo unvorstellbares Elend und unsagbares Leid herrschten. Ich konnte es nicht ertragen, verdeckte mir mit beiden Händen die Augen und ging schnell hinaus. Es fiel mir dabei ein: Diesem Schicksal muss der Mensch unbedingt entrinnen. Ich mobilisierte unverzüglich die Heilsarmee, und wir brachen nach Berlin auf. Die Soldaten der Heilsarmee waren gehörig

bewaffnet: sie trugen in der rechten Tasche die Bibel, in der linken das evangelische Gesangbuch. Die Strategie dieses Feldzuges war einfach: wir sollten so lange aufspielen, singen und beten, bis wir siegten. Im Nu standen wir vor dem Sitz Ihrer Regierung. Ich gab als Oberbefehlshaber der Heilsarmee sofort den Befehl zum Angriff: die mittlere Abteilung fing an zu beten, die rechte aufzuspielen und die linke sang. Plötzlich erschienen Sie am offenen Fenster. Der General der Heilsarmee liess eine feierliche Fanfare blasen. Dann ergriff er das Wort und sprach Sie direkt an: Frau Bundeskanzlerin, verteidigen Sie nie das Gesetz und das Geld, sondern die Gerechtigkeit. Das Gesetz ist anruechig biegsam, oft versteckt sich in ihm die Ungerechtigkeit, manchmal das Böse, und das Geld sinkt täglich im Wert. Die Gerechtigkeit ist aber ewig, sie kann nur verletzt oder bezwungen werden, sie geht jedoch immer wieder auf wie ein Schneeglöckchen und duftet wie ein Sträusschen von Maiglöckchen. –

Šel jsem otevřenou krajinou, zabloudil jsem a ocitl jsem se v kolonii žebráků naší planety Země, kde vládla nepředstavitelná bída a nesmírné utrpení. Nemohl jsem to snést, zakryl jsem si oběma rukama oči a šel rychle pryč. Přitom mne napadlo: Tomuto osudu musí člověk bezpodmínečně uniknout. Zmobilizoval jsem neprodleně Armádu spásy a vyrazili jsme do Berlína. Vojáci Armády spásy byli patřičně vyzbrojeni: nesli v pravé kapse Bibli, v levé evangelický zpěvník. Strategie tohoto polního tažení byla jednoduchá: měli jsme tak dlouho vyhrávat, zpívat a modlit se, až jsme zvítězili. V mžiku jsme stáli před sídlem Vaší vlády. Dal jsem jako Vrchní velitel Armády spásy okamžitě rozkaz k útoku: prostřední oddíl se začal modlit, pravý začal vyhrávat a levý zpíval. Náhle jste se objevila před otevřeným oknem. Generál Armády spásy nechal zahrát slavnostní fanfáru. Pak se ujal slova a přímo Vás oslovil: „Paní Spolková kancléřko, nehajte nikdy zákon a peníze, nýbrž Spravedlnost. Zákon je nechvalně ohebný, často se v něm skrývá Nespravedlnost, někdy Zlo, a peníze ztrácí denně na hodnotě. Spravedlnost je ale věčná, může být jenom zraněna nebo přemožena, neustále však vzchází jako sněženka a voní jako kytička konvalinek. –

Sie wollten das aber nicht hören, hielten sich die Ohren zu und verschwanden hinter Gardinen. Nach dieser bitteren Niederlage zog ich mit der Heilsarmee und der Feldküche mit einer Petition nach Strassburg. Wir wurden von einer unübersehbaren Schar von weinenden

Bettlern unseres Planeten Erde begleitet. Im Nu standen wir vor dem Gebäude des Europaparlaments. Ich zögerte nicht und gab der Heilsarmee sofort den Befehl zum entscheidenden Schlag: sie sollte den Europaabgeordneten so lange Mehlsuppe kochen, bis sie bedingungslos kapitulierten und die Armut in der EU ohne Murren beseitigten. Der ganze Feldzug endete jedoch mit einem Fiasko, denn die Heilsarmee schlug die Abgeordneten mit der Suppe in die Flucht. Sie fanden Zuflucht in den umliegenden Restaurants. Der General zeigte auf eine Überschrift, die über der Eingangstür des Europaparlaments verkündete: Wir sind unbesiegbar. – Ich gab enttäuscht zu: Das ist mein Waterloo. Wenn ich das gewusst hätte, hätte ich die Heilsarmee mit der Feldküche und der Suppe noch fünf Meilen vor den Toren von Strassburg angehalten. Ich stand mit meiner geschlagenen Armee ratlos da, in der Ferne war ein leises Jammern und Stöhnen von Bettlern unseres Planeten Erde zu hören. Auf einmal bemerkte ich, dass wir von deutschen Beamten eingekesselt waren, die über uns höhnisch lachten. Der General gab den Befehl zu einem Befreiungsschlag. Ich vernahm nur noch das Wort: „Auweh!“ von den Angehörigen meiner demoralisierten Armee, und der Kampf war zu Ende.

Vy jste to ale nechtěla slyšet, zacpala jste si uši a zmizela za záclonami. Po této trpké porážce jsem táhl s Armádou spásy a polní kuchyní s peticí do Štrasburku. Byli jsme doprovázeni nepřehledným zástupem plačících žebráků naší planety Země. V mžiku jsme stáli před budovou Evropského parlamentu. Neváhal jsem a dal jsem Armádě spásy okamžitě rozkaz k rozhodujícímu úderu: měla vařit Evropským poslancům tak dlouho moučnou polévku, až bezpodmínečně kapitulovali a chudobu v EU bez reptání odstranili. Celé polní tažení však skončilo fiaskem, neboť Armáda spásy zahнала polévkou poslance na útěk. Našli útočiště v okolních restauracích. Generál ukázal na nápis, který nad vchodem do Evropského parlamentu ohlašoval: My jsme neporazitelní. – Zklamaně jsem přiznal: To je moje Waterloo. Kybych to býval věděl, byl bych zastavil Armádu spásy s polní kuchyní a polévkou ještě pět mil před branami Štrasburku. Stál jsem tu se svou poraženou armádou bezradně, v dáli byl slyšet tichý nářek a sténání žebráků naší planety Země. Najednou jsem si povšiml, že jsme obklíčeni německými úředníky, kteří se nám jízlivě smáli. Generál dal rozkaz k osvobozujícímu úderu. Zaslechl jsem jenom ještě slovo: „Au!“ od příslušníků mé demoralizované armády, a boj byl ukončen.

Ich bin fest davon überzeugt, dass der Armutskonflikt auch ohne Einsatz der Heilsarmee und das Kochen der Suppe beigelegt werden kann. Ich hoffe, dass ich mich nicht werden fragen müssen: Warum hat sich die Frau Bundeskanzlerin die Ohren zugehalten? Warum haben die Europaabgeordneten die Flucht ergriffen?

Hoffentlich ergeht es mir nicht genauso wie den Helden im Werk von Franz Kafka, die trotz ihrer ständigen Bemühungen nichts erreicht haben, nur ihr eigenes Ende, den Tod.

Für meinen Alptraum möchte ich mich im Geiste des Faschingshumors entschuldigen. Ich entschuldige mich schon auch für die Entschuldigung und berufe mich auf die Narrenfreiheit:

Jsem pevně přesvědčen o tom, že konflikt chudoby může být urovnán i bez nasazení Armády spásy a vaření polévky. Doufám, že se nebudu muset ptát: Proč si paní Spolková kanclérka zacpala uši? Proč se dali Evropští poslanci na útěk?

Doufejme, že nedopadnu zrovna tak jako hrdinové v díle Franze Kafky, kteří přes své neustálé snahy ničeho nedosáhli, jenom svůj vlastní konec, smrt.

Za moji noční můru bych se chtěl v duchu masopustního humoru omluvit. Omlouvám se už také za omluvu a odvolávám se na šaškovskou svobodu:

Pan Papoušek si zapsal i svůj sen, v němž se účastnil plesu německé vlády, kde si plesoví řečníci v duchu masopustního humoru utahují z členů vlády, což je součástí německé masopustní tradice:

Vor dem Rednerpult der Faschingsnarren – demütig:

Sehr geehrte und liebe Frau Bundeskanzlerin. Sie, Ihre hoch geschätzte Regierung, und die Europaabgeordneten brauchen vor meinen Kriegsdrohungen keine Angst zu haben. Es besteht also kein Grund zur Krisensitzung. Ich entschuldige mich aufrichtig für den Einsatz der Heilsarmee gegen eine nur schwer einnehmbare Festung, das menschliche Herz. Bis heute hat es unser Herr und Erlöser, Jesus Christus, mit seinen Geboten nicht geschafft, diese Festung überall und für alle Fälle einzunehmen. Deshalb setzte ich seine Armee ein. – Ich bin aber kein gefährlicher Kriegstreiber, sondern ein friedliebender Hofnarr des Himmelreichs. Wir sind aber trotzdem noch nicht im

Himmel, wir stehen mit beiden Füßen fest auf der Erde. Diejenigen in diesem Saal und im Europaparlament, die an Übergewicht leiden, sind am besten dran. Ich Fliegengewicht schwebe dagegen ständig zwischen Himmel und Erde. Um zunehmen und die Erdanziehungskraft voll genießen zu können, muss ich die Münchener Obdachlose von ihrem Elend auf der Strasse befreien.

Před řečnickým pultem masopustních šašků – pokorně:

Vážená a milá paní Spolková kanclérko, Vy, Vaše vysoce vážená vláda, a Evropští poslanci nepotřebujete mít před mými válečnými hrozbami žádný strach. Není tedy důvod pro krizové zasedání. Omlouvám se upřímně za nasazení Armády spásy proti jenom těžce dobyté pevnosti, lidskému srdci. Až do dnešního dne to náš Pán a Vykupitel Ježíš Kristus s jeho příkázáními nedokázal, aby tuto pevnost všude a pro všechny případy zabral. Proto jsem nasadil jeho Armádu. – Nejsm ale žádný nebezpečný válečný štváč, nýbrž mírumilovný Dvorní šašek Nebeského království. Nejsme ale přesto ještě v Nebi, stojíme oběma nohama pevně na Zemi. Ti v tomto sále a v Evropském parlamentě, kteří trpí nadváhou, jsou na tom nejlépe. Já muší váha se naproti tomu stále vznáším mezi Nebem a Zemí. Abych přibral a mohl si plně užívat přitažlivosti Země, musím osvobodit mnichovskou bezdomovkyni od její bídy na ulici.

Die Freiheit ist als Grundlage der menschlichen Existenz von Gott im Unbewussten verankert. Jede Diktatur steht damit in krassem Widerspruch zur Menschennatur. In der deutschen lustigen Faschingszeit spiele ich im Grundprinzip der Freiheit den Hofnarren des Himmelreichs, im Traum den Feldherrn der Heilsarmee.

Svoboda je jako základ lidské existence zakotvena Bohem v nevědomí. Každá diktatura stojí tím v extrémním rozporu k přirozenosti člověka. V německé vtipné masopustní době hrají v základním principu svobody Dvorního šaška Nebeského království, ve snu vojevůdce Armády spásy.

Ich möchte Ihnen noch in der Rolle des Faschingsnarren, der die Meinungsfreiheit in dieser lustigen Zeit genießt, noch etwas mitteilen, ohne dabei unerträglich widerlich werden zu wollen: ermutigend:

Frau Bundeskanzlerin, hören Sie noch einmal den Hofnarren des Himmelreichs. Er bringt Ihnen eine frohe Botschaft: Die himmlischen

Scharen von Engeln jubeln mit Ihren Wählern. Sie sind die stärkste Frau der Welt. Vitali Klitschko ist im Vergleich zu Ihnen nur eine Niete. Er besiegte mit zwei Fäusten nur einen Gegner, Sie dagegen mit der linken Hand die ganze Opposition, ohne sie wie Vitali Klitschko zu schlagen. Und es ist auch gut so, denn bei der Menge Gegner hätte Ihnen die Hand fürchterlich wehgetan. – Diese Macht hat Ihnen der allmächtige Gott verliehen. Ich soll Ihnen und Ihrer Partei als Hofnarr des Himmelreichs vom König und Ehrenmitglied der CDU/CSU, Jesus Christus, einen schönen Gruss ausrichten. Er bittet Sie und Ihre Parteigenossen, mit seinen Werten die Herzen aller Politiker der Welt zu füllen. – Die christlichen Werte, diese kostbaren, ewigen, göttlichen Perlen dürften nach dem Wunsch des Ehrenmitglieds der CDU/CSU nicht von der liberal-humanistischen Güte ersetzt werden, welche die christlichen Werte auffresse und alles zersetze, was ihr in den Weg komme. Diese kostbaren, ewigen, göttlichen Perlen, die in der Stille des Stalls von Bethlehem neu geboren worden seien, müssten in der Politik und in der Welt ständig dem abscheulichen, vergänglichen, teuflischen Werk Widerstand leisten: Die Friedfertigkeit der Gewalt – Die Freiheit der Unfreiheit – Die Wahrheit der Lüge – Die Gerechtigkeit der Ungerechtigkeit – Das Gute dem Bösen – Die Liebe dem Hass – Die Vergebung der Rache – Der Verhandlungstisch dem Schlachtfeld – Das Leben dem Tod...

Chtěl bych Vám v úloze masopustního šaška, který požívá v této veselé době svobodu mínění, ještě něco sdělit, aniž bych se chtěl stát nesnesitelně protivný: povzbudivě:

Paní Spolková kancléřko, slyšte ještě jednou Dvorního šaška Nebeského království. Přináší Vám radostnou zvěst: Nebeské zástupy andělů jásají s Vašimi voliči. Jste nejsilnější ženou světa. Vitali Klitschko je ve srovnání s Vámi jenom nula. On porazil se dvěma pěstmi jenom jednoho protivníka, Vy naproti tomu levou rukou celou opozici, aniž byste ji jako Vitali Klitschko tloukla. A je to taky tak dobré, neboť při tom množství protivníků by Vás strašně rozbolela ruka. – Tuto moc Vám propůjčil všemohoucí Bůh. Mám Vám a Vaší straně vyříditi jako Dvorní šašek Nebeského království krásný pozdrav od Krále a čestného člena Vaší Křesťansko demokratické unie a Křesťansko sociální unie Ježíše Krista. On Vás a Vaše spolustraníky žádá, abyste naplnila s jeho hodnotami srdce všech politiků světa. – Křesťanské hodnoty, tyto vzácné, věčné, božské perly nesmějí být podle přání

čestného člena Křesťansko demokratické unie a Křesťansko sociální unie nahrazeny liberálně humanistickou dobrotou, která prý křesťanské hodnoty požívá a všechno rozvrací, co jí přijde do cesty. Tyto vzácné, věčné, božské perly, které se nově zrodily v tichu betlémského chléva, musí v politice a ve světě klást neustále odpor odpornému, pomíjivému, dábelskému dílu: Mírumilovnost násilí – Svoboda nesvobodě – Pravda lži – Spravedlnost nespravedlnosti – Dobro zlu – Láska nenávisti – Odpuštění pomstě – Jednací stůl bitevnímu poli – Život smrti...

Ich wage es, eigenmächtig, allerdings mit Zustimmung des Ehrenmitglieds Ihrer Partei, eine bescheidene Meinung zu äussern. Die Europäischen Christdemokraten sollten trotzdem nicht einseitig nur die christlichen Werte verkünden und ihren Glauben in „Katakomben“ verbergen. Das Wort „Gott“ steht ihnen in einer unendlichen Menge zur Verfügung. Ein Christdemokrat sollte mindestens dreimal im Jahr das Wort „Gott“ oder einen anderen heiligen Namen in einem günstigen Kontext aussprechen. „Himmel Herrgott!“ und „Kruzifix Sakrament!“ gilt nicht.

Odvažují se svévolně, avšak se souhlasem čestného člena Vaší strany, vyjádřit skromné mínění. Evropští křesťanští demokraté by přesto neměli jednostranně hlásat jenom křesťanské hodnoty a svou víru ukrývat v „katakombách“. Slovo „Bůh“ je jim v nekonečném množství k dispozici. Křesťanský demokrat by měl alespoň třikrát v roce slovo „Bůh“ nebo jiné svaté jméno vyslovit v příznivém kontextu. „Himl hergot!“ a „Krucifix sakrament!“ neplatí.

**Am Aschermittwoch mit einem schlimmen Kater und einem Klage-
lied:**

Oh, das tut weh, die kalten Umschläge wirken nicht. Das rührt nicht vom Alkohol her. Das hat eine andere Ursache. Der Verstand ist zurückgekehrt und das tut einem Faschingsnarren unermesslich weh.

**Ich lege also die Rolle des Faschingsnarren ab und breite auf Ihrem Schreibtisch allgemein ein Konto der Armut als Fortsetzung des Klage-
lieds. Sie wissen, wo Sie suchen können.**

Na Popeleční středu s pořádnou kocovinou a žalozpěvem:

Ó, to bolí, studené obklady nepůsobí. To nepochází od alkoholu. To má jinou příčinu. Rozum se vrátil a to masopustního šaška nesmírně bolí.

Odkládám tedy úlohu masopustního šaška a předkládám na Vašem psacím stole všeobecně konto chudoby jako pokračování žalozpěvu. Vy víte, kde můžete hledat.

Ich hoffe, dass ich in dieser Angelegenheit in Deutschland erhört werde wie immer.

Doufám, že budu v této záležitosti v Německu vyslyšen jako vždy.

Ich danke Ihnen, sehr geehrte Frau Bundeskanzlerin, für Ihre Bemühungen, wünsche Ihnen und Ihrer Regierung alles Gute, Gottes Führung bei Ihren politischen Entscheidungen und verbleibe mit freundlichen Grüßen

Der Oberbefehlshaber der Heilsarmee

Vojtěch Papoušek

Děkuji Vám, vážená paní Spolková kancléřko, za Vaše snahy, přeji Vám a Vaší vládě Boží vedení ve Vašich politických rozhodnutích a zůstávám s přátelským pozdravem

Vrchní velitel Armády spásy

Vojtěch Papoušek

„Takže tento dopis jste zaslal přímo paní kancléřce?“

„Jakože. Samozřejmě ve skutečnosti ne. Nevím, kde bydlí a stejně by to nikam nevedlo.“

„Nevěřte politikům.“

„Já, pane Silvestře, politikům přesto věřím.“

„Kdo Vám vnuknul toho Dvorního šaška Nebeského království, pane Papoušku?“

„Toho jsem převzal v duchu humoru od Martina Kanárka. Tomu se před jeho smrtí neustále zjevoval.“

Zalekl jsem se dlouhého dopisu pana Papouška v němčině a celé zátěže s překládáním těchto dopisů, i když se jednalo o dovednost, kterou jsem měl v malíčku. Přibyla mi tím však starost a běhání na poštu. Abych ho odpoutal od přílišné písemné aktivity, zapojil jsem strategii četby:

„Pane Papoušku, tady Vám daruji mé dílo *Ozvěny Lásky*, abyste se na psychiatrii nezačal nudit. V tomto humoristickém románu píší i o mém největším kamarádu Davidovi, o němž jste se doslechl už dávno v Německu. Máte s ním jedno společné. I on byl křesťanem od kosti jakož i Vy, pane Papoušku. Jak dobře víte, já jsem byl vášnivý ateista. V tomto románu se dočtete i o mém obrácení na víru.“

„Milerád si to přečtu, pane Silvestře. Zní to opravdu zajímavě až napínavě. Některé části budu číst hlasitě a Vy je obdržíte mailem jako důkaz toho, že čtu. Budu se tím revanšovat za Vaše čtení mých dopisů členům německé vlády.“

Pan Papoušek četl na psychiatrii nahlas podle jeho pracovního rytmu a volného času, takže bohužel jeho echo neobsahuje komplexitu románu ani náhled do zápletky, která se v průběhu četby postupně zviditelňuje.

Pan Papoušek obracel mé románové dílo a se zájmem si jej prohlížel. Vytrhla jej z toho až moje otázka:

„Kdy se chcete vrátit zpět do Kroměříže?“

„Odjízďím ještě dnes večer nočním vlakem, abych byl odpoledne na místě.“

„To si musíte ale pospíšet. Nezapomeňte román ve vlaku.“

„Nemějte strach. Už ale utíkám. S Pánem Bohem!“

„Opatrujte se, pane Papoušku.“

Část šestá

Pan Papoušek utíkal k zastávce, naskočil do tramvaje a ujížděl na vlakové nádraží. Tam si zakoupil jízdenku až do Brna. V noci si pospal, v Praze přestoupil a z Brna se vydal do Kroměříže, aby pokračoval v započatém boji proti ztrátě lidského rozumu.

Když vstoupil tohoto dne odpoledne do svého skromného pokojíku, odložil si zimní kabát a zul si boty. Sotva si sundal kalhoty, vběhla do jeho pokoje nějaká žena pouze v županu, který ze sebe obratně shodila a ulehla si v Adamově kostýmu na jeho postel. Scházela jí však fíkový list, jak si pan Papoušek i jako starý mládenec v důchodu bez námahy povšiml. Tato kra-

savice ihned spustila: „Vítám Tě, Caesare, v mém paláci! Jaká byla Tvoje cesta? Doufám, že Tvá velitelská loď se nestala hračkou rozmaru mořské bouře, v níž ses totálně vyčerpal. Teď mi ty chvastoune ukaž, co dovedeš! Ano: **Přišel jsem, viděl jsem, zvítězil jsem.** Vnikni tedy s Tvým okovaným kopím do mé nedobytné pevnosti a pak příznej svou slabost! **Přišel jsem, viděl jsem, prohrál jsem.** Odtáhneš jako poražený. Před touto pevností kapituloval mnohý vrcholný vládce a politik.“

Pan Papoušek si tuto maskovanou pornografii pozorně vyslechl a aby si zachoval rozum, pouze odpověděl: „Ano, krásná Kleopatro, před Tvou pevností ztratil leckterý mocipán rozum.“

Vtom vběhly do pokoje dvě sestřičky a oslovily tuto sexuální maniačku: „Milostivá Kleopatro, čeká na Vás už Antonio ve své koupelně.“

Tu Kleopatru zvolala: „Ó, milovaný António, už utíkám, abych se vrhla do Tvé pevné náruče.“ Kleopatru vyběhla z pokoje pana Papouška a zmizela.

Po odchodu krásné Kleopatry si pan Papoušek položil na stůl velký list papíru, vzal do ruky fixku a psal v naději, že bude mít klid. Dostavila se však ironie osudu. Sotva upevnil na dveře nápis: **Zde vládne zdravý selský rozum**, vřítel se do jeho pokoje nějaký naštvaný chlap a obul se ostře do pana Papouška: „Co to tady vyvádíte, člověče!?! Dotáhnete sem jako superman, abyste s Vaším zdravým selským rozumem zvítězil nad všemi pacienty a ještě se tím veřejně chvástáte!“ Pan Papoušek se začal ospravedlňovat: „Já se nechvástám, já jsem přišel s posláním.“ „Ano, ano, vy jste přišel s posráním, že jo.“ „Mýlíte se, přišel jsem s posláním.“ „Já Vám dobře rozumím, slyším dobře a umím česky, tak mne s tím Vaším posráním stále nepoučujte!“ Pan Papoušek si najednou uvědomil, že mezi nimi došlo k nedorozumění. Jeho komunikativní partner totiž neuměl vyslovit l a tak stále říkal „posráním“, i když myslel „posláním“.

„Odkud vlastně přicházíte,“ zeptal se tento naštvaný člověk a dodal: „Jen mi neříkejte, že mně do toho nic není.“ „Já pravdu neutláčím, vážený pane: Odešel jsem jako nepotřebný branec v roce 1968 do Západního Německa a teď se nacházím v České republice na psychiatrii.“

„Takové prohnané lidi dobře známe. Utečou si na Západ, tam si užívají svobodu a cestují po celém světě a já strádal a trpěl 20 let v komunistických věznicích. – Až Gorbačov mne vysvobodil. Vám se Gorbačov už dávno vykouřil z toho Vašeho zdravého selského rozumu, že jo? Kdyby ho nebylo, tak byste se jen tak nepovaloval s tím Vaším zdravým selským rozumem

v blázinci. Komunisté by Vás naučili, jak se má člověk chovat.“ „Mýlíte se, vážený pane, já se nepovaluji, ale pracuji 12 hodin denně.“ „Takové pohádky si vyprávějte malým dětem, ale ne mně. Mě rohlíkem neopijete.“ „Mýlíte se, vážený pane. Já si Gorbačova velmi vážím. Myslím na něj často s vděčností a někdy se za něj i modlím.“

Tu vběhla do pokoje pana Papouška sestřička a oslovila hádavého pána: „Už vás zoufale hledám. Do vedlejší budovy přivezli ženu, která tvrdí, že porodila komunistickou stranu. Jděte jí rychle vynadat!“ „Už utíkám. Kde je ta opice? – S kým ses to jenom spustila, ty potvoro jedna mizerná?“ křičel v běhu a než zahrnul za roh začal na dálku vyhrožovat: „V Den matek ti přijdu pořádně nakopat do hader, ty nemravo. To se nestydíš přivést na svět takového bastarda?“ Pan Papoušek zaúpěl: „Bože, Bože, co to jenom slyším za hrůzu?“

Až při rozhovoru s lékaři, kteří se došli za panem Papouškem osvěžit, se doslechl o osudu onoho hádavého pána. V padesátých letech, když byl ještě malý chlapec, odsoudili komunisté jeho otce k trestu smrti a popravili ho. Nikdy se nedozvěděl proč. Proslýchalo se, že miloval svobodu a pravdu. Jeho matka, která jako advokátka chovala ve svém srdci spravedlnost, musela uklízet na vlakovém nádraží záchody. Soudruzi učitelé a soudružky učitelky tohoto chlapce neustále ponižovali, aby tím poslušně plnili vůli komunistické vlády. Když vyrostl a dospěl, tak se ptal, proč mu komunisté zavraždili otce. Za tuto otázku skončil ve vězení. Když byl po několika letech propuštěn, tak položil komunistům stejnou otázku a skončil znovu ve vězení. Tak se stal z tohoto sirotka recidivista a nakonec i hádavý člověk, který šel na nervy dokonce i samotnému panu Papouškovi, který měl anđelskou trpělivost.

„Je třeba změnit strategii,“ pomyslel si pan Papoušek a doplnil: „protože boj proti ztrátě rozumu pokračuje.“ Začal se cítit trpící obětí ztráty rozumu a tak vyvěsil na dveře nápis: **Pozor mučírna! Nevstupovat!** Sotva za sebou zavřel dveře, vstoupila mladá žena ve spodním prádle zamotaná v řetězech. Ještě než došlo k prvnímu dialogu, táhla tuto podivínku sestřička za řetěz ven z pokoje: „Máme návštěvu. Přišel ten pán, co včera odtáhl v televizi v zubech lokomotivu. Už na vás čeká, aby vás drtil ve svých mohutných pažích.“ „Ó, ano, už utíkám, abych byla konečně šťastná,“ zvolala plna naděje.

„Tito pacienti zřejmě můj pokoj považují za místo speciální terapie,“ kmitlo panu Papouškovi náhle hlavou. „Proto je třeba dát všem srozumitelný signál, aby nedocházelo k nedorozumění.“ A tak pan Papoušek vyvěsil na dveřích svého pokoje nápis: **Nevstupujte! Hladomorna!** Po krátkém rozhovoru se svým Bohem ulehl ke spánku. Pomalu se začaly otvírat dveře a pan Papoušek spatřil v osvětlené chodbě zvláštní přízrak: zapadlé oči ženské kostry, která byla pokryta modrými žilami a tepnami, se zahleděly na pana Papouška. Kostra kráčela dál a pan Papoušek se zachvěl hrůzou. Vykřikl: „Ještě ne, já nechci, pane Bože!“ „Vždyť já ti nic nenabízím,“ odpověděla kostra. „Já chci být jenom trvale šťastná, a to je u mne možné jedině v hladomorně. Jsem slabá a proto si musím lehnout k tobě do postele. Udělej mi kousek místa, mnoho jej nepotřebuji.“ „Ano, vážená,“ vyslovil pan Papoušek tento kompliment jako oběť nesnesitelného utrpení a zažadonil: „Jenom se mne nedotýkej a hlavně mne nelibej a ještě si mne neber s sebou. Mám stále mnoho práce na tomto světě, kterou chci dokončit. Musím vykoupit člověka ze ztráty rozumu.“ „Co to žvaníš za nesmysly, blázne? Dej mi kousek deky, abych nemrzla!“ Pan Papoušek vyhrkl: „I smrtka mrzne?“ „To víš, že mrzne. – A už nekecej, zavři hubu a spi!“ nařídila mu kostra. Pan Papoušek poslechl na slovo a spal jako dudek.

Nad ránem ho probudil radostný zpěv kosa na smrku před jeho pokojkem. Kostra podivně chraptěla hrdlem i nosem. Pocítil tlak na močový měchýř. Vstal, natáhl si kalhoty a odebral se na WC. Vrátil se však s nepořízenou. Zatímco krásná Kleopatra z něj udělala zdatného chlapíka, proměnila ho Anorektička v jeho posteli ve stoprocentního strašpytla. Ať hledal jak hledal, nic nenašel.

Po návratu z WC si klekl ke svému stolu a modlil se až po ranní stávání. Vkročila sestřička – slovo HLADOMORNA ji správně navigovala – zavelela: „Vstáváme! Snídaně je připravena.“ „Co dostanu?“ zeptala se ženská kostra dychtivě. „Tři zrnka máku a dvě kapky mléka,“ odpověděla jí sestřička.

„Ale ani o zrníčko a ani o kapičku víc, abych se nepřejedla. Slibte mi to, sestři!“

„Slibuji Vám to. Ani o zrníčko víc a ani o kapičku víc, abyste se nepřejedla.“

Tu začala kostra vstávat z postele. Byl to strašidelný pohled. Pan Papoušek se pohotově přezehnal. Byla úplně nahá. I kdyby si natáhla kalhotky, hned by z ní spadly. Byla to alegorie, ztělesnění lidského utrpení a přede-

vším ztráty rozumu. Najednou se panu Papouškovi zatmělo před očima a omdlévá. Padá pod křížem poprvé.

Sestřička vyhlásila poplach. Sběhl se nemocniční personál včetně primáře. Pana Papouška uložili na vozík a napojili na kapačky. Na druhý vozík naložili jeho počítač a televizor a převáželi ho do vedlejší budovy. Nějaký Šimon mu pomohl nést kříž, kráčel před jeho vozíkem. Pan Papoušek se otočil zpět ke svému obydlí, kde se třpytil nápis: **Sexuální a jiné deviace**, přeložil si to v myšlenkách jako bývalý latinář do češtiny: Pohlavní a jiné úchylinky.

Šimon vstoupil do jeho nového příbytku s křížem jako první. Za ním vjely sestřičky se samotným panem Papouškem. Slovo sestřičky je trochu přehnaně nadhodnocené, protože se jednalo o dvě stopadesátikilové dámy, které pana Papouška jako klasickou muší váhu 50 kilogramů i s botama uchopily a položily do postele. Vůbec se u toho nezapotily a ani zhluboka nenadechly.

Najednou se pan Papoušek nacházel v pokoji úplně sám. Zahleděl se upřeně do stropu. Po tomto odpoutání se vrátil znovu v myšlenkách ke mně do Mnichova jako německé Spolkové vládě. Shodil ze sebe kapačky a zasedl k psacímu stolu s počítačem. Psal opět v němčině:

Část sedmá

Jeho doporučený dopis jsem obdržel v mé psychotherapeutické praxi. Měl jsem právě pacienta, který se pokládal za Hitlera. Připravoval aktuálně přepadení Sovětského svazu. Tato akce se jmenovala **Unternehmen Barbarossa, Operace Barbarossa**. Vzal s sebou i Generála Paulusa, jednoho z mých pacientů, geniálního válečného стратега. Zatímco oba se skláněli nad stolem a hloubali nad strategií východní fronty, dal jsem se já do čtení a překládání dopisu od pana Papouška, kde se jednalo o případný útok Armády spásy na Evropský parlament.

Sehr geehrte Damen und Herren der Bundesregierung,

der folgende Text hat noch seine Berechtigung. Er steht im Kontext der Fastnachtzeit und trägt noch ihre Züge. Nach dem Aschermitt-

woch könnte man im Zusammenhang mit diesem Text „den Verlust meines Verstandes“ beweinen. Ich bitte also um Verständnis für die folgende Darstellung: sie bringt Ihnen und Frau Bundeskanzlerin auch ein bisschen Erholung von der schweren Last und Bürde Ihres hoch verantwortlichen und anspruchsvollen Amtes:

Vážené dámy a pánové Spolkové vlády,

následující text má ještě své opodstatnění. Stojí v kontextu masopustní doby a má ještě její rysy. Po Popeleční středě by se v souvislosti s tímto textem mohla oplakávat „ztráta mého rozumu“. Prosím tedy o porozumění pro následující znázornění: přinese Vám a paní Spolkové kanclérce trochu oddechu od velké tíhy a břemene Vašeho vysoce zodpovědného a náročného úřadu.

Ich möchte die ganze Aktion „Überwindung der Armut ohne Einsatz der Heilsarmee“ noch vor dem Aschermittwoch entsprechend und definitiv abschliessen: Hiermit erkläre ich also alle Kampfhandlungen der Heilsarmee wie Aufspielen, Singen und Beten auf dem Gebiet der Bundesrepublik Deutschland für beendet. Der Ernst meines Anliegens wird allerdings weiterhin aufrechterhalten. Wenn Sie die Bettlerin auf dem Münchener Bahnhof von der Armut nicht befreien, kommt es auf jeden Fall zum Einsatz der Heilsarmee in Strassburg. Nach meiner schweren Niederlage vor dem Europaparlament im Traum wird sich die Kampfstrategie grundlegend ändern.

Chtěl bych celou akci “Překonání chudoby bez nasazení Armády spásy“ příslušně a definitivně ukončit ještě před Popeleční středou: Tímto prohlašuji všechny bojové akce Armády spásy jako vyhrávání, zpívání a modlení na území Spolkové republiky Německo za ukončené. Vážnost mé záležitosti však zůstává nadále uchována. Když neosvobodíte žebračku na mnichovském nádraží od chudoby, dojde v každém případě k nasazení Armády spásy ve Štrasburku. Po mé těžké porážce před Evropským parlamentem ve snu se bojová strategie zásadně změní.

Bevor die Heilsarmee nach Strassburg aufbricht, schicke ich als ehemaliger Taubenzüchter ins Europaparlament eine Friedenstaube mit einer Friedensbotschaft. Der Feldzug wird den Decknamen „Gesunde

Küche“ tragen, in jeder Portion klarer Suppe wird nur eine Nudel schwimmen. Die Traummehlsuppe ist also passé. Die Heilsarmee wird diesmal vorsichtiger vorgehen als im Traum, sie wird mit dem Gesang gegen den Wind angreifen, und die Feldküche bleibt mit der Suppe zunächst im Hinterhalt. Die „unbesiegbare Traumfestung Europa-parlament“ wird diesmal unter dem Druck der klaren Nudelsuppe und der Last der Almosenrente und Armut fallen. Aus dieser Niederlage werden zwei Sieger der Gerechtigkeit hervorgehen. Ich verharre weiterhin in der Hoffnung, dass in diesem dramatischen Kampf um Gerechtigkeit am Ende Berlin vor Strassburg siegt.

Dříve než Armáda spásy vyrazí do Štrasburku, pošlu jako bývalý chovatel holubů do Evropského parlamentu holubici míru s mírovým poselstvím. Polní tažení ponese krycí jméno „Zdravá kuchyně“, v každé porci světlé polévky bude plavat jenom jedna nudle. Vysněná moučná polévka patří tedy minulosti. Armáda spásy bude tentokrát postupovat opatrněji než ve snu, zaútočí zpěvem proti větru, a polní kuchyně s polévkou zůstane nejdříve v záloze. „Neporazitelná vysněná pevnost Evropský parlament“ padne pod tlakem světlé nudlové polévky a pod tíhou almužnového důchodu a chudoby. Z této porážky vzejdou dva vítězové Spravedlnosti. Setrvávám nadále v naději, že v tomto dramatičtém boji o Spravedlnost zvítězí nakonec Berlín před Štrasburkem.

Humor schafft auf seine Art und Weise Abstand, wobei man alles besser sieht. Humor befreit, ist also ein Ausdruck von Freiheit und Sieg.

Humor vytváří svým způsobem odstup, přičemž je všechno lépe vidět. Humor osvobozuje, je tedy výrazem svobody a vítězství.

Ich danke Ihnen, sehr geehrte Damen und Herren, wünsche Ihnen alles Gute und verbleibe mit freundlichen Grüßen

Vojtěch Papoušek als Oberbefehlshaber der Heilsarmee

Děkuji Vám, vážené dámy a pánové, přeji Vám všechno dobré a zůstávám

s přátelským pozdravem

Vojtěch Papoušek jako Vrchní velitel Armády spásy

Po přeložení tohoto dopisu jsem jej vložil do obálky a odeslal ještě téhož dne doporučeně zpět panu Papouškovi jako důkaz toho, že jsem si jej jako „vláda Spolkové republiky Německa“ opravdu přečetl a tím všechno postoupil do rukou Ducha Svatého. I samotný Duch Svatý má podle mínění pana Papouška určitě smysl pro humor, neboť kdyby tomu tak nebylo, tak bychom se nedokázali nikdy zasmát. Humor souvisí s moudrostí Ducha Svatého – alespoň to tvrdí pan Papoušek.

Obdržel jsem ihned po odeslání dopisu od něj první čtení z mého románu. Proč se jednalo o tuto část si nedovedu vysvětlit. Třeba to souviselo s tím, že četl na nějakém místě psychiatrické léčebny, kde nebylo možné přímého kontaktu s počítačem, a nebo později za teplejších dnů chodil do parku a četl na lavičce. Po četbě mimo přístup k počítači mi něco sdělil, někdy jak se zdá zřejmě hned zpočátku, nevím to přesně, poněvadž jsem jej nesledoval kamerami. Opomenul nyní celý úvod a nějakou kapitolu a skočil přímo do děje, přesto je možno vnímat jeho zaslané výňatky z románu jako krátké povídky neboli příběhy, ovšem s vědomím, že jsou součástí románu, čímž se stanou tyto izolované příběhy srozumitelnější a nedojde k jejich odcizení. Pan Papoušek tedy předčítá:

Jazykovým znalostem vděčím jedné tragické události, k níž došlo v soušedním JZD (Jednotném zemědělském družstvu): „Vstříc komunismu“. Traktor tam totiž přejel maminku od pěti štěňátek, čistokrevnou ovčáčku. Zůstali po ní dva „kluci“ a tři „holky“. Kluky jsem dostal já, vyrůstali v mé náručí, dal jsem jim jména Barošek a Broček, a když povyrostli, odebrali mi při pasení oveček hodně práce. Zatloukl jsem kolem pasoucího se stáda šest kůlů a tak vznikly dva polokruhy, takzvaný okruh východní, který hlídal Barošek, a okruh západní, o nějž pečoval Broček. Oba kluci pracovali s opravdovým nadšením a tak jsem se mohl plně věnovat učení němčiny. Zatímco horníci a automechanici leželi při práci, ležel jsem já v práci, a v tom byl podstatný rozdíl. David se učil současně třem jazykům: němčině, angličtině a španělštině. Já jsem ho začal brzy napodobovat a snažil jsem se ho dohonit.

Část osmá

Pan Papoušek však neupadl mimo četbu a plnění vůle Ducha Svatého do netečnosti. Sotva se trochu zotavil od útrap v jeho předcházejícím bydlišti, v oddělení pohlavních a jiných deviací neboli úchylek, dostal návštěvu. Dostavil se nějaký „Zloduch“, představil se jako pravá ruka nejvyššího pána pekelných mocností, samotného Satana. Tento pacient se nenacházel ve stavu akutní psychózy, vlastně ní ani netrpěl, měl pouze v sobě utkvělou představu, že jeho životním posláním je vybudovat na Zemi Dábelské Království, aby se měl věčně dobře v Království Pekelném. Dalo se s ním docela rozumně diskutovat v souvislosti s jeho zájmovou oblastí, kulil přitom jenom nápadně očima a byl emocionálně rozrušený. Nebyl členem žádné satanské sekty.

Byl dobře informován, věděl, jak se hned vyjádřil, co je pan Papoušek za ptáka, prý je třeba mu přistříhnout brka, aby si příliš volně nepoletoval. Označil ho za troufalého odpůrce své vůle. Největšími překážkami při budování Dábelského Království na Zemi je prý Rozum jako Moudrost, Láska a Kříž, negativní emoce jsou prý výhodné, protože potlačí rozum.

V duši této pravé ruky samotného Satana v uvozovkách se nacházelo všechno vzhůru nohama, všechno bylo postaveno na hlavu, všechny jeho smysly byly vzhůru nohama, dokonce i čich. Spravedlnost v jeho duši a nose páchla jako konvalinky a Láska jako šerík, Nespravedlnost, Nenávist a všechny další antihodnoty nádherně voněly jako síra a zkažená vajíčka, lidově řečeno záprdky. Samozřejmě, že mně jako lékaři duše bylo všechno jasné, i když jsem tohoto „sluhu Satana“ nikdy osobně neviděl, seznámil jsem se s ním pouze z vyprávění pana Papouška, který byl toho názoru, že tento pacient má mnoho následovníků mimo psychiatrickou léčebnu na volné noze, dokonce i ve vysokých funkcích.

Modlitbu a rozhovor s Bohem pokládala tato pravá ruka Knížete temnot za trestuhodný zlozvyk, lásku k bližnímu a k Bohu považoval tento popleta, který ztratil rozum, za nejhorší do Pekel volající zločin.

Nejvíce tomuto věrnému sluhovi Satana zavazel kříž. Nařídil panu Papouškovi, aby ho okamžitě odstranil. Pan Papoušek si vzpomněl ihned na rozhodnutí německého Ústavního soudu, který nařídil, aby byl z jedné bavorské školy odstraněn kříž, protože zavazel otcí jedné žákyně. – Pan

Papoušek polknul hořkou slinu a přitom si odplivl, poté doporučil pravé ruce Satana, aby se obrátil na své spojence, ale ne na něj, v jeho prostoru a srdci si prý žádné Ďábelské Království nevybuduje. Kříž je symbolem Lásky a kde je zraněna Láska, tam se rodí Zlo a kde schází rozum, tam klíčí Hřích. Tento pacient jako Pravá ruka Satana však trval na odstranění kříže, vytáhl nůž a začal panu Papouškovi vyhrožovat, že jej jako odpůrce své vůle probodne: „Tak co, blázne? Poslechneš, nebo ne?“ Pan Papoušek poslechl a kříž vynesl. „Takže vidíš, hajzle! Kde to nejde po zlém, tam to jde po dobrém. I tak se buduje Ďábelské Království na Zemi. Moc Lásky vítězí jenom v pohádkách, ty hlupáku.“

Pan Papoušek vyzval pravou ruku Satana, tohoto politování hodného pacienta, aby opustil jeho pokoj: „Vážený pane, žádám vás, abyste ihned odešel z mého příbytku!“ Pravá ruka Knížete temna odešla s pozdravem: „Ať žije Satan a jeho plémě!“ „Co jste to řekl, vážený blázne, promiňte, vážený pane?“ otázal se pan Papoušek. Pozdrav „Na shledanou!“ si ale nechal raději pro sebe. Pak vyšel za dveře a vrátil se se svým křížem.

Zapnul si německou televizi, kde ve zprávách zaslechl, že Spolková kancléřka Angela Merkelová nevyjádřila v bezpečnostním výboru Organizace Spojených Národů souhlas s vojenskou intervencí proti Libyi a Kaddáfímu. Pan Papoušek si broukl spokojeně pod nos: „Takže Pravá ruka Satana nemá pravdu, když hlásá, že moc Lásky vítězí jenom v pohádkách. Moc Lásky vítězí i ve světové politice.“ Pak vstal z postele a připravil si svoji milovanou vídeňskou kávu.

Když si tuto pochoutku vychutnal, natáhl se v posteli a usnul. Ve snu slyšel překrásnou hudbu, která byla podle mého psychoanalytického chápání produktem nevědomí zpracované velké radosti, kterou mu způsobilo vítězství Lásky. Pan Papoušek však tuto hudbu považoval za koncert anđelské symfonie.

Po několika dnech si opět zapnul německou televizi. Slyšel, jak se vrcholní němečtí opoziční politici diví: „Proč to jenom ta Spolková kancléřka udělala?“ „Protože jí to vnuknul Duch Svatý,“ odpověděl pan Papoušek. Samotná paní kancléřka se k věci nevyjadřovala. Mlčela. Její ministr zahraničí nabídl, že německá armáda, Bundeswehr, bude vykonávat ve válce v Libyi humanitární služby, rozdávat jídlo a léky. Pan Papoušek už pomýšlel na to, že nasadí v Libyi po boku Bundeswehru jako Vrchní velitel jeho

Armádu spásy. Chtěl tuto pomoc už nabídnout i Spolkovému prezidentu Německa, ale dokázal se ovládnout, obával se totiž, že by ho tím mohl rozesmát a mu ublížit. Byl po operaci a mohly by mu prasknout stehy. Lidé se smějí i vážným věcem, pokud jsou nové a neobvyklé.

Aby jako Vrchní velitel Armády spásy nezpůsobil bolest svému protějšku vrchnímu veliteli jedné z nejlepších armád naší planety Země, obrátil se pan Papoušek opět na mně jako ducha vlády Spolkové republiky Německo s vášnivým prohlášením:

Hochgeschätzte Bundesregierung,

ich wende mich noch einmal an Sie: Wenn ich so zurückschaue, komme ich im Kontext des Glaubens zu der festen Überzeugung, dass Gorbatschow und die von ihm geschenkte Freiheit eigentlich ein Geschenk des Himmels waren. Johannes Paul II. verband inbrünstige Gebete mit unermüdlichen pastoralen und diplomatischen Aktivitäten im dramatischen Kampf um Freiheit für die unterjochten Völker Europas.

Vysoce vážená Spolková vládo,

ještě jednou se na Vás obracím: Když se tak dívám zpět, docházím v kontextu víry k pevnému přesvědčení, že Gorbačov a ním darována svoboda byla vlastně darem Nebe. Jan Pavel II. spojil vroucí modlitby s neúnavnými pastorálními a diplomatickými aktivitami v dramatickém boji za svobodu podmaněných národů Evropy.

Die grösste Tragödie der Menschheit liegt meines Erachtens darin, dass sie das Christentum nicht richtig begriffen oder nicht ausreichend ernst genommen hat. Pfingsten steht vor der Tür und so fällt mir im Kontext der Heiligen Schrift spontan ein: Der Heilige Geist wird den deutschen Christdemokraten den Mut einflößen, bei politischen Verhandlungen und Entscheidungen in der Welt die christlichen Werte, diese Offenbarung des Willens der Ewigen Liebe, sichtbar zu machen und in die Macht dieser Welt etwas von der Macht Christi hineinzutragen.

Největší tragédie lidstva spočívá dle mého mínění v tom, že lidstvo křesťanství správně nepochopilo nebo jej nebralo dostatečně vážně. Svato-dušní svátky stojí přede dveřmi a tak mi v kontextu Písma svatého spontánně napadá: Duch Svatý vnukne německým křesťanským demokratům odvahu, aby při politických jednáních a rozhodnutích ve světě zviditelnili křesťanské hodnoty, toto zjevení vůle Věčné Lásky, a aby vnesli do moci tohoto světa něco z Kristovy moci.

Die deutschen Christdemokraten sind für die Weltpolitik nach den Worten von Jesus Christus das Salz und das Licht – ohne Licht sieht man nicht. – Alle Gegner und Kritiker der christlichen Werte, des Willens der Liebe in der Weltpolitik, werden spätestens beim Jüngsten Gericht verstummen.

Němečtí křesťanští demokraté jsou pro světovou politiku podle slov Ježíše Krista solí a světlem – bez světla není vidět. – Všichni odpůrci a kritici křesťanských hodnot, vůle Lásky ve světové politice zmlknou nejpozději u Posledního soudu.

Ich danke Ihnen, hochgeschätzte Bundesregierung, für Ihre Bemühungen, wünsche Ihnen und Frau Bundeskanzlerin alles Gute und verbleibe

mit freundlichen Grüßen

Vojtěch Papoušek, der Oberbefehlshaber der Heilsarmee

Děkuji Vám, vysoce vážená Spolková vládo, za Vaše snahy, přeji Vám a paní Spolkové kancléřce všechno dobré a zůstávám

s přátelským pozdravem

Vojtěch Papoušek, Vrchní velitel Armády spásy

Tuto vášnivou promluvu jsem po jejím přeložení ihned nesl zpět na poštu, odkud přišla. Už jsem se obával, že obdržím jako duchovní Spolková vláda v Mnichově další sdělení. Nic nenadělám, i když mě to začíná obtěžovat. Naštěstí se ozval hlas pana Papouška s četbou z mého románu.

Začalo se mi to líbit. Nalil jsem si skleničku červeného vína a zaposlouchal se do hlasu mého přítele:

Dozvěděli jsme se, že Stuttgart byl založen asi před 1000 lety a jeho jméno znamená v plné formě Stutengarten, to je Kobylí zahrada. Po Druhé světové válce leželo celé město v troskách, které byly vyvezeny na jedno místo, čímž vznikl velký kopec, který byl zalesněn a na jeho vrcholu vztyčen obrovský dřevěný kříž, před nímž jsme poklekli a pomodlili se za oběti bombardování Stuttgartu. David se jako křesťan ujal slova: „Bože, prosíme Tě za všechny válečné oběti tohoto krásného města Stuttgartu a za všechny oběti války na obou stranách. Proměň jejich utrpení v radost a pojmi je do své milující náruče.“ Poté jsme vstali a setřepali sněh z kalhot. – Stuttgart, jako každé německé velkoměsto, byl masivně bombardován, jeho obyvatelé prožívali peklo na zemi, sypaly se na ně bomby, jež měnily toto krásné město a jeho typickou architekturu v trosky, život ve smrt. O vánocích jednoho pozdějšího roku války se k tomu přidal i napalm. Tuto hrůzu přesto převážná většina obyvatel přežila.

V roce 1968 – od války uplynulo teprve 23 let – válka přežívala ještě v živé paměti příslušných generací. I samotní Němci byli jednou z největších obětí Hitlerova šílenství, zločinu a bezohlednosti.

Z tohoto pahorku, hrobu předválečného Stuttgartu, nás děvčata vyvezla ve svém Volkswagenu – náš Wartburg považovala za traktor – na jižní stranu Stuttgartu, kde jsme vystoupili na vysokou televizní věž, odkud byl krásný pohled na celé město, ležící v zasněžené kotlině obklopeno lesy.

Pan Papoušek zmlknul, buď začal číst pouze očima a nebo si odskočil, ale ne na dlouho. Pokračoval najednou bez přerušení:

Večer jsme navštívili vánoční trh. Jednalo se o vánočně vyzdobené dřevěné domečky sloužící jako prodejní krámký různých zboží, táhnoucí se od Zámeckého náměstí ulicí až na náměstí před radnicí. Bylo tam plno lidí. Nejdrívě jsme si se svými děvčaty všechno prošli a pak zabrali místo u jednoho domečku, kde se prodávalo svařené víno (Glühwein). Naše hostitelky to zatáhly, víno bylo výborné. Stuttgart je vinná oblast, na jehož jižních a východních svazích leží vinohrady. – Svařené víno nám ohromně chutnalo, jeho skořicovou vůni jsme vydechovali do mrazivé noci, tulíce se k sobě, jasné nebe bylo hustě poseto hvězdičkami, zasnělé modré oči pod dlouhými řasy mě správně oslovily: padl první polibek, chutnal svařeným vínem, které nám stoupalo do hlavy. Měli jsme najednou oba pocit, že jsme

zamilovaní. Moje děvče mělo na sobě králičí kožíšek a nádherně hrálo. Odvážil jsem se i ke slavnému výroku: „Miluji tě. (Ich liebe dich.)“ „Já tě miluji taky. (Ich liebe dich auch)“, zazněla odpověď.

Část devátá

Prozatím ale pan Papoušek před německou televizí opět zpozorněl. Spatřil paní ministryni práce a sociálního zabezpečení Dr. Ursulu von der Leyen, jak úplně sama oznamuje ve volné přírodě pod širým nebem zvýšení důchodů důchodcům bývalé Německé demokratické republiky. Odůvodnila to tím, že tito důchodci poctivě po celý svůj život pracovali. Pan Papoušek to opět svedl na Ducha Svatého, který ji za tento politický dobrý skutek Lásky změnil v krásnou vílu, obdarovanou šarmem v každém pohybu těla, která v očích pana Papouška kráčí, nebo spíše se vznáší do Říše svých spřízněných bytostí vil.

Pan Papoušek si uvědomil, že Duch Svatý opomenul vnuknout paní ministryni, aby současně dala zasloužený důchod bezdomovkyni na mnichovském nádraží a tak napsal dopis, jakože jí, který byl ale adresován na mne jako duchovní německou Spolkovou vládu:

Sehr geehrte Frau Bundesministerin,

die Höhe der Altersrente der freiberuflichen Lehrerin gleicht einer glatten Null. Die Massenmedien hierzulande berichten über die königlichen Gehälter der Geschäftsführer in der freien Welt. Sie, Frau Bundesministerin, sind auch nicht schlecht dran. Während der Clown die deutsche Jahresaltersrente der benachteiligten, betrogenen Lehrerin in seinen Hosentaschen verzweifelt und vergeblich suchen würde, müsste er das Jahresgehalt der oben erwähnten Geschäftsführer mit Mühe in einigen Koffern auf dem Schubkarren transportieren, in beiden Fällen würde er herzergreifend heulen und sowohl die Armen als auch die Reichen unseres Planeten Erde zum Lachen bringen.

Vážená paní Spolková ministryně,

výše starobního důchodu učitelky na volné noze se rovná čisté nule. Sdělovací prostředky zde v zemi informují o královských platech manažerů ve

svobodném světě. Vy, paní Spolková ministryně, nejste také na tom špatně. Zatímco by klaun roční starobní důchod znevýhodněné, podvedené učitelky hledal zoufale a marně ve svých kapsách od kalhot, musel by roční plat shora uvedených manažerů transportovat s námahou v několika kufrech na trakaři, v obou případech by dojmavě brečel a rozesmál jak chudé, tak i bohaté naší planety Země.

Ich habe noch nicht die Hoffnung verloren, dass dieses Anliegen in Deutschland befriedigend gelöst werden kann. Wenn dies nicht gelingt, so werde ich eine neue Organisation ins Leben rufen, eine Europäische Christliche Union von Senioren, die zum offiziellen Sprachrohr der europäischen Armen wird. Rüstige Opas und muntere Omas mit dem Stock in der Hand werden in der Politik unnachgiebig die Macht der Liebe, der Versöhnung und der Gerechtigkeit betonen. In diesem Punkt gilt nicht: Der Klügere gibt nach. Im Gegenteil.

Neztratil jsem ještě naději, že tato záležitost může být uspokojivě vyřešena v Německu. Když se to nepodaří, založím novou organizaci, Evropskou Křesťanskou Unii Seniorů, která se stane oficiální Hlásnou troubou evropských chudáků. Čilí dědci a čiperné babky s holí v ruce budou v politice neústupně zdůrazňovat moc Lásky, Smíru a Spravedlnosti. V tomto bodě neplatí: Moudřejší ustoupí. Naopak.

Selbstverständlich macht schon ohnehin die Bundesregierung als politische Supermacht in Europa und in der Welt diese christliche Politik. Die Europäische Christliche Union von Senioren wird jedoch im Vorteil sein. Sie braucht keine Rücksicht auf ihre Partner zu nehmen, denn sie wird nur einen Partner haben, er heisst Gott. Diese Christliche Bewegung wird bei allen ihren öffentlichen Auftritten von der Heilsarmee begleitet werden, die während ihrer „Kampfhandlungen“ aufspielen, beten und eine leckere Suppe servieren wird als Symbol des Sieges.

Samozřejmě dělá už beztak Spolková vláda jako politická supervelmoc ve světě tuto křesťanskou politiku. Evropská Křesťanská Unie Seniorů bude však ve výhodě. Nemusí brát ohled na své partnery, neboť bude mít jenom jednoho partnera, jmenuje se Bůh. Toto křesťanské hnutí bude při všech jejích veřejných vystoupeních doprovázeno Armádou spásy, která

bude během svých „bojových akcí“ vyhrávat, modlit se a servírovat lahodnou polévku jako symbol vítězství.

Der Clown wird immer live mit der aktuellen Ungerechtigkeit in den Massenmedien ringen und sie herzergreifend beweinen, bis alle Hunde in der Strasse zu heulen beginnen. Sie werden alle vierbeinigen Freunde des Menschen zu diesem Trauergesang hinreißen.

Klaun bude vždycky zápasit v médiích live s aktuální nespravedlností a ji dojmavě oplakávat, až začnou výt všichni pejsci v ulici a strhnou všechny čtyřnohé přátele člověka k tomuto žalozpěvu.

Ich warte jedoch immer noch lieber auf die endgültige erlösende Entscheidung aus Deutschland. Das obenerwähnte christliche Ideal in humoristischer Verpackung wird lediglich im Falle einer tiefen Enttäuschung zur Wirklichkeit.

Čekám však raději stále ještě na konečné vysvobozující rozhodnutí z Německa. Shora zmíněný křesťanský ideál v humoristickém obalu se stane pouze v případě hlubokého zklamání skutečností.

Die Heilsarmee wird dann geduldig versuchen, die stärkste, nur schwer einnehmbare Festung der Welt, das menschliche Herz, zu erobern. Sie wird allgegenwärtig sein. Die Rentner haben immer Zeit. Ich werde seit meinem Alptraum als Oberbefehlshaber der Heilsarmee am strategischen Tisch sitzen und Befehle erteilen.

Armáda spásy se pak bude trpělivě pokoušet dobýt nejsilnější, jenom těžce dobytou pevnost světa, lidské srdce. Bude všudy přítomná. Důchodci mají vždycky čas. Já budu od mého snu noční můry sedět jako Vrchní velitel Armády spásy u strategického stolu a udělovat rozkazy.

Und so wird man nach einer endgültigen Ablehnung der Bitte der betrogenen Lehrerin erleben können, wie vor der Prager Burg und vor der Deutschen Botschaft Seniorinnen und Senioren mit ihren Stöcken winken, die Heilsarmee aufspielt, der Clown jammert und die Hunde heulen. Die Gerechtigkeit wird in dieser deformierten Welt zu Grabe

getragen werden. Wer wird der verkrüppelten Gerechtigkeit in der Europäischen Union wieder auf die Beine helfen???

A tak bude možné po konečném zamítnutí žádosti podvedené učitelky zažít, jak před Pražským hradem a před Německým velvyslanectvím Seniorky a Seniori mávají svými holemi, Armáda spásy vyhrává, klaun nařiká a pejsci vyjí. Spravedlnost bude v tomto zdeformovaném světě pohřbívána. Kdo pomůže zmrzačené Spravedlnosti v Evropské unii zase na nohy???

Ich danke Ihnen, sehr geehrte Frau Bundesministerin, für Ihre Bemühungen, wünsche Ihnen alles Gute und verbleibe

mit freundlichen Grüßen

Vojtěch Papoušek, der Oberbefehlshaber der Heilsarmee

Děkuji Vám, vážená paní Spolková ministryně, za Vaše snahy, přeji Vám vše dobré a zůstávám

s přátelským pozdravem

Vojtěch Papoušek, Vrchní velitel Armády spásy

Sotva jsem tento dopis přeložil a zastrčil do obálky, abych jej zanesl na poštu, ozval se na mém trvalém příjmu opět pan Papoušek. Předčítal z mého románu:

Blížil se konec druhé zimy, kterou jsme prožívali v německém exilu ve Stuttgartě, když Davida zasáhla tvrdá rána osudu. Jeho snoubenka ztratila v levotočivé zatáčce kontrolu nad svým vozidlem, Volkswagenem Broukem, vyjela přímočaře ze zatáčky, narazila do stromu a zranila se přitom tak těžce, že při převozu do nemocnice svým zraněním podlehla. Byl to pro nás s Davidem mimo jiné důvod, abychom se oblekli. Zakoupili jsme si nové černé obleky, černé ponožky, černou kravatu a bílou košili. V pohřebním průvodu jsme kráčeli ihned za rakví v první řadě, kterou tvořila matka, po její pravici kráčela její dcera, tedy moje snoubenka a já, po její levici David sám s věncem v rukou, na němž stálo česky: „Medvídek své kočičce“. David svou snoubenku učil česky. Chtěla se naučit i větu: „Ko-

čička má ráda svého medvídku a medvídek má rád svoji kočičku“. David jí vyhověl.

V pohřebním průvodu se mi v hlavě rodily různé myšlenky, snažil jsem se jako ateista pochopit smrt. Davidova snoubenka byla uvězněna v rakvi, její milující srdce stálo, nebyl v něm život, ztratila vše, co k němu patří: sňatek, svatební noc, manželství s jeho radostmi a starostmi, noci milování a případné mateřství. Nic z toho nezůstalo. Navždy odešla. Ale kam? Do světla věčného života, jak věří křesťané? Nebo do tmy věčné smrti, jak se domníváme my ateisté? Odpověď jsem si zůstal dlužen.

Když jsme dospěli na hřbitov, nosiči odložili rakev, jež byla během krátké doby zasypána věnci. – Po krátkém obřadu byly věnce rozebrány, rakev odhalena a spuštěna do hrobu.

Sotva pan Papoušek přečetl po obdržení můj překlad, opět zaútočil slovem. Tentokrát i vyhrožoval, jak nám zjevuje téma dopisu: Překonání chudoby s nasazením Armády spásy

Betreff: Überwindung der Armut mit Einsatz der Heilsarmee

Sehr geehrte Frau Bundeskanzlerin,

mein Alptraum hat mir bereits eine bittere Niederlage für das Anliegen der freiberuflichen Lehrerin auf dem Münchener Bahnhof vorausgesagt und so befürchte ich, dass ich die Lösung dieses Lebensproblems auf der europäischen Ebene werden suchen müssen: beim Europaparlament.

Věc: Překonání chudoby s nasazením Armády spásy

Vážená paní Spolková kancléřko,

moje noční můra mi již předpověděla trpkou porážku pro záležitost učitelky na volné noze na mnichovském nádraží a tak se obávám, že budu muset hledat řešení pro tento životní problém na evropské úrovni: u Evropského parlamentu.

Wie entscheidet aber das Europaparlament? Den Fall einer eventuellen Niederlage auf der europäischen Ebene löse ich schon jetzt präventiv in meiner Vorstellung. Es handelt sich um Überwindung der Armut mit Einsatz der Heilsarmee. Diese Strategie ist allerdings ein wenig irreführend. Nein! Die freiberufliche Lehrerin ohne Altersrente lasse ich von der Heilsarmee nicht bewirten und verwöhnen, im Gegenteil: Ich lasse die Heilsarmee für sie aktiv kämpfen.

Jak ale rozhodne Evropský parlament? Případ eventuelní porážky na evropské úrovni řeším už nyní v mé představě. Jedná se o překonání chudoby s nasazením Armády spásy. Tato strategie je však poněkud klamná. Ne! Učitelku na volné noze bez starobního důchodu nenechám Armádou spásy hostit a hýčkat, naopak: Nenechám Armádu spásy za ni aktivně bojovat.

In der EU gibt es zur Zeit 27 Nationalheilsarmeen. Es kommt also zu einem massiven Angriff gegen diese schwindsüchtige Armut. In Deutschland wird die Erste Armee in Richtung Strassburg mit Endstation Europaparlament aufbrechen – diese Erste deutsche Armee wird sich vor Strassburg mit ihrer enormen Schlagkraft der Feldküche im Gebüsch verstecken, bis die Zweite Armee aus Tschechien mit Blasen an den Füßen einrückt.

V EU existuje nyní 27 národních Armád spásy. Dojde tedy k masivnímu útoku proti této tuberkulózní chudobě. V Německu vyrazí První armáda směrem na Štrasburk s konečnou stanicí Evropský parlament – tato První německá armáda se před Štrasburkem schová s její obrovskou údernou silou polní kuchyně v křoví, až dorazí Druhá armáda z Česka s puchýři na nohou.

Dank der Warnung meines Alptraumes muss eine Flucht der Europaabgeordneten in die umliegenden Restaurants unbedingt verhindert werden. Die Erste Armee wird also die Aufmerksamkeit der Europaabgeordneten mit der deutschen leckeren Eintopfsuppe fesseln, die Zweite tschechische Armee wird sie dabei effektiv mit Nudelsuppe unterstützen, und auf der offenen Flanke wird die Dritte Armee aus Ungarn mit Gulaschsuppe angreifen. Und so wird sich der Kreis ums Europaparlament allmählich schliessen. Die Griechen und die Portugiesen werden mit ihren Delikatessen als letzte herbeihumpeln.

Díky varování mé noční můry musí být útěku evropských poslanců do okolních restaurací bezpodmínečně zabráněno. První armáda bude tedy poutat pozornost evropských poslanců s německou lahodnou polévkou jednorncovkou, Druhá česká armáda ji přitom bude efektivně podporovat nudlovou polévkou, a na otevřeném křídle zaútočí Třetí armáda z Maďarska s gulášovou polévkou. A tak se kruh kolem Evropského parlamentu pozvolna uzavře. Řekové a Portugalci přikulhají s jejich pochoutkami jako poslední.

Ich danke Ihnen, sehr geehrte Frau Bundeskanzlerin, für Ihr Verständnis des Lebensproblems der freiberuflichen Lehlerin, das sie gar nicht verdient, wünsche Ihnen und Ihren Mitarbeitern alles Gute und einen schönen erholsamen Sommer und verbleibe

mit freundlichen Grüßen

Vojtěch Papoušek, der Oberbefehlshaber der Heilsarmee

Děkuji Vám, vážená paní Spolková kancléřko, za Vaše pochopení životního problému učitelky na volné noze, který si vůbec nezaslouží, přeji Vám a Vaším spolupracovníkům všechno dobré, krásné léto s oddechem a zůstávám

s přátelským pozdravem

Vojtěch Papoušek, Vrchní velitel Armády spásy

Po tomto varování před útokem Armády spásy se nic nedělo. Pan Papoušek si povzdechl: „Duch Svatý přestal působit.“ Začala jej opouštět písemná aktivita a začal tíhnout k četbě, a jak hned shledáme, tak se poněkud překonal. Začel se hlasitě do jedné celé kapitoly:

Kapitola devátá

CHTĚLI JSME SE RADOVAT, PONĚVADŽ JSME BYLI VELMI SMUTNÍ

Jednoho jarního sobotního dne na nás dolehl hluboký smutek, až se nám z toho draly slzy do očí. Navzájem jsme si postěžovali. Byly to okamžiky hlubokého bolu. Proto jsme se rozhodli, že se vydáme do města za zábavou. Centrum města, jež skýtalo pobavení pro každé přání, nebylo daleko. Chtěli jsme si taky zatančit, nebo jak jsme tomu tehdy říkali, zatsat. Věna nám to vřele doporučil, že prý když smícháme tanec s kulháním, vznikne z toho při trsání výborný koktail.

Byl teplý večer budící pocit jara a velkou touhu po lásce. Kráčeli jsme všichni tři bez konkrétního cíle. Poněvadž jsme město prozatím příliš málo znali, obrátili jsme se na jednoho chodce, asi třicetiletého muže, s následující nepřímou otázkou: „Promiňte prosím, jsme smutní, velmi smutní a hledáme místo, kde bychom se mohli radovat.“ „Kde byste se mohli radovat?“ zeptal se tento mladý muž, v jehož obličej se zjevilo překvapení a několik otazníků. Byl očividně zaražen: „Hledáte tedy radost pozemského života?“ zeptal se nejistě. „Ano, hledáme radost pozemského života,“ odpověděli jsme jednohlasně. Mladý muž nejdříve pohlédl k nebi, pak se ale vrátil pohledem i v myšlenkách zase na zem, prohlédl si nás od hlavy až k patě, poškrabal se rozpačitě za uchem a poslal nás do nějakého „Tříbarevného domu“ neboli „domu radosti“. Vysvětlil nám cestu slovy a posunky, málem jsme se u toho roztančili, když jsme si to v myšlenkách opakovali a vštěpovali do paměti: Doprava, doleva, doprava, doleva, nahoru a dolů, doprava, doleva, doprava, doleva a tak dál. – Mladému muži jsme srdečně poděkovali za vzácnou informaci, rozloučili jsme se a rozběhli k našemu cíli. Věna utíkal první, byl ve výhodě, protože nekulhal, a my s Davidem oddaně za ním. Snažili jsme se odstranit závažnou nejasnost. Šlo o to, zda se jedná v německém slově „Freudenhaus“ o dům radosti nebo dům radostí, tedy o jednotné a nebo množné číslo, německy Freude a Freuden. Zatímco já jsem písmeno n chápal jako množné číslo, považoval David toto n ve složeninách ženského rodu určujícího slova za pouhou výplň mezery. Byl jsem tím poněkud zklamaný, mé nadšení sláblo, když jsem si uvědomil, že mně z té radosti zůstane jenom třetina, až se o ni s Davidem a Věnou podělím. Přesto jsme uháněli dál směrem k cíli, očekávali jsme tanec a zábavu. Najednou jsme stáli před našim vytouženým Tříbarevným domem. Vrhli jsme se nedočkavě dovnitř a utíkali

do prvního poschodí, přeskakující dva schody, abychom tam byli dřív a nic nepromeškali. Očekávali jsme úplně něco jiného než co jsme spatřili. V dlouhé chodbě mezi dveřmi stála děvčata, lehce oděná jenom ve spodním prádle, které svou nedbalostí napovídalo a nabádalo k milování. Dav mužů procházel chodbou, někde byly dveře zavřené, tam se právě pracovalo neboli milovalo, tu a tam někdo vystoupil z pokoje s rudým obličejem jakoby po vydatném doušku červeného vína, jiní zákazníci zase vstupovali do pokojů s bledým obličejem, aby mohli zčervenat. Pokoje byly hezky zařízené, jednalo se o koženou garnituru jako u manažerů v nejvyšší etáži. Záchody zde pro zákazníky nebyly, chodilo se na balkón horní strany budovy otočené do dvora, kde se močilo do betonového žlabu s vývodem do okapové rýny, která moč s vysokým obsahem pohlavních hormonů odváděla do veřejné kanalizace. Zápach vcházel při otvírání dveří do chodby, mísil se s teplým vzduchem, potem zákazníků a výpary obnažených ženských těl. Prostitutky byly internacionálně zastoupeny, zákazníci však mimo Němce pocházeli převážně ze zemí hostujících dělníků. Platilo se 30 marek za jedno číslo, při celonoční objednávce cena podstatně vzrostla.

Naše štěstí v exilu spočívalo ve svobodě a náš blahobyt v dostupnosti banánů, ovocného jogurtu a čokolády. Vydělávali jsme si počátkem sedmdesátých let 5 marek 50 na hodinu a kilo banánů stálo 1 marku. Ihned jsme si s Davidem spočítali, že jedno lehkomyšlné překročení prahu pokoje a sundání kalhot v tomto domě odpovídá 30 kilogramům čerstvých banánů, nebo 60 čokoládám, a nebo 90 ovocným jogurtům. Když jsme si toto množství živě představili, zatočila se nám z toho příjemně hlava, náš zájem o radost klesl na nulu a začali jsme se upřímně těšit z našeho smutku.

Věna dostal od jedné sympatické holky třetinovou slevu: „Ty, pojď sem, dvacet,“ zašvitořila svůdně jako siréna. Věna této nabídce neodolal, přijal ji jako kompliment, přešel si levou rukou frajersky účes a ztratil se nám z očí. My jsme s Davidem pokračovali až ke konci chodby v chůzi, nikterak jsme nespěchali. Uplynuly sotva dvě minuty a tu jsme byli svědky prvního incidentu. Věna vyletěl z pokoje, zakopl o vlastní nohu a natáhl se mezi zákazníky. Vzápětí ho dohonily jeho boty, které si sundal ještě před kalhotami a které mu prostitutka vrátila po jeho vyhození. Při opuštění pokoje nespotřeboval ani jednu kalorií. V tomto podniku se totiž platilo na rozdíl od restaurace předem. Věna po pečlivé prohlídce všech kapes zjistil, že nemá ani vindru. Omlouval se, že si zapomněl peněženku doma, to mu

však sexuální pracovnice nechtěla uznat a jednoduše ho bez další diskuse vyhodila. Přesto se mu však z tohoto domu nechtělo.

Uvědomili jsme si s Davidem, že se nacházíme v bordelu. Taková instituce v socialistickém Československu existovala jenom v přeneseném významu, jak jsme často už od dětství slyšeli od chlapů nespokojených s komunistickým režimem a budováním Socialismu v nesvobodě. Jednalo se o tři druhy bordelu: Svinský bordel, komunistický bordel, ten třetí se z důvodů slušnosti neodvažují vyslovit. – Protože ale není kreativním produktem tohoto románu, tak to řeknu: Byl to „kurevský bordel“. David upadl do nadšení: „Toto je ale opravdový bordel. Jeho zakladatelé měli Ducha Svatého.“ „Víš, Davide,“ pokusil jsem se zchladit žár jeho nadšení, „já jsem ateista, ale Duch Svätý nemůže jako Zdroj Moudrosti podporovat bordel.“ David si sáhl pohotově na pravé ucho a dodal: „Máš pravdu, Patriku, úplně jsem to přehlédl. Když se tento bordel zakládal, tak Duch Svätý měl buď opušťák, nebo byl na dovolené doma v Nebi.“ Asi se tento Duch Moudrosti snesl i na nás, když jsme nad schodištěm do přízemí uvažovali. Davida tento Duch přitom upřednostnil, když pronesl: „Kde je pošlapána Moudrost, tam se rodí hřích.“ Načež jsem dodal: „A kde je pošlapána Láska, tam se rodí Zlo.“

Po těchto úvahách se mi v tomto domě udělalo špatně, měl jsem pocit, že omdlím, a tak jsme sestoupili do přízemí, kde se nacházela u okénka matka bordelu. Byla to objemná, asi stopadesátikilová žena, její obličej vyzářoval strašnou přísnost a ukrutný hněv, hlas se jí strašlivě chraptivě chvěl, když nás oslovila: „Tak co chlapečci, odcházíte jako spokojení zákazníci?“ David na to: „Vůbec ne.“ „Jak to?“ rozkřičela se. „Tak vy jste ani nepřekročili práh!“ „Ne,“ odpověděl jsem zase já. „A ani si kalhoty nesundali!“ zařvala zlostně. „Ne,“ odpověděl David tenkým hláskem. „A to proč?“ vyzvídala. Byla řada na mně: „Protože jsme hledali pannu, a žádnou tady nemáte.“ „Co to slyším za hlouposti! Do sta hromů!“ zaláteřila, vtlačila si obě ruce do boku a dupla si pravou nohou tak mohutně, až se pod námi zachvěla zem jako při zemětřesení. Celý bordel se otrásl ve svých základech. Dostali jsme strach. Pokoušel jsem se Davida brzdit, aby ji již neprovokoval, sobě jsem nařídil mlčení, aby se tato „máma“ náhodou nerozhodla nám jednu vrazit. Po jejím úderu bychom určitě skončili v nemocnici, neboť i její něžné pohlazení by silně zabořelo. Dokázala by nám úplně předělat obličej, z našeho rovného nosu by jedním hmatem vyrobila vrtuli. Zatímco se mně roztřepala kolena, cvakal David zuby, jakoby ho zachvátila zimnice. Mezi-

tím tato dáma bordelu zmáčkla nějaký knoflík a vítězně prohlásila: „Tak, vy jste v našem domě způsobili veřejné pohoršení (öffentliches Ärgernis). Za chvíli tady bude policie.“ Ulekli jsme se a silně zbledli. Zmocnila se nás třasavka. Pokusili jsme se o útek, tato obluda nám to ale v poslední chvíli překazila. Rafla nás oba za ruce, mě za levou, Davida za pravou, a přitáhla nás silným trhnutím k sobě. „A je to v háji. Já se z toho pohlíji. Tak to je ta radost, kterou jsme sem přišli hledat,“ pronesl David zoufale. Já na to lakonicky: „Co naděláš. Ironie osudu. Musíme se s tím smířit.“

Na policii jsme dlouho čekat nemuseli, přijela s houkačkou jako k nějaké brutální vraždě. Vstoupil dovnitř mladý policista s dlouhými vlasy, které měl vzadu svázané do culíku. Doprovázela ho policistka, mladá holka, oba blondáci, hezký uniformovaný pár, pěkně k sobě pasovali. Odpor jsme při zatýkání nekladli. Mě se ujala policistka, Davida její kolega, přiložili nám želízka, ruce jsme jim přitom napřáhli zdvořile, poslušně a úslužně až pod nos, želízka cvakla, matka bordelu jim ještě něco vysvětlovala, a pak nás vyvedli ven směrem k autu. – Do policejního auta se nikomu dobrovolně nechce a tak je třeba pomoci. Policie si k tomu vynalezla dva hmaty: uchopení za paži levé ruky pravou, vložení levé ruky do záhlaví výtržníka s přitlačením v tomto místě před vstoupením do auta. Tím se pachatel při svém zatýkání uctivě pokloní. U policistů leváků se celá procedura tohoto donucovacího prostředku mění o 180stupňů. Moje policistka byla velmi jemná, její něžný hmat jsem pociťoval jako pohazení lásky, dostal jsem chuť se s něhou této výkonné státní moci pomazlit. Políbil jsem si prsty pravé ruky a tento polibek jsem sfoukl něžně na rty policistky. Ta si jej se rtů odstranila erotickým způsobem svým jazykem.

Projeli jsme městem, před policejní stanicí jsme vystoupili a vešli dovnitř. Moje něžná policistka na nás jednomu kolegovi požalovala, že jsme v Tříbarevném domě způsobili veřejné pohoršení. Tento si nevrle zabručel pod kníra: „Tříbarevný dům je tu jenom pro veřejné pohoršení.“ Poté si zasedl ke stolu před psací stroj a spustil: „Tak, co jste provedli? Povídejte!“ „Nic. Hledali jsme v bordelu vašeho revíru pannu, ale žádnou tam nemáte,“ odpověděl jsem nevinně. – Policista byl zřejmě absolventem ekonomického gymnázia a tak mu neuniklo, že jsme našim činem Tříbarevný dům asi ekonomicky poškodili, neboť podle jeho jednostranného výkladu mentality zákazníka by takový dům už nikdo nenavštívil. David mu ale odvětil, že kdyby nabízeli samé panny, čekaly by tam celé fronty trpělivých zákazníků. Já jsem si položil otázku, kdo z nich měl jenom pravdu. Těžko

říct. Policista však byl tímto argumentem očividně znejistěn, poškrabal se rozpačitě za uchem, jakoby tím chtěl říct: „Už mě má,“ pak ale odhodlaně prohlásil: „Měl bych vám dát pokutu. Každému sto marek.“ Trhlo v nás jako u obžalovaného při vynesení rozsudku trestu smrti. Uvědomil jsem si celou ztrátu a vykřikl: „Pro pána krále! To je sto kilo banánů!“ Tato ztráta se v mé duši okamžitě zabsolutnila, život pro mne začal ztrácet smysl a už jsem se v myšlenkách dával na útěk. Vtom vstoupil do výslechové místnosti šéf policejní stanice, starší muž působící dobráckým dojmem. Ve své kanceláři si pootevřenými dveřmi všechno vyslechl, pohlédl na nás a zavelel: „Laßt sie laufen!“ Česky: „Pošlete je domů!“ Poděkovali jsme a vyletěli odsud jako ptáčci z klece. Najednou jsme zjistili, že už nekulháme. V myšlenkách jsme se samou radostí vrátili do svého dětství, kde jsme jezdili jakože na motorce a nebo létali. Zvedl jsem ze země kousek pohozené větve, která mi sloužila jako říditko motorky, našlápl jsem ji pravou nohou, zavřel brmbrm, povolil spojku, přidal plyn brrrrrr a rychle odjel. David chtěl být zase vždycky pilotem a tak roztáhl ruce jako křídla a odletěl. Cestu domů jsme našli bez problémů, ani nevím jak.

Předcházející kapitola v panu Papouškovi vyvolala roztrpčení a tak znovu zaútočil. S velkou rozhodností se opět rozepsal jako Vrchní velitel Armády spásy:

**Frau Bundeskanzlerin
Dr. Angela Merkel**

Betreff: Überwindung der Armut ohne Einsatz der Heilsarmee, bzw. mit ihrem Einsatz

Sehr geehrte Frau Bundeskanzlerin,

ich wende mich an Sie mit meiner alten Bitte, diesmal in dieser Angelegenheit zum letzten Mal. Im humoristischen Geiste ausgedrückt, handelt es sich um die fast vergessene Überwindung der Armut ohne Einsatz der Heilsarmee. Leider habe ich in dieser ernsthaften Sache nur leeres Stroh gedroschen.

Paní Spolková kancléřka
Dr. Angela Merkelová

Věc: Překonání chudoby bez nasazení Armády spásy, popřípadě s jejím nasazením

Vážená paní Spolková kancléřko,

obracím se na Vás s mojí starou prosbou, tentokrát v této záležitosti naposled. V humoristickém duchu vyjádřeno se jedná o téměř zapomenuté překonání chudoby bez nasazení Armády spásy. Bohužel jsem v této vážné věci mlátil pouze prázdnou slámu.

Es handelt sich um kein Geschenk, sondern um einen gerechten Ausgleich, was ich im Namen der Gerechtigkeit für die freiberufliche Lehrerin fordere, die im reichen Deutschland nach lebenslangem ergebendem Dienst für den Staat und den Nächsten im Staub kriecht. Sie war kein Parasit der Gesellschaft und darf deshalb nicht erniedrigt und unterdrückt werden. Diese ihre schmachvolle Rolle einer Bettlerin werde ich als Oberbefehlshaber der Heilsarmee niemals anerkennen.

Nejedná se o žádný dárek, nýbrž o spravedlivé vyrovnání, což požaduji ve jménu Spravedlnosti pro učitelku na volné noze, která se plazí v prachu v bohatém Německu po celoživotní oddané službě státu a bližnímu. Ona nebyla parazitem společnosti a proto nesmí být ponižována a utiskována. Tuto její potupnou úlohu žebračky nikdy jako Vrchní velitel Armády spásy neuznám.

Ich weiss nicht, wie ich fortfahren soll. – Ich kann nicht mit Engelszungen reden, da ich kein Engel bin. Deshalb fahre ich auf meine bewährte Weise fort. Ich werde symbolisch, stellenweise humoristisch schreiben, manchmal klug und manchmal dumm.

Nevím, jak mám pokračovat. – Nedovedu mluvit andělským jazykem, protože nejsem anděl. Proto pokračuji svým osvědčeným způsobem. Budu psát symbolicky, místy humoristicky, někdy moudře, někdy hloupě.

Ich bitte Sie, sehr geehrte Frau Bundeskanzlerin, mir eine endgültige Entscheidung mitzuteilen. Im Falle einer Ablehnung werde ich meine bisherige Kampfstrategie grundlegend ändern. Ich werde fortfahren genauso, wie mir das mein Traum vor einem Jahr offenbarte, was ich auch Ihnen mitteilte. Die neue Kampfstrategie wird also heißen: Überwindung der Armut mit dem Einsatz der Heilsarmee. Die Armut der freiberuflichen Lehrerin wird zum Symbol der Ungerechtigkeit in der EU und der Welt erhoben. Im Frühjahr komme ich in Strassburg an in einer symbolischen Doppelrolle als Hofnarr des Himmelreichs und Oberbefehlshaber der Heilsarmee auf meinem alten, hinkenden, zahnlosen Esel. Er ist schon im wohlverdienten Ruhestand, denn er schuftete sein Leben lang genauso wie die freiberufliche Lehrerin als Esel und deshalb hinkt er heute auf allen Beinen.

Žádám Vás, vážená paní Spolková kancléřko, abyste mi sdělila konečné rozhodnutí. V případě zamítnutí svou dosavadní strategii zásadně změním. Budu pokračovat zrovna tak, jak mi to před rokem zjevil můj sen, což jsem sdělil i Vám. Nová strategie bude tedy znamenat: Překonání chudoby s nasazením Armády spásy. Chudoba učitelky na volné noze se stane symbolem Nespravedlnosti v EU a ve světě. Na jaře se dostavím do Štrasburku v symbolické dvojí úloze jako Dvorní šašek Nebeského království a Vrchní velitel Armády spásy na mém starém, kulhavém, bezzubém oslovi. On je už v zaslouženém důchodě, neboť dřel po celý svůj život zrovna tak jako učitelka na volné noze jako osel a proto dnes kulhá na všechny nohy.

Vor dem Haupteingang des Europaparlaments steige ich von meinem fahrenden Thron, den mein Himmlischer König geheiligt hat, herab und und trete mit der Heilsarmee und meinem Esel vor den Europaabgeordneten auf mit meinem Anliegen: Meine Damen und Herren, ich komme zu Ihnen, denn im mächtigen Deutschland sind alle Recken ausgestorben und niemand hat den Mut, der gottlosen Bestie mit dem Taufnamen Ungerechtigkeit die Stirn zu bieten. Die Beamten haben die Politiker entmachtet. Einer hat sich sogar auf die Seite dieser gottlosen und herzlosen Bestie geschlagen, obendrein noch mit Hilfe unserer zauberhaften Demokratie.

Před hlavním vchodem Evropského parlamentu sestoupím z mého jezdoucího trůnu, který posvětil můj Nebeský Král, a předstoupím s Armá-

dou spásy a mým oslem před Evropské poslance s mou záležitostí: Dámy a pánové, přicházím k Vám, neboť v mocném Německu vymřeli všichni rekové a nikdo nemá odvahu vzdorovat bezbožné bestii křesťním jménem Nespravedlnost. Úředníci zbavili politiky moci. Jeden se dokonce přidal na stranu této bezbožné a bezcitné bestie, nadto ještě s pomocí naší kouzelné demokracie.

Po těchto slovech pan Papoušek usnul a jednal ve snu. Stál před Evropským parlamentem a promlouval, jak mi současně sdělil:

Schauen Sie sich, meine Damen und Herren, die Monatsrente der obdachlosen Lehrerin, dieser Bettlerin am Münchener Bahnhof. Ihre Rente gleicht einer glatten Null, und vergleichen Sie das mit der Altersrente eines Europapolitikers, der ein paar Jahre in Brüssel diente. – Seine Monatsaltersrente für seinen kurzen politischen Dienst beträgt 4 000,– Euro. Schauen Sie sich mein Verkehrsmittel an, das Verkehrsmittel der Armen unseres Planeten Erde, sie sehen einen alten zahnlosen Esel, der auf allen Beinen hinkt und an Keuchhusten leidet. Vergleichen Sie ihn mit dem Verkehrsmittel des politischen Rentners. Sie hören 400 Pferde wiehern, 200 Hengste und 200 Stuten in einem Mercedes und einem BMW der Oberklasse.

Podívejte se, dámy a panové, na měsíční důchod bezdomovkyně, této žebračky na mnichovském nádraží. Její důchod se rovná čisté nule, a srovnajte to se starobním důchodem jednoho evropského politika, který sloužil pár let v Bruselu. – Jeho měsíční starobní důchod za jeho krátkou politickou službu obnáší 4 000 €. Podívejte se na můj dopravní prostředek, dopravní prostředek chudáků naší planety Země, vidíte starého bezzubého osla, který kulhá na všechny nohy a trpí záduchem. Srovnajte jej s dopravním prostředkem politického důchodce. Slyšíte řehtat 400 koní, 200 hřebců a 200 kobyl v mercedesu a v BMWáku nejvyšší třídy.

Mein Himmlischer König teilt Ihnen, meine Damen und Herren, mit: Hört mich alle Europaabgeordneten und Politiker und handelt! Es ist eine grosse Schande, den Hilferuf des Bürgers nicht wahrnehmen zu wollen, sich selbst jedoch königlich zu versorgen. Der Fall meines treuen Hofnarren ist eine Warnung für die Europäische Union. So was darf es in Europa nicht geben. Ein tschechischer Politiker, der ein

paar Jahre in Brüssel verbrachte, erhält dafür über 100.000,– Kronen Monatsrente, während meine treue Dienerin in München nach jahrelangem Arbeiten in der BRD mit einem Bettlerleben auf der Strasse vorliebnehmen muss. Diese Erniedrigung klagt Euch vor Gott an. In der EU entsteht allmählich ein neuer „Adelsstand“ und ein alter „Untertanenstand“. – So weit also, meine Damen und Herren, mein Himmlischer König, dessen Interessen ich auf diesem Planeten Erde mit Wort und Witz verteidige.

Můj Nebeský Král Vám, dámy a pánové, sděluje: Slyšte mne všichni evropští poslanci a politici a jednejte! Je velkou ostudou nechtít vnímat volání o pomoc občana, sebe však královsky zaopatřit. Případ mého věrného Dvorního šaška je varováním pro Evropskou unii. Něco takového nesmí v Evropě existovat. Jeden český politik, který strávil pár let v Bruselu, obdrží za to přes 100 000 korun měsíční rentu, zatímco moje věrná služebnice v Mnichově se musí spokojit po dlouholeté práci ve SRN s životem žebráka na ulici. Toto ponížení Vás žaluje před Bohem. V EU vzniká pozvolna nový „stav šlechty“ a starý „stav poddaných“. – Tedy posud, dámy a pánové, můj Nebeský Král, jehož zájmy na této planetě Zemi hájím slovem a vtipem.

Po této řeči v Evropském parlamentu pan Papoušek promlouvá ve snu ve Spolkovém sněmu v Berlíně, jak mi sděluje. Předkládám originál a následně překládám:

Sehr geehrte Frau Bundeskanzlerin, hochgeschätzte Bundesregierung, ich appelliere an Sie im Namen meines Himmlischen Königs und des Ehrenmitglieds Ihrer Partei: Beenden Sie die Erniedrigung und Unterdrückung, die der betrogenen Lehrerin die Ungerechtigkeit im Gewand von Armut und Obdachlosigkeit bereitet, was sie nicht verdient hat. Ich verlange nicht viel. Stürzen Sie diese gottlose und herzlose Königin der finsternen Nacht von ihrem sündhaften Thron und erfüllen Sie die Verheissung der elementaren Gerechtigkeit: Jedem das Seine.

Vážená paní Spolková kancléřko, vysoce vážená Spolková vládo, apeluji na Vás jménem mého Nebeského Krále a čestného člena Vaší strany: Ukončete ponížení a utiskování, které působí podvedené učitelce Ne-

spravedlnost v rouchu chudoby a bezdomovectví, což si nezasloužila. Ne-
požadují mnoho. Svrhněte tuto bezbožnou a bezcitnou Královnu temné
noci s jejího hříšného trůnu a splňte zaslíbení elementární spravedlnosti:
Každému, co mu patří.

**Verleugnen Sie in diesem Falle Christus nicht, was heutzutage in
Europa Mode ist und zu „guten Sitten“ gehört. Seien Sie tapfer. Ich
sichere Ihnen für solch einen Fall die volle Unterstützung der Heilsar-
mee zu. Die EU braucht diese Streitkräfte, und Sie können sich auf sie
verlassen. In ganz Europa werden die Kirchenglocken läuten und die
Heilsarmee wird zu den Waffen greifen. Sie wird beten, singen und
aufspielen.**

Nezapřete v tomto případě Krista, což je v dnešní době v Evropě v módě
a patří k „dobrým mravům“. Budte stateční. Zaručuji Vám pro takový pří-
pad plnou podporu Armády spásy. EU potřebuje tuto armádu. A můžete
se na ni spolehnout. V celé Evropě budou zvonit kostelní zvony a Armáda
spásy se chopí zbraní. Bude se modlit, zpívat a vyhrávat.

**Die CDU, die bei der EU Pate stand, seit deren Gründung grosse Ta-
ten vollbrachte und ohne die die EU wie ein Kartenhäuschen heute wie
morgen zusammenstürzen würde, sollte sich ihrer Bedeutung und
Macht bewusst werden. Der tapfere bayerische Parteigenosse und ge-
taufte Recke, Franz Josef Strauss, der schon mit Christus regiert, teilt
Ihnen mit: „Hütet das C im Namen unserer Partei und die christlichen
Werte wie die kostbarsten ewigen Perlen und überhört nicht den Hil-
feruf unseres Hofnarren des Himmelreichs!“**

CDU (Křesťansko demokratická unie), která byla EU kmotrem, vyko-
nala od jejího založení velké činy a bez níž by se celá EU dnes, jakož i zítra,
zhroutila jako domeček z karet, by si měla uvědomit svůj význam a svou
moc. Statečný bavorský spolustraník a pokřtěný rek Franz Josef Strauss,
který už vládne s Kristem, Vám sděluje: „Chraňte písmeno C v názvu naší
strany a křesťanské hodnoty jako nejcennější věčné perly a nepřeslechněte
volání o pomoc našeho Dvorního šaška Nebeského království!“

Pan Papoušek ukončil tuto svoji řeč v německém Spolkovém sněmu po-
děkováním paní kancléřce:

Ich danke Ihnen, sehr geehrte Frau Bundeskanzlerin, als Bürger Deutschlands und Europas für Ihre anstrengende Arbeit für Europa und den Frieden und wünsche Ihnen weiterhin nur Erfolg und Gottes Segen. Es steht fest, dass es Tschechien ohne die EU und Deutschland nicht gut ginge. Krisen stellen sich ein und sind zu bewältigen. Sie müssen unbedingt weiterregieren und die EU in Sicherheit bringen.

Děkuji Vám, vážená paní Spolková kancléřko, jako občan Německa a Evropy za Vaši namáhavou práci pro Evropu a mír a přeji Vám nadále jenom úspěch a Boží požehnání. Je jisté, že by se Česku bez Evropské unie a Německa nevedlo dobře. Krize se dostaví a je třeba je řešit. Musíte bezpodmínečně vládnout dál a přivést EU do bezpečí.

Ich danke Ihnen noch einmal und verbleibe

mit freundlichen Grüßen

Děkuji Vám ještě jednou a zůstávám

s přátelským pozdravem

Vojtěch Papoušek, der Oberbefehlshaber der Heilsarmee

Vojtěch Papoušek, Vrchní velitel Armády spásy

Pan Papoušek najednou zpozorněl a začal číst z mého románu nahlas:

Měl jsem v první den z návštěvy amerických kasáren a Vénovy návštěvy u nás plnou hlavu dojmů. Vzpomněl jsem si i na Davidův anglický sloh o jaru z období studia, kde popsal krásy jara. Teď do této nádhery vyvádí svou americkou vojínku. Leží s ní v kvetoucí přírodě, sklání se na horské louce plné květů a orchidejí nad svou milovanou studentkou němčiny. Nad jejich hlavami se ozývá radostný zpěv skřivánka. David šimrá svou milou kláskem trávy pod nosem. Ta se při tom směje a boxuje ho do prsou. Odhazuje proto klásek trávy a odsouvá své milé pramínky vlasů z očí, pak jí přejíždí nad horním a dolním rtem ukazovákem pravé ruky. – Jeho ruka začíná putovat. Pod krkem své zamaskované vojínky odepíná první knoflík a postupuje stále dále. – Ano. Nachází se už pod pasem a překonává po-

slední překážky neboli knoflíky. Vojínka odkládá služební zbraň, neklade nejmenší odpor. Zvedá ruce nad hlavu, jakoby tím chtěla přiznat bezpodmínečnou kapitulaci. Odevzdává se poprvé s důvěrou do rukou svého milence Davida. Vtom zazvonil zatracený budík. Z jeho nastaveného rádia okamžitě zaznívá píseň Elvise Presleyho: Love me tender, love me sweet, never let me go. – Zvláštní náhoda.

Pan Paspoušek byl nesmírně potěšen tím, že David se snažil jeho americkou vojínku pomilovat jenom ve snu a ne ve skutečnosti, což zůstává v románu utajeno. Nedovídáme se o tom, kolikrát překonal knoflíky pod pasem bojové uniformy jeho milenky v maskáčích, neboť autor není, jak tomu někdy bývá, vševědoucí. Autor pouze ví, že jeho hrdina David věděl, jak se má chovat.

Pan Papoušek zaměřil své myšlenky spokojeně opět na svou práci, jak se dočítáme v následujících řádcích Intermezza:

Intermezzo I

Ein Feldzug gegen die dreiste Ungerechtigkeit

Der Auftritt der Heilsarmee vor dem Europaparlament wird ein Hilferuf sein, dass die EU Christus verleugnet hat, indem sie sich leichtfertig der Ungerechtigkeit unterwarf und sich aus deren Fängen und Gefangenschaft nicht befreien lässt, und zwar nicht einmal vom Hofnarren des Himmelreichs, dem treuen Diener des Allmächtigen Gottes. Kein Wunder, denn die gottlose Riesin Ungerechtigkeit würde nicht einmal vor dem scharfen Schwert des verwegenen Ritters Don Quijote de la Mancha weichen, der sich in den Kopf setzte, die Welt von allen Lastern und jeder Ungerechtigkeit zu befreien, Schwachen und Unterdrückten zu helfen. Diese unschlagbare verhasste Riesin mit dem Taufnamen Ungerechtigkeit, die den Hofnarren des Himmelreichs pausenlos plagt, würde nicht einmal vor dem hinkenden, zahnlosen Esel des Knappen von Don Quijote de la Mancha, Sancho Panza, zurückweichen, geschweige denn vor der Ohnmacht einer politischen Partei. Kein Wunder, denn die Ungerechtigkeit kennt weder Mitleid noch Erbarmen.

Polní tažení proti troufalé Nespravedlnosti

Vystoupení Armády spásy před Evropským parlamentem bude voláním o pomoc, že EU zapřela Krista tím, že se lehkovážně podrobila Nespravedlnosti a nenechá se vysvobodit z jejích spárů a zajetí, a sice ani Dvorním šaškem Nebeského království, věrným služebníkem Všemohoucího Boha. Není divu, neboť bezbožná obryně Nespravedlnost by neustoupila ani před ostrým mečem odvážného rytíře Dona Quijota de la Mancha, který si vzal do hlavy, že osvobodí svět od všech neřestí a Nespravedlnosti a že bude pomáhat slabým a utlačovaným. Tato nepřemožitelná, nenáviděná obryně křestním jménem Nespravedlnost, která Dvorního šaška Nebeského království bez ustání trápí, by neustoupila ani před kulhavým bezzubým oslem panoše Dona Quijota de la Mancha, Sanche Panze, natož pak před bezmocností politické strany. Není divu, neboť Nespravedlnost nezná ani soucit ani slitování.

Znaven bojem slovem za Spravedlnost se pan Papoušek opět zakouzl do mého románu. Jedná se o část kapitoly v mé psychoanalytické praxi:

Kávu jsme už nedopili a doktorand odešel, poněvadž vstoupil do poradny nejmocnější muž západoněmecké politiky. Nemohl jsem uvěřit svým očím. „Spolkový kancléř, pan doktor Kohl? Nebo mě klame můj zrak?“ zeptal jsem se nejistě.

- „Váš zrak vás určitě neklame, pane Silvestře. Můj úřad se setkal s vaší reklamou v novinách a tak bych si rád s vámi promluvil.“

- „Oč se jedná, pane kancléři?“

- „Tedy, oč se jedná. V Sovětském svazu se stal právě předsedou Ústředního výboru komunistické strany nějaký Michail Gorbačov. Zavádí úplně novou politiku, která mně dává naději, že by se mohlo zhojit nejtěžší válečné zranění mé vlasti, to je roztržení země a národa.“

- „Jakže se ten nový muž v Kremlu jmenuje?“

- „Gorbačov, Michail Gorbačov.“

- „Michail Gorbačov. – Jak vám mohu pomoci, pane kancléři?“

- „Zajímalo by mě, pane Silvestře, jak se jako psychoanalytik díváte na reformu komunismu?“

- „Já o něčem takovém silně pochybuji. Diktatura se zreformovat nedá. Pokud se povolí její šrouby, tak se celá rozpadne. Záleží ale na tom, zda je tento Gorbačov člověk dobrý nebo špatný.“

- „Proč by zrovna na tom mělo záležet? Vůbec vám nerozumím.“
- „Já se na celou věc dívám selským rozumem. Dobrá věc v rukou dobrého člověka se rozvíjí a roste jako pšeničné zrno v úrodné půdě. Avšak špatná věc, a tou je v tomto případě komunismus, se v rukou dobrého člověka rozkládá a zaniká.“
- „Podle mé informace jste ateista. Překvapují mne vaše slova.“
- „I ateista má svou víru. Neberte však můj předcházející názor příliš vážně. Nejsem žádný jasnovidce a jako psychoanalytik vám toho mnoho sdělit nemohu, poněvadž o Gorbačovi nic nevím a nerad hádám.“
- „Děkuji vám, pane Silvestře. Odcházím od vás v dobré naději. Na shledanou!“
- „To určitě můžete, pane kancléři. Vidíte tu nádhernou duhu na obloze? Rozpíná se od východu na západ.“ „Nebo od západu na východ,“ skočil mi doktor Kohl do řeči. Dodal jsem nadšeně: „Máme oba pravdu. Dobré pro váš národ a dobré i pro můj národ. Duha je totiž symbolem lepší budoucnosti.“
- „Děkuji Vám za toto povzbuzení a ještě jednou na shledanou!“
- „Na shledanou, pane kancléři!“ – Po jeho odchodu jsem uchopil větší prasátko pro honoráře od klientů. Zatřepal jsem s ním, ale bylo prázdné. Velmi mě to zklamalo, že doktor Kohl mi jako kancléř země, která byla mistrem světa v exportu zboží, nevhodil do prasátka ani jedinou marku. David tomu nechtěl věřit a radil mi, abych s ním po pravém uchu, kde jsem prý třeba nahluchlý, zatřepal pořádně u levého ucha. Když jsem tak učinil i se zaťatými zuby a pokladnička mlčela jako ryba, David mi ji vytrhl z ruky slovy: „Dej to sem! Já za ním vyběhnu.“ Od této pohotové iniciativy jsem ho ale odradil: „To nemá cenu. Toho nedoženeš. Ten má dlouhé nohy.“ Vinu na celém tomto fiasku nesl, jak se ukázalo, samozřejmě David. Úkol, který jsem mu zadal, splnil na sto procent, ale špatně, nebo přesněji řečeno opačně. Pověsil na dveře cedulku s nápisem: ZÍTRA ZA PENÍZE, DNES ZADARMO místo DNES ZA PENÍZE, ZÍTRA ZADARMO. David přislíbil, že všechno co nejdřív napraví.
- „Mrkni se za dveře, Davide, zda tam někdo nečeká.“
- „Už utíkám. Ne. Není tu nikdo.“
- „Dopijeme si kávu.“
- „Viš, Patriku. Doposud jsi tu neměl žádného pacienta. Až nyní před tebou jeden sedí. Musím se ti s něčím svěřit, co mě neustále znepokojuje a pronásleduje.“

- „Co máš na srdci?“
- „Moji prababičku. – Víš, Patriku, moje usměvavá prababička byla velmi moudrá žena. Žila už za Rakouska-Uherska, za První republiky, za Protektorátu a za Komunismu. Takřka všechny tyto potentáty přežila. Držela se svého moudrého přísloví, které vždy vyslovila, když se vrátila ze dvora a sundávala si boty a šátek: Jaký pán, taký krám, hlavně, že se dobře mám a své nohy v suchu a nesvědí mě v uchu.“
- „Kdy prosím tě zemřela tato tvoje moudrá prababička?“
- „Ona nezemřela, ale přišla o život. A to ještě nebyla tak stará.“
- „Kolik jí bylo let?“
- „Sto let a teprve několik týdnů.“
- „A jakým způsobem přišla o život?“
- „Hned se to dozvíš. Právě jsme mlátili obilí. Moje usměvavá prababička lítala jako jiskra a obsluhovala mlatce. Nabízela jim tvarohové koláčky, pivo, a občas jim i ulila štamprli slivovice. Když jí ale jeden šprýmař řekl, že lítá jako jiskra, aby ji nedohonila Zubatá, tak se nad tím právem pohoršila. Zvedla pravou ruku nad hlavu a zvolala: Já vám hned ukáži, co ještě dokáži. – Udělala čelem vzad, vyběhla po žebří na mlátičku jako srna a odstrčila místního hromotluka levou rukou na stranu, který špajzoval, to je dával snopky do mlátičky. Na svůj věk měla ještě ohromnou sílu. Hned prvního snopku se držela tak pevně, že proletěla celou mlátičkou. Co jsme za tři dny pohřbívali, nebyla už naše usměvavá prababička.“
- „To je mi ale Davide upřímně líto. Vzpomínám si, jak se naší vesnicí šířila hrůzostrašná zpráva, že nějaká babka proletěla mlátičkou i s gumákama.“
- „To není docela pravda, Patriku. Gumáky zůstaly našťěstí na mlátičce.“ – „Tak to byla tvoje usměvavá prababička? Přijmi ode mne upřímnou soustrast.“
- „Díky. – To by ale všechno nebylo tak zlé. Daleko horší byly následky této nehody. Vždycky, když jsme se v rodině modlili Vyznání víry a dospěli k članku: Věřím v těla vzkříšení, zamrazilo nás v zádech, slova se nám zadržela v hrdle, ustrašeně jsme na sebe pohlédli, a tu se nám začaly vtírat do vědomí obavy : Bude vůbec možné naši pomletou prababičku vzkřísit? A když se to podaří, bude naše prababička vůbec schopna se za celý svůj věčný život alespoň jednou postavit na vlastní nohy? Co si o tom myslíš, Patriku?“
- „Děláš si zbytečné starosti, Davide. Pokud je pravda na tvé křesťanské straně a ne na mé atheistické, tak je úplně jedno, jakým způsobem tvoje

usměvavá prababička z tohoto světa odešla. Na věčnosti bude běhat zase jako srna.“

- „Poslyš, Patriku! Kdyby se náhodou stalo, že by jsi mne v mé nové vlasti pohřbíval, tak nade mnou neplač, ale se se mnou raduj. Ani nedopusť, aby při mém pohřbu vyhasl humor.“

- „Jenom, aby to nebylo opačně, abys nepohřbíval ty mne.“

- „Nějak bych to zvládl. – Jak se díváš jako psychoanalytik na Křesťanství.“

- „Je to náboženství vztahu dobra a lásky. Ale já jsem vědec a lásku musím pochopit rozumem, o co se neustále snažím a stále se mi to nedaří, takže zůstanu raději ateistou. Chápeš to?“

- „Já jsem taky vědec, ale to nechápu.“

- „Nevím, co se to kolem mne děje, Davide, ale dnes jsem neustále konfrontován s Křesťanstvím. Dokonce i předseda Křesťansko-demokratické unie, doktor Helmut Kohl, mne osobně vyhledal.“

- „Bůh tě intenzivně hledá, Patriku.“

- „Jó? Jako INTERPOL, že jo? A co jsem kdesi provedl? Co je můj hřích?“

- „Jsi zatvrzelý nevěrec. To je tvůj hřích. Bůh žádá nejenom lásku, ale i víru, to jest osobní vztah.“

- „Já jsem se měl raději stát potápěčem a ne psychoanalytikem.“

- „I tam by tě Bůh hledal. Chápeš to?“

- „Nechápu. – Ale mám dojem, že někdo zaklepal na dveře. – Dále!“

Objevila se sympatická mladá holka.

- „Dobrý den, pane profesore. Já maturuji z německé literatury a zvolila jsem si jako hlavní téma Franze Kafku pro ústní zkoušku. Mám tady jednu z jeho malých literárních forem. Chci jí porozumět z psychoanalytického hlediska.“

- „Dobrá, tak mi ji přečtěte.“

Slečna maturantka čte: Před Zákonem

Před zákonem stojí dveřník. K tomuto dveřníku přijde muž z venkova a žádá o vstup do Zákona. Ale dveřník praví, že mu nyní tento vstup nemůže poskytnout. Muž rozmýšlí a pak se zeptá, zda bude tedy moci vstoupit později. „To je možné,“ praví dveřník, „teď ale ne.“ Poněvadž je brána k Zákonu otevřená jako vždy a dveřník ustoupí stranou, muž se skloní, aby viděl branou dovnitř. Když to dveřník zpozoroval, směje se a praví: „Když tě to tak láká, zkus to vejít dovnitř přes můj zákaz. Pamatuj si ale: Já jsem mocný, ale jsem jenom ten nejspodnější dveřník. Od sálu k sálu ale stojí dveřníci, jeden mocnější než druhý. Pouhý pohled na třetího nemohu ani já snést.“ Takové

obtíže muž z venkova neočekával: Zákon má být přece každému a vždy přístupný, pomyslí si, když teď pohlédne na dveřníka v jeho kožichu pozorněji, jeho velký špičatý nos, dlouhou tenkou tatarskou bradku, rozhodne se raději počkat až dostane povolení pro vstup. Dveřník mu podá stoličku a nechá ho posadit se stranou od dveří. Tam sedí celé dny a roky. Podniká hodně pokusů, aby byl vpuštěn dovnitř, a unavuje dveřníka svými otázkami. Dveřník s ním častěji provádí malé výslechy, vyptává se ho na jeho domov, a na mnohé jiné věci, jsou to ale otázky bez zájmu, jak je kladou velcí páni a nakonec mu znovu a znovu praví, že ho ještě nemůže vpustit dovnitř. Muž, který se pro svou cestu dobře vybavil, použije všechno, ať je to jakkoliv cenné, aby dveřníka podplatil. Tento sice všechno přijme, ale při tom praví: „Já to jenom přijímám, abys nemyslel, že jsi něco zmeškal.“ Během těchto mnoha let muž pozoruje dveřníka nepřetržitě. Zapomíná na jiné dveřníky, a tento první se mu zdá být jedinou překážkou pro vstup do Zákona. Prokleje tuto nešťastnou náhodu, v prvních letech bezohledně a hlasitě, později, když zestárne, bručí si jenom pod nos. Zdětinští, a protože během dlouholetého studia dveřníka zpozoroval v jeho kožešinovém límci i blechy, prosí i blechy, aby mu pomohly a změnily postoj dveřníka. Nakonec jeho zrak zeslábne, a neví, zda se kolem něj stmívá, a nebo, zda jej pouze klamou jeho oči. Avšak v temnotě rozezná lesk, který vystupuje neuhasitelně ze dveří Zákona. Nyní už nežije dlouho. Před jeho smrtí se v jeho hlavě hromadí zkušenosti z celé doby k jeho otázce, kterou doposud ještě dveřníkovi nepoložil. Dává mu rukou pokyn, poněvadž už nemůže své tuhnoucí tělo vzpřímit. Dveřník se musí k němu hluboce sklonit, protože se rozdíl velikosti změnil v neprospěch muže. „Co pak chceš teď ještě vědět?“ ptá se dveřník, „ty jsi nenasytý.“ „Všichni usilují přece o Zákon,“ praví muž, „jak je možné, že za ta mnohá léta nikdo nežádal o vstup?“ Dveřník vidí, že muž je již na konci svého života, a aby ještě dosáhl jeho slábnoucí sluch, zařve na něj: „Zde nemohl jinak nikdo obdržet vstup, neboť tento vchod byl určený jenom pro tebe. Jdu teď a zavřu ho.“

- „Děkuji, slečno maturantko. Omezím se pouze na jádro. Jako psychoanalytik vidím pouze primární symboly nevědomí a tím příčinu vzniku tohoto literárního díla.“

- „To mě právě zajímá, pane profesore.“

- „Doufejme, že vám to i k něčemu bude. Psychoanalýza totiž není literatura.“

- „To nevadí.“

- „Tak se do toho dáme. Nevědomí Franze Kafky, které požívá autonomii, zde vede v postavě muže z venkova rozhovor se svou nemocí, symbolizovanou dveřníkem. Jeho nemoc není nikterak vážná, nebo těžká. Lesk v pozadí představuje symbolicky zdraví, o které usiluje, brání mu však v tom hluboce zakořeněná nemoc v postavě dveřníka, která je posílena zákonem jako symbolem překážky. Tuto překážku bych diagnostikoval jako neurotickou poruchu, která se v praktickém životě projevuje například koktáním a nebo neustálým nahlížením do kuchyně, zda jsme vypnuli sporák. I muž z venkova v Kafkově literárním díle se neustále snaží tuto překážku a tím i nemoc překonat. Neurózu můžeme tedy definovat jako nemoc překážky, přičemž tato překážka neboli zábrana má funkci ochrany pod velením podvědomí.“

- „To je zajímavé, pane, profesore, co mi právě říkáte. Překážku nacházíme v celém Kafkově díle jak v malých tak i velkých literárních formách, to je v románech. Všude se hlavní hrdina o něco snaží, ale nedosáhne ničeho, pouze vlastní selhání nebo smrt, překážku se mu nepodaří nikdy překonat.“

- „Chápu, slečno maturantko. V Kafkově díle nacházíme manifestaci neurózy, která se materializuje v daných překážkách. Ovšem pozor, slečno maturantko! Toto není literatura, co si tady povídáme. S tím vás učitel němčiny vyhodí a mne prohlásí neodborně a neplatně za blázna. Předám vás svému kamarádu Davidovi. On je profesorem německé literatury. Já udělám zatím kávu.“

David se ujímá slova:

- „Tak, slečno maturantko, jak byste interpretovala toto dílo literárně?“

Slečna maturantka se zhluboka nadechne a vydechne a pak začne ze sebe sypat:

- „Vzhledem k nejasnosti této Kafkovy paraboly se nám nabízí celá řada interpretačních možností. Dveřník představuje nějaký závažný společenský jev, lesk nějakou pozitivní hodnotu. Může to být potlačená svoboda diktátorem, spravedlnost nespravedlivým soudcem, láska vlastním egem.“

- „Dobře, slečno. To se dá akceptovat. A co ti další dveřníci, kteří jsou mnohem horší než ten první?“

- „Po slabém diktátorovi následuje silnější, pak Stalin a poté Hitler. Po prvním nespravedlivém soudci následují další vyšší nespravedlivé soudní instance, po egoismu hřích a zločin.“

- „Výborně, slečno, jste připravená.“

Na literární interpretaci byla už ze školy pečlivě připravená. V mé poradně se rozpovídala a dostala chuť mě vyzkoušet:

- „Pane profesore, je vám známo, že, kde je začátek a lidský duch, tam je vývoj?“

- „To si dovedu představit.“

- „Dovedete si představit, že zdravý lidský duch nemá hranic, dokáže všechno? Tavit kovy, vyrobit mikroskop a letět do vesmíru?“

- „To si všechno dovedu dobře představit. Jak je to možné?“

- „Náš učitel biologie tvrdí, že je to tím, že člověk má obrovský počet neuronů a tím nekonečnou možnost kombinací.“

- „Váš učitel biologie má jistě pravdu, ovšem ne celou. Člověka nemůžeme pochopit pouze matematickou logikou. Ta je sice přesná, ale v tomto případě velmi primitivní. Ta nám nevysvětluje smysl, poněvadž to nedokáže. Tyto schopnosti dává člověku svoboda.“

David se vměšuje do rozhovoru:

– „A Bůh. Člověk dostal umění: hudbu, zpěv, tanec a další. To z něj dělá dokonalou bytost. To mu dává velikost, to jej povyšuje až k Bohu.“

Skáčí Davidovi do řeči:

- „To, co jste právě slyšela, vyžaduje víru. Pamatujte si, slečno maturantko! Věda je jenom to, co se dá buď dokázat a nebo vyvrátit, a to i přes možnost, že pravda víry je ultimativní. Setkali jsme se při interpretaci Kafkova díla s dvěma pravdami: psychoanalytickou a literární.“

Která z těchto pravd je pravá – Davide?“

- „Předávám slovo slečně maturantce.“

- „Děkuji. – Podle mého názoru je ta první pravda pravá. Ta druhá je vytvořena myšlením člověka.“

- „Výborně. A kterou pravdu je třeba hledat?“

- „Tu první a to je mnohem těžší než u té druhé.“

- „Výborně, výborně! Ta slouží ale hlavně psychoanalýze a psychoterapii. V literárním díle je však daleko prospěšnější pro dobro člověka pravda druhá.“

Slečna maturantka se cítí mou pochvalou natolik povzbuzena, že nás s Davidem začíná zkoušet, zda nám nezrezavělo myšlení. Uplatňuje své znalosti, které získala ve škole v dějepise. Zkouška začíná:

- „Pravdu nelze oddělit od člověka. Každá diktatura se snaží jak pravdu, tak i svobodu vnější i vnitřní potlačit svou mocí a ideologií.“

Já předstírám nepozornost a lhostejnost, aby zkoušela hlavně Davida. Mohl bych dostat trému a při zkoušce úplně proletět. Slečna maturantka se zadívá upřeně na Davida.

- „Tak, pane profesore, soustřeďte se prosím: Adolf Hitler poukázal kriticky na aspekt utrpení v křesťanství. Chtěl člověka od utrpení osvobodit svým způsobem a sice tím, že jej osvobodil od rozhodování. Co tím člověku vzal?“

David se zamyslel jako při každé školní zkoušce a hádal:

- „Svobodu?“

- „Upřesněte to! Já vám při tom trochu pomůžu. Co vzal Hitler člověku, když jej zavřel do koncentračního tábora?“

- „Přece taky svobodu.“

- „Správně. Vzal mu i myšlení, pane profesore?“

- „No, to určitě ne, slečno maturantko.“

- „Taky správně. Takže jakou svobodu mu vzal?“

- „Nemám odvalu to vyslovit, ale zkusím to. Je to vnější svoboda?“

- „Výborně, pane profesore. Vy nepotřebujete mít žádný strach ze zkoušky. Zkouška tedy pokračuje. A co tím Hitler získal?“

- „Absolutní moc?“

- „Taky výborně. Vy jste úplný borec. Jste skvělý. Měl byste být na sebe hrdý. Zkoušku jste udělal na jedna mínus. Můžete se ale ještě zlepšit.“

- „Jsem připraven. Už mě dlouho nikdo nepochválil.“

- „Co tedy nacházíme v rozhodování, v této vysoce hodnotné minci?“

- „Zopakoval bych to, co jsem už uhodl: Svobodu na jedné straně a moc na druhé. Souhlasíte se mnou slečno maturantko?“

- „Souhlasím, pane profesore, jste kouzelný. Právě jste definoval podstatu demokracie.“

Připadala mi ta zkouška už trochu dlouhá a tak jsem ji chtěl ukončit:

- „Je vidět, slečno, že budete brzy maturovat. Jste už zralá. Kolik je vám let?“

- „Za tři dny mně bude devatenáct.“

- „A měla byste dnes večer čas?“

Slečna se na židli zavrtěla, povytáhla si intuitivně svou kratičkou minisukýnku a lahodným hlasem zašvitořila:

- „Určitě měla. Co byste potřeboval, pane profesore?“

- „Uklidit tento pokoj. Tady jsou rezervní klíče. Vhodte je po úklidu prosím do schránky!“

- „Můžete se na mne spolehnout, pane profesore.“

- „Děkuji vám slečno a na shledanou!“

Odpověděla „Na shledanou!“ a odběhla.

David na mě vážně pohlédl a svařtil čelo:

- „Jsi vůl na Entou, Patriku. Je vidět, že to s ženami vůbec neumíš. Jak jsi mohl tuhle kočku tak nehorázně shodit?“

Ihned jsem si svou vinu uvědomil a upřímně se zastyděl. Neshodil jsem ji úmyslně. Byla to pouze moje nešikovnost.

- „To musíš každopádně napravit, Patriku!“ nařídil mi David.

- „Určitě,“ ujistil jsem ho, vytáhl z peněženky peníze a poslal ho do květinářství, aby přinesl velkou kyticí červených růží. David brzy přiběhl. K růžím jsme přiložili obálku. Diktoval jsem česky, David psal německy:

*Vážená slečno,
omlouvám se Vám za svou vlastní hrubost. Pokud jsem se nějakým způsobem dotkl Vašeho citu sebehodnoty, tak Vás prosím o odpuštění. Klidně si můžete představit, jak před Vámi stojím, držím Vás něžně za ruku a prosím o odpuštění.*

Váš profesor Patrik Silvestr.

Příští den jsem našel na psacím stole dopis od slečny maturantky:

*Vážený pane profesore,
děkuji Vám srdečně za ty krásné růže. Budu o ně svědomitě pečovat. – Vůbec se na Vás nezlobím a taky se necítím zraněna ve svém citu sebehodnoty.*

Pouze jsem se domnívala, že mě chcete pozvat na večeři. Mě totiž úžasně fascinuje Vaše psychoanalýza.

Pokud byste mě chtěl pozvat na večeři, tak dnes v 19 hodin v restauraci u Bílé růže. Budu tam už čekat.

Na shledanou

Vaše maturantka

K setkání došlo přesně v 19 hodin. Dali jsme si dobrou večeři a sedmičku červeného vína. Moji maturantku fascinovala moje psychoanalýza a mne její kouzelný úsměv. Setkávali jsme se zde třikrát do týdne a vedli dlouhé psychoanalytické diskuse, které sloužily poznávání světa a tragédií lidstva.

Za studeného ročního období jsem jí vždy před odchodem pomohl do kabátu a doprovodil domů. O tom, co přišlo potom, nelze pochybovat. Přiznám se později upřímně vrchnímu veliteli Americké armády.

Část desátá

Od sdělení pana Papouška mne odpoutal zajímavý případ jednoho politika, který se mi svěřil s tím, že ho neustále pronásleduje nutkavá myšlenka, že Evropa potřebuje reky, což znamená v novodobé němčině Helden a v novodobé češtině hrdiny. Tento politik byl touto myšlenkou natolik vyčerpán, že prospal všechna jednání v Bundestagu, neboli v německém parlamentě. V noci se přestrojil za bezdomovce, zahalil si hlavu kapucí své bundy, nasadil svůj ruksak, který byl plný sprejových dóz a vyrazil do města. V podchodech, na zastávkách a dalších frekventovaných místech psal opakovaně větu: **Europa braucht Recken**, což znamená česky: Evropa potřebuje reky, tj. hrdiny. O víkendech se vydával do dalších německých velkoměst a „zvěstoval“ toto poselství dalším občanům, o dovolené se rozjel do různých zemí Evropy a šířil tuto myšlenku v anglickém jazyce: **Europe needs heroes**. Tímto jeho jednáním vlastně útkal od jeho dotěrné chorobné myšlenky a přechodně se od ní osvobodil.

Požádal mne, abych se ho ujal a jej vysvobodil, protože se cítí v zajetí. Stál jsem před touto záhadou jako inspektor, který má vyřešit nějakou záhadnou vraždu. Přemýšlel jsem nad strategií řešení tohoto případu. Jako zkušený psychoanalytik a lékař duše jsem si okamžitě uvědomil, že příčina této záhadné duševní poruchy se skrývá v jeho nevědomí. Než se psychoanalytik dostane pomocí rozhovorů s pacientem na stopu příčiny symptomu, může uplynout celá řada let. Zvolil jsem proto k dosažení svého cíle nejkratší cestu, kterou skýtá psychoanalytikovi hypnóza. Uvedl jsem tedy tohoto mého pacienta do žádoucího stupně hypnotického transu, aby mi sdělil automatickým psaním svůj problém. Ihned se rozepsal, samozřejmě německy. Příslušný text uvádím v originále. Následně jej přeložím do českého jazyka.

Europa braucht Recken. Wir brauchen Recken, die den Schein des Vollmondes lieben wie die deutschen Dichter der Romantik. Wir Deutsche sind geborene Romantiker und haben mit diesem Gefühl die Herzen aller Völker Europas erfüllt. Folglich sind alle Europäer Recken. Wir wissen es nur nicht oder haben es schon vergessen. – Brüssel wird

einwenden, dass meine Recken lediglich ein Irrtum seien und dass es sie eigentlich gar nicht geben könne. Ich behauptete, dass es sie gibt, was ich auch umgehend nachweise. Der Schein des Vollmondes vertreibt die Finsternis der Nacht und wir tappen nicht im Dunkeln. Wer nicht im Dunkeln tappt, sieht die Wahrheit und hat keine Angst. Wer die Wahrheit sieht und keine Angst hat, ist ohne Zweifel ein Recke.

Evropa potřebuje reky (hrdiny). Potřebujeme reky, kteří milují svit úplňku jako němečtí básníci Romantiky. My Němci jsme rození romantici a tímto citem jsme naplnili srdce všech národů Evropy. Následně jsou všichni Evropané rekové. My to jenom nevíme, nebo jsme to už zapomněli. – Brusel namítne, že moji rekové jsou pouze omyl a že nemohou vlastně vůbec existovat. Já tvrdím, že existují, což také obratem dokáži. Svit úplňku zahání temnotu noci a my nebloudíme ve tmě. Kdo nebloudí ve tmě, vidí pravdu a nemá strach. Kdo vidí pravdu a nemá strach, je bezpochyby rek.

Po tomto sezení jsem mého pacienta vyvedl z hypnotického transu a poslal domů. Začal jsem si nad obsahem této výpovědi, jež obsahuje jeden centrální symbol nevědomí, lámat hlavu. Samozřejmě, že úplňek není symbolem světla, protože je konkrétním prvkem světla, i když ve skutečnosti světla slunce. Další stopa v odhalení celého tajemství se tedy skrývá v nevědomém symbolu svitu měsíce. Zvědavost ve mně probudila nedochkavost a tak jsem začal pátrat po svitu měsíce jako symbolu nevědomí. Zvolil jsem k odhalení této hádanky autohypnózu, kde mi mé nevědomí mělo osvětlit ve formě snu můj dotaz. Po dosažení žádoucí hloubky hypnotického transu mi bylo zjeveno, že úplňkem naše nevědomí vyjadřuje radost a srpem měsíce víru v úspěch započatého díla.

Už během hypnotického snu jsem si uvědomil, že v symbolu úplňku je zpracována podvědomá radost, tedy cit, v symbolu nového měsíce rozum a vůle. Zažil jsem krásu ozářené krajiny, což ve mně způsobilo radost, v novém měsíci jsem si nato uvědomil, že celé tajemství mého politika odhalím, tak jak narůstá měsíc ze srpu do své plnosti a pak se z tohoto úspěchu budu radovat. Měsíc tedy obsahuje ve své symbolické řeči nevědomí vůli, rozum a cit, všechny tři základní složky osobnosti. Primární symbol je tedy pravdou psychoanalytickou, skrytou pravdou původní, sekundární symbol je pravdou povrchní, vloženou do kontextu rozumem, tedy vědomím, ne podvědomím.

Mého pacienta jsem pozval o jeden den dříve k další psychoanalýze. Třetím krokem jsem chtěl odhalit příčinu jeho nutkavé myšlenky.

Uvedl jsem jej opět do třetího stupně hypnotického transu a poslal zpět do minulosti, do nejtutějšího dětství. Měl jsem štěstí. Narazili jsme na první pokus na jeho traumatický zážitek: Můj pacient se jako malý chlapec náhle probudil, když se jeho rodiče milovali. Jeho otec se vrátil po dlouhé době ze služební cesty po Asii a tak vzplanula v ložnici, kde spal i tento chlapec, milostná vášeň, přičemž rodiče zapomněli držet její akustické projevy na uzdě. Sténání maminky si tento chlapec vysvětloval po svém. Myslel si, že tatínek maminku mučí. Tento traumatický zážitek klesl do jeho nevědomí, kde přežíval.

Chlapec trochu povyroستl a začal spávat sám ve svém pokojíku. Jednou se odehrálo pro něj opět něco, co jej vyděsilo. Byla úplně temná noc, černé mraky pokrývaly celou oblohu, pouliční osvětlení bylo mimo provoz. Chlapce postihla noční můra. Najednou se mu zdálo, jak tatínek jeho maminku mučí. Vyskočil, aby utíkal mamince na pomoc. V pokojíku byla ale tma jako v pytli a tak si zranil nos o hranu skříně. Tekla i krev. O tři dny později se jeho noční můra opakovala. Mraky už dávno zmizely, obloha byla jasná, posetá hvězdičkami a před jeho oknem se na něj usmíval měsíc v úplňku. V jeho pokojíku vládlo světlo a on spatřil ihned skříň, o níž se zranil. Tyto dva zážitky byly poňaty chlapcovou duší podvědomě a tak klesly do nevědomí, kde přebývaly v hlubokém spánku dlouhá léta. Během politické činnosti mého pacienta procitly a hledaly si cestu ven. Docházelo k projekci a tím osvobozování ve větě: Evropa potřebuje reky. Tím, že jsem mu tento komplex vysvětlil, došlo prakticky k ukončení jeho aktivit.

Vysvětlil jsem mému pacientu, že celý náš život je předurčován v nevědomí, jehož základní funkce je osvobozování. Náš život je tedy kolotočem mezi významnější aktuální realitou pocházející z vědomí a symbolem nevědomí vznikajícím z předcházející vědomé reality v podvědomí, ať se jedná o vědu, techniku, umění, či běžný život. Sdílel jsem mu, že druhá světová válka nebyla v základě válkou dobytčnou, nýbrž projekcí porážky Německa v první světové válce, kterou Hitler opakovaně jako psychopat vnášel do jednotlivých evropských zemí. Můj pacient byl osvobozen od jeho nutkavé myšlenky.

Nechci zamlčet, jak vypadal jeho další život. Samozřejmě, že příslušná traumata jej zásadně ovlivnila v jeho jednání. Zavěsil politiku na hřebík

a začal vášnivě kázat, že Evropa potřebuje Boha, Moudrost a Lásku. Získal spoustu posluchačů a přívrženců.

Část jedenáctá

Sotva jsem osvobodil tohoto politika od jeho nutkavé myšlenky, dostavil se další pacient, instruktor, tedy školitel německých učitelů. Jednalo se na první pohled o velmi závažný případ. Tohoto učitele učitelů totiž obtěžovaly cizí hlasy, které mu vytýkaly, že vystudoval pedagogiku u jedné stránky, která byla nečitelná. Tento pacient nepocházel z Bavorska, nýbrž z jiné spolkové země, kde taky onemocněl, utekl ale před těmito hlasy do Bavorska. Měl vystudovanou angličtinu.

Nejdříve jsem si zhluboka oddechl, abych mohl vůbec pokračovat v mé náročné práci. Věděl jsem z vyprávění jednoho mého pacienta, jako kovaný psychoanalytik, že školení učitelů je v Německu dílem německé důkladnosti neboli neurózi. Samouci učitelé učitelů předkládají vlastní konstrukci výuky svým svěřencům, aby podle ní učili.

Vstoupil jako na zavolanou můj další pacient. Tento pacient, univerzitní profesor pro pedagogickou psychologii, byl vášnivým kritikem pedagogického diletantismu na praktické úrovni školení učitelů. Byl tímto diletantismem natolik roztrpčen, že z toho ztratil chuť na pivo, za což se jako Bavorák nesnesitelně styděl. Hned po vstoupení do mé praxe a mně již známém osvětlení svého utrpení, poskytl mně a mému novému pacientu první přednášku. Okamžitě navázal na svá původní slova. Mluvil opravdu jako vysokoškolský profesor:

„Kdo se vyzná ve strukturách myšlení, ví, že shora zmíněná strategie výuky učitelů je absolutně chybná, protože tyto myšlenkové struktury mají osobní subjektivní základ. Není proto divu, když všichni učitelé prohlašují, že neučí po „vyškolení“ podle uvedeného návodu, nýbrž podle sebe.“

Sám instruktor se upřímně přiznal, že taky neučí podle návodu, který vnucuje svým pedagogickým studentům, ale učí zcela odlišně. Právě toto byl výchozí bod mé psychoterapie. Samozřejmě, že terapie začíná vlastně tím, že si pacienta vyslechneme a po důkladné psychoanalýze napojíme terapii.

Tento instruktor měl jako i každý jeho svěřenec pročtenou rozsáhlou literaturu, ale kdybychom se jej zeptali, co četl, tak by se jeho odpověď vešla

do jedné věty: Víím, že nic nevím. – Už zde začíná problém. Jeho hlasy, tedy nevědomý kritik, mu to sdělily. Nevědomí je geniální rádce. Vyrozuměl jsem z těchto jeho kritických cizích hlasů i skutečnost, že vlastně pro učení to žádá pouze vědomosti, které se vměstňají na jednu stránku, musí se ale dobře znát. Pedagogika je zidealizované zbožné přání a omyl, dokud nezačne učitel sám přemýšlet.

Profesor pro pedagogickou psychologii mého pacienta cizích hlasů seznámil s pedagogikou z pohledu psychologa: „Pohled na učitele jako zodpovědného za výkon žáků je hrubý omyl, který má svoji dlouhou tradici. Proč se naučili někteří čeští spoluobčané už za komunismu německý jazyk v plném rozsahu počínaje už jako žáci prvního stupně základní školy? Protože se to chtěli naučit a měli dostatečně vysoký stupeň inteligence. Komunistické základní školy výuku němčiny nenabízely, daly se však opatřit, jak jsem se dočetl u českých kolegů, knížky pro samouky.“ Pak pokračoval:

„Zájem a dostatečný stupeň inteligence jsou jediným faktorem výkonu žáka. Učitel hraje přitom druhé housle. Kdo svůj obor suverénně ovládá, dokáže po zapracování automaticky správně učit, pokud netrpí schizofrenií nebo Alzheimerovou chorobou. Jedná se přitom o jednoduchou projekci vědomostí. Těch pár vedlejších podmínek jako je podtrhování důležitých částí učiva barevně a oslovení každého žáka během vyučování, vyvarování se jednotvárnosti metody během hodiny a řadu dalších pedagogických prvků si uvědomí zcela sám.“ Pokračoval v nadšení:

„V každém oboru je důležité najít základní princip, pokud nechceme žít v nejistotě a bloudit v omylu. Pro učitele spočívá tento princip ve vědomí, že celé jeho umění spočívá v udržení žáka v kontaktu s učební látkou. Pokud mají žáci zájem a potřebný stupeň inteligence, tak to funguje, pokud ne, tak nezbyvá nic jiného než akceptovat skutečnost, že existují žáci, kteří jsou výborní, pak jsou to průměrní žáci a nakonec žáci slabí. Tento mustr se opakuje neustále po staletí a platí pro celý svět. Udržení žáků v intelektuálním kontaktu s učební látkou potvrzuje správnost motivace, volby metody a tempa. Stále musí učitel tento kontakt k učební látce posilovat, třeba opakováním.“ Poškrabal se v hlavě a znovu spustil:

„Další aspekt je z pohledu psychologa rovněž praktického rázu: Nenechat žáky při výkladu nového učiva pouze pasivně vnímat, nýbrž je zapojit myšlením do procesu, který vede k cíli. Že existují sociální formy výuky jako je práce s partnerem nebo ve skupině vyžaduje například u cizích jazy-

ků substance učiva, třeba dialogy.“ Profesor burácí ve své dobrácké kritice dál hledíce na pacienta cizích hlasů:

„Právě u cizích jazyků se dopouští instruktoři, tedy učitelé učitelů, největších přehmatů, jak jsem se při tajných hospitacích u těchto expertů mohl přesvědčit. Jazyk se učíme jinak než třeba matematiku a jiné předměty, jazyk se učíme automaticky, což jest v kompetenci jazykového centra a souladné součinnosti podvědomí s vědomím v napojení na okolí a doprovodné aktivity. Dáte-li cizí dítě do německé školky, tak se za půl roku naučí německy a vyrovná se svým německým kamarádům. Počítat se však musí učit vědomě, třeba i jenom do pěti. Vašimi pseudopedagogickými nápady, které vsouváte mezi předmět a jazykové centrum žáka, vytváříte překážky v bezprostředním vnímání a rušíte závažně souladnou součinnost mezi vědomím a podvědomím. Nejste schopni se napojit na stopu v jazykovém centru, která zaznamenala vývoj jazykové kompetence.“ Poté ihned pokračoval:

„Jeden z největších prohřešků pedagogiky jsou opakované hospitace. Jedná se o profesní diletantismus v ryzí formě. V žádném jiném oboru tato neúcta k povolání, která ponižuje a nezastaví se ani u učitele před odchodem do důchodu, neexistuje. Jako psycholog si to vysvětlují tím, že „expertí“, kteří to jako úřední dohled zavedli, vystudovali pedagogiku u jedné stránky, která byla nečitelná, pedagogiku tedy nikdy nepochopili. – Všude se uznává praxe jako skutečná odbornost, jenom v pedagogice ne. Kdysi jsem zaslechl v televizi šéfa jednoho německého stavebního koncernu, který projektoval a stavěl mosty, tovární výrobní haly a velké budovy. Cituji jeho výrok: Když zaměstnáím mladého inženýra po studiu, tak musí u mne pracovat 12 let, než mu mohu svěřit projekt výrobní haly. Když vezmu inženýra nad padesát let, tak to dokáže po půl roku práce v mém podniku. Starší inženýr má obrovský náskok. Mladý inženýr se tedy musí 24 let učit, aby se mu vyrovnal. – Takže milý pane Silvestře, jak se na to díváte vy jako psychoanalytik a lékař lidské duše?“ „Milý pane profesore, snažíte se mne zkoušet a nebo jenom pokoušet?“ „Ani jedno, ani druhé. Pouze se ptám na váš názor.“ „Takže poslouchejte. I když jsem denně konfrontován ve své práci s popleteným rozumem, není pro mne těžké vám správně odpovědět. Skutečným odborníkem se nestáváme pouhým studiem, nýbrž praxí, která vede k samostatnosti a tím odbornosti. U učitelského povolání stačí pouze pár let. Kdyby převzali stavební koncern samí mladí inženýři, kteří by se prezentovali jako mladý dynamický tým, který by propustil všechny starší kolegy, tak by přestal koncern projektovat mosty, továrny a velké

budovy, propustil by 95 % svých zaměstnanců, stavěl by jenom rodinné domky, které by obsahovaly tolik závad, že by jako stavební firma zkrachovali. – Jste spokojen, pane profesore?“ „Naprosto! Řekl jste všechno.“ „Nyní si vyzkouším jako psychoanalytik já vás jako profesora pro pedagogickou psychologii.“ „Poslouchám, pane Silvestře.“ „Dobře, tak začínám. Jeden ředitel základní školy sebevědomě a hrdě prohlašoval: Naše škola má jenom mladé učitele.“ „Odpovídám, pane Silvestře. Tento ředitel se vytahoval s vlastní profesní nedostatečností. Mladí učitelé jsou na místě, ale ne pouze mladí. Škola potřebuje věkové spektrum, do něhož jsou žáci začlenění i v rodinném životě. Mají už starší rodiče než samotné mladé učitele a ještě podstatně starší prarodiče, k nimž mají žáci velmi kladný vztah, který vnáší podvědomě automaticky do svých učitelů na základě psychické projekce. Pouze mladí učitelé vytváří vztahové vakuum, jež ochuzuje a poškozuje výchovu žáků.“ „Výborně, pane profesore. Takže jsme si navzájem dokázali, že jsme rozum neztratili a neztratili jej ani pánové zmínění v našem rozhovoru, protože ho zatím ještě nezískali.“

Profesor mne náhle oslovil: „Dostal jsem neodolatelnou chuť na pivo. Nemáte náhodou nějaké po ruce?“ „Ale mám,“ odpověděl jsem mu a dodal: „Měl bych jednu láhev plzeňského.“ „Tak mi ji dejte, když na světě není už nic lepšího,“ odpověděl profesor a vyklopil ji celou najednou do sebe.

Poté burácel dál: „Tamti experti neměli ponětí o dalším základním principu života a sice, že všechno je vztah a že neustálé opakované hospitace představují profesní vztahovou úchylku psychopatické povahy, která nemá soudnost ani moudrost a která by položila na lopatky i samotného Jana Amose Komenského jako učitele národů, který odvodil celou svoji geniální pedagogiku od praxe. Popsal to, co by v dnešní době učinil každý učitel s bohatou praktickou zkušeností, který ví, co každá část učiva vyžaduje, jakou výukovou metodu. Shora zmíněná profesní vztahová úchylka by ho srazila na kolena, jak vám to, pane instruktore, posluchači cizích hlasů, krátce předvedu. Do jeho hodiny bych se dostavil se zápisníkem a perem, jak to činíte vy u vašich učitelských učňů. Zasedl bych si do zadní řady a kriticky bych jej sledoval, což bych podporoval příslušnou mimikou a gestikou: Svrástil bych čelo a pokyvováním hlavou bych mu sdělil, že jeho výuková metoda neodpovídá. To by u tohoto velikána pedagogiky, který podléhá stejným psychologickým zákonitostem jako každý jiný smrtelník, vyvolalo podvědomě velkou snahu. Ihned by se u něj dostavil symptom opačného účinku, čím více by se snažil, tím více by všechno packal, protože podvědomí, které člověka chrání, by se snažilo tohoto velikána vyvést

z nebespečí tím, že by jeho pozornost přes chybné počínání odvádělo od akutní situace. Samozřejmě, že bych si jako hospitující expert dělal pilně poznámky, přitom bych neustále pohlížel na zbledlého učitele národů a kroutil nesouhlasně hlavou. Poté bych odhodil pero, opřel se o židli, založil si ruce a vrhnul vážný pohled směrem k učiteli národů. V tomto okamžiku by se největšímu pedagogu všech dob už začaly podlamovat nohy. Pak bych demonstrativně vstal, vyjádřil mimikou rozhořčení nad jeho výukou a opustil v hněvu jeho třídu. Za mými zády by ale Jan Amos Komenský ztrácel vědomí a klesal na kolena před mojí blbostí na Entou, kterou někteří z vás instruktorů zarputile obhajujete a praktikujete, protože jste vystudovali pedagogiku u jedné nečitelné stránky. Takže tak to vypadá s vaší psychologickou odborností. Co je u vás v pořádku, to jsou učitelé, kteří učí žáky moudrými býti. Kdyby bylo po vašem, tak by jste udělali z pedagogiky a školy slepičí dvůr, který je pěkně kluzký. Pochopil jste mne, pane instruktore?“ „Plně, pane profesore.“ „A co vaše hlasy?“ „Zmlkly.“

„Takže vidíte, že se dá pochopit správně i pedagogika, která je velkou vědou a proto není třeba z ní dělat žádnou vědu.“ Můj pacient cizích hlasů odešel. Profesor se po této ventilaci potlačených emocí, do nichž vložil i negativní kritiku a urážky, uzdravil. Odnal si ode mne celou bednu Janáčka z oblasti Jana Amose Komenského, aby ho, jak se vyjádřil, postavil zase na nohy.

Svět je opravdu malý a náhoda je, jak se říká, blbec. Po odchodu profesora s plnou bednou Janáčka vstoupila do mé praxe jedna studentka, kterou školil v jiné spolkové zemi právě onen pedagogický mistr, jež vystudoval pedagogiku, jak mu sdělovaly cizí hlasy, u jedné nečitelné stránky. Chtěla se u mne léčit z neurotického pocitu méněcennosti a sklonu k depresím, což u ní vyvolal příslušný instruktor a jeho kolega germanista, který dokázal mistrovsky ponižovat své studenty. Studentka se o tomto jeho kolegovi ihned rozpovídala: „Tento pán chodil do seminářů hodně vystrašený, jako by se bál dospělých lidí. Přišel vždy zpocený s brašnou, jakou nosili už v 18. století miškáři na volné noze, kteří putovali krajinou z vesnice do vesnice a zpívali si přitom píseň o nenaplněné milostné vášni. Jeho smysl pro literaturu byl tak omezený, že to budilo podezření, že vystudoval jenom u jedné knížky, kterou nikdy neotevřel. Slovní druhy byly pro něj španělskou vesnicí. Ve školách, kde navštěvoval své učitelské studenty, se vůbec nevyznal, zakopl vždy hned o první schodek a natáhl se. Kdybych řekla, že

se natáhl tak jak byl dlouhý, tak bych zalhala, protože to byl rozený trpaslík.“

Studentku jsem po tomto popisu jejího instruktora, který ji ve svých písemných hodnoceních a pohovorech ponižoval, přerušil. Napadlo mne totiž, že by se u tohoto profesora vrchního školního úřadu mohlo jednat o hochštaplera. Ve východním Německu totiž získal při výběrovém řízení místo ředitele psychiatra psychiatrické léčebny jeden listonoš. Kliniku úspěšně vedl, lékaři a sestřičky se mu klaněli, předepisoval i léky a byl tak úspěšný, že se mu nepodařilo zabít ani jednoho pacienta. Byl odhalen až po delší době. Škoda pro něj, protože bral vynikající plat. Po odhalení přesto však nečekal na poslední výplatu a vzal raději nohy na ramena. Po dlouhé době byl zatčen na hlavním nádraží hlavního města jedné západoněmecké spolkové země.

Když se dostavil na třetí den opět instruktor angličtinář s jeho cizími hlasy, tak jsem se ho ihned zeptal, jak se vede jeho kolegu germanistovi. Sdělil mi, že už nepůsobí, protože jej unesli mimozemšťané v přestrojení za policajty. Samozřejmě, že se mi sám představil jako Jan Amos Komenský. Já jsem mu to však nechtěl uznat, protože Jana Amose Komenského znám jako velkého učence s dlouhými vousy, zatímco tento popletený Janek neměl ani knírka. Poslal jsem ho bez váhání přímo za roh ke konkurenci.

Část dvanáctá

Pan Papoušek upadl do hlubokého spánku. Najednou se před ním ve snu oběvil anděl se zprávou: „Předávám Vám jako Vrchnímu veliteli Armády spásy ve jménu Otce, Syna i Ducha Svatého pozvánku k naléhavé návštěvě Nebeského království.“ S panem Papouškem tato zpráva silně trhla, málem se skutálel z postele. Protřel si ve snu oči, aby lépe viděl a aby se ujistil, že tento jeho nezvaný noční host nemá na rameni kosu. Byl tím vším hodně zmatený. Nevěděl, co si má všechno vzít s sebou. Už si chtěl začít balit kufry, anděl ho však uchopil za ruku a uklidnil jej, že nic nepotřebuje. Pan Papoušek se ještě zeptal, zda si má vzít alespoň vkladní knížku. Dostal za poslední rok od banky 50 haléřů úroků, které se nedaly vybrat, protože padesátníky už neexistují a tak se rozhodl nechat svoji vkladní knížku ještě rok ležet ve svém skromném trezoru, který plnily dvě láhve červeného vína a dva balíčky kávy. Nemusel si s sebou brát ani čisté spodní prádlo. Chtěl si udělat narychlo svoji milovanou vídeňskou kávu pro případ, že by se už

nikdy nevrátil. Anděl však velmi spěchal, uchoпил pana Papouška pod paži jako snopek obilí a odletěl s ním do Nebeského království. Přistáli přímo před trůnem Nebeské vlády. Ježíš si povšiml, že Vrchní velitel jeho Armády spásy je celý vystrašený a tak se na něj vlídně usmál a oslovil jej: „Neboj se, Vojtěchu!“ Divoké bušení srdce Vrchního velitele Armády spásy se náhle sklídnilo.

Bůh Otec začal vysvětlovat: „Vítám Tě, Vojtěchu, v mém Království. In-fance čestných doktorátů od doby mého věrného služebníka Václava Havla ustala a tak jsme dospěli jednomyslně k závěru, že by měl alespoň jeden můj věrný služebník a jedna moje věrná služebnice obdržet za své zásluhy a za svoji usilovnou práci pro mír Čestný doktorát. Následuje tedy vnučnutí Ducha Svatého, které naplní celý vesmír a pronikne do budov Univerzity Karlovy.“

Duch Svatý se ujímá slova, zatímco pan Papoušek napíná s rukama v kapse uši:

Vážený pane Děkanе, vážený pane Rektore, vážená Vědecká rado,

navrhuji tímto udělení Čestného doktorátu Univerzity Karlovy panu Dr. Helmutu Kohlovi za jeho úsilí a pozoruhodné úspěchy při sjednocení Evropy, čímž přispěl velkou měrou k odstranění hrozby nacionalismu a případných válečných konfliktů na evropském kontinentě budoucích generací. Dále navrhuji udělení Čestného doktorátu Univerzity Karlovy paní kancléřce Spolkové republiky Německo Dr. Angele Merkelové za její úsilí o udržení díla Sjednocení Evropy. Paní spolková Kancléřka Dr. Angela Merkelová stabilizovala – mimo jiné velké zásluhy pro Evropu – svou úspěšnou hospodářskou politikou ekonomiku střední Evropy a vytvořila tím předpoklady pro překonání překážek jedinečného díla společné Evropy, které se dotýká jádra pozitivních evropských tradic a hodnot a je zárukou míru Evropských národů. Peníze jako „nalomená kouzelná hůlka“ naší doby pro řešení aktuální krize by neměly odsunout zápolení o pravé hodnoty do pozadí.

Děkuji Vám, vážený pane Děkanе, vážený pane Rektore a vážená Vědecká rado Univerzity Karlovy za schválení tohoto návrhu a tím splnění Mé vůle.

S přáním všeho dobrého se s Vámi loučí Váš Duch Svatý jako nejlepší poradce Univerzity Karlovy.

Když se pan Papoušek po tomto snu probudil, měl žízeň. Dal si na lačný žaludek deci vína, čehož se ve svém dlouhém životě ještě nikdy nedopustil. Poté si udělal svoji milovanou vídeňskou kávu, pomodlil se ranní modlitbu a dal se do práce. Po celou dobu neustále sledoval média, aby uslyšel nějakou zprávu o tom, že Univerzita Karlova udělí německým politikům čestný doktorát. Nic ale neslyšel. Nechal si na psychiatrii i vyčistit uši, ale ani to nepomáhalo. Uběhla už od vnuknutí tohoto doporučení Ducha Svatého Univerzitě Karlovy dlouhá doba a tak se pan Papoušek rozhodl v jednom z jeho snů k cestě k paní Spolkové kancléřce do jejího úřadu.

Když usnul u plného šálku vídeňské kávy ve svém druhém příbytku psychiatrické léčebny v Kroměříži, v oddělení pro psychiatrická onemocnění, objevil se najednou ve snu v úřadě paní Spolkové kancléřky v Berlíně, kde se nacházeli její nejbližší spolupracovníci. Paní kancléřka postavila před něj na stůl šálek s vídeňskou kávou. Pan Papoušek se rozpovídal, samozřejmě německy:

Sehr geehrte Frau Bundeskanzlerin, mein Besuch hat Sie bestimmt überrascht. Ich bin gekommen, um Ihnen etwas Wichtiges mitzuteilen.

Vážená paní Spolková kancléřko, moje návštěva Vás určitě překvapila. Přišel jsem, abych Vám sdělil něco důležitého.

Wir leben in einer undankbaren Welt, in der grosse positive Taten fahrlässig übersehen werden. Herr Dr. Kohl und Sie, sehr geehrte Frau Bundeskanzlerin, haben sich in hohem Masse um Europa verdient gemacht. Aus diesem Grunde hat der Heilige Geist Sie beide für den Ehrendoktor der Karlsuniversität in Prag vorgeschlagen.

Žijeme v nevděčném světě, v němž jsou velké pozitivní činy nedbale přehlíženy. Pan doktor Kohl a Vy, vážená paní Spolková kancléřko, jste se zasloužili vysokou měrou o Evropu. Z tohoto důvodu Vás oba Duch Svatý navrhl pro Čestný doktorát Univerzity Karlovy v Praze.

Die Karlsuniversität ist historisch eine gemeinsame Hochschule, was zumindest symbolisch ein integrales Element im Prozess der europäischen Einigung darstellt.

Karlova Univerzita je historicky společnou vysokou školou, což představuje alespoň symbolicky integrální element v procesu evropského sjednocování.

Die Arbeit des Heiligen Geistes für Europa erlitt diesmal eine schwere Niederlage. An der Karlsuniversität ist der Poltergeist des Hohen Mittelalters wieder aktiv.

Práce Ducha Svatého pro Evropu utrpěla tentokrát těžkou porážku. Na Karlově Univerzitě je opět aktivní strašidlo Vrcholného středověku.

In Tschechien ist man noch nicht in der Lage, echte europäische Werte wahrzunehmen, was auch die politische Szene beweist. Der tschechischen Politik fehlen Reife und Kultur. – Es wäre jedoch falsch zu glauben, dass die tschechischen Politiker nicht wissen, dass es eine EU gibt. Manchmal wissen sie es. Neulich erklärte der Finanzminister Miroslav Kalousek im Fernsehen, die Tschechische Republik habe die faulsten Lehrer in Europa. Er ist der beste Finanzminister in der EU. Er sagte in seinem Fleiss weit mehr als er wusste: Alle Lehrer in Europa sind faul, die tschechischen sind am faulsten. Dabei erblickte er keinen einzigen im Unterricht oder zu Hause am Schreibtisch. Er verwechselte den tschechischen Lehrer mit dem südamerikanischen Faultier. Ich konnte mich in diesem Geschöpf nicht erkennen, obwohl ich es bei seiner Aktivität lange anstarrte.

V Česku nejsme ještě schopni vnímat pravé evropské hodnoty, což dokazuje i politická scéna. České politice schází zralost a kultura. – Bylo by však milné si myslet, že čeští politici nevědí, že existuje EU. Někdy to vědí. Nedávno prohlásil ministr financí Miroslav Kalousek v televizi, že Česká republika má nejlínější učitele v Evropě. On je nejlepším ministrem financí v EU. Řekl ve své píli daleko víc než věděl: Všichni učitelé v Evropě jsou líní, čeští jsou nejlínější. Přitom nespátřil jediného učitele ve vyučování nebo doma u psacího stolu. Zaměnil českého učitele s jihoamerickým le-

nochodem. Nemohl jsem se v tomto tvoru rozpoznat, i když jsem na něj při jeho aktivitě dlouho upřeně zíral.

Pan Papoušek měl najednou pocit, že paní Spolková kancléřka u jeho slov usnula a tak se zeptal: Hören Sie mir zu, oder schlafen Sie schon? – Česky: Posloucháte mě a nebo už spíte? Poté pokračoval:

Tschechien muss aufhören zurückzuschauen. Wir bauen ein neues Europa auf.

Česko musí přestat dívat se zpět. Budujeme novou Evropu.

Ich bringe Ihnen, sehr geehrte Frau Bundeskanzlerin, meine Beobachtungen aus der psychiatrischen Klinik zu, wo ich mich mit meinem gesunden Menschenverstand freiwillig aufhalte. Tragpfeiler dieses bescheidenen Werks sind Freiheit, Gott, verletzte Liebe und Hoffnung, welche der Regenbogen symbolisiert, der sich über dem Kreis, also der Seele des Menschen, spannt.

Přináším Vám, vážená paní Spolková kancléřko, má pozorování z psychiatrické kliniky, kde se nacházím dobrovolně se svým zdravým selským rozumem. Nosnými pilíři tohoto skromného díla jsou Svoboda, Bůh, zraněná Láska a Naděje, kterou symbolizuje duha, jež se rozpíná nad kruhem, tedy duší člověka.

Pan Papoušek předává své dílo do rukou paní Spolkové kancléřky Dr. Angele Merkelové, která si všechno beze slov vyslechla.

Netrvalo dlouho a pan Papoušek obdržel sdělení Ducha Svatého, který mu oznámil, že paní Kancléřka navštíví Univerzitu Karlovu, kde promluví na právnické fakultě o Evropské unii. Uvědomí si také, že v českoněmeckých vztazích přežívá stále ještě nezhojená rána, na níž musí přiložit náplast s hojivou masťou. Pošle svého Spolkového prezidenta Joachima Gaucka k českému prezidentu panu Václavu Klausovi s omluvným dopisem a později na návštěvu do Lidic, aby se poklonil obětem této nacisty vyhlazené obce. Po tomto hlasu se mu zjevil Kristus, který se usmíval a řekl: Nebeská vláda tímto dosáhla na Zemi své, vítězství nad nacistickým Zlem.

Nebylo pro pana Papouška těžké porozumět českým žurnalistům, kteří si kladli otázku, zda návčeva německého prezidenta nebyla náhodou pouze privátní záležitostí. – „Jednalo se o Boží vůli, já to vím,“ pomyslel si pan Papoušek a vítězně se u toho uculil.

Sáhl po mém románu na nočním stolku a začal hlasitě předčítat, kde zřejmě před tím přestal. Jedná se totiž o postavu, která jeho pozornost upoutala:

Po mši jsme se shromáždili v místnostech klubu České katolické misie. Tuto neděli se v klubu objevila vysoce zajímavá postava českého exilu, s níž jsme se už vlastně setkali a jejíž vyprávění jsem si už vyslechl v jedné malé hospůdce. Byl to muž střední, nebo spíše nižší postavy, měl plnovous, delší teplou bundu, a v pravé kapsy dvoulitrovou poloprázdnou láhev červeného vína. Byl to náš starý známý Pepa. Nedalo se o něm říct, že má pod čepicí, protože nosil zásadně klobouk. Nikdo se mu nedovolil položit otázku, kdy si naposled změnil spodní prádlo, protože by nedostal žádnou odpověď. Přesto však dbal úzkostlivě na hygienu. V letních měsících se zajímal o zprávy o počasí. Lovil ve Stuttgartě z odpadových košů noviny, a když se v nich dočetl o příchodu prudkých přeháněk, nebo průtrži mračen, stáhl se z dosahu pozornosti veřejnosti, aby využil tuto nebeskou sprchu. Složil si pečlivě oděv pod hustý listnatý strom a odebral se pod sprchu jenom ve slipech a nebo v trenkách, pokud je už dávno neztratil. Přesně to nevím, protože jsem u toho osobně nebyl. Víím to jenom od poslechu. Používal i tělové mýdlo a pečoval svědomitě o svůj plnovous.

Přezímoval vždy ve stanicích podzemní dráhy, hygienu uložil k zimnímu spánku, takže nebylo těžké jeho přítomnost zjistit i se zavřenýma očima. Mělo to velkou výhodu, jak sám zdůrazňoval, protože, kdyby byl nahlášen nezvěstný a měl zmrznout, našel by ho každý nos. Bezdomovec Pepa byl ohromný sympaťák a rád vyprávěl, nebo spíše bavil.

Jeho osud je zajímavější než on sám. Jednalo se o bývalého strážce věčného světla v Chrámě svatého Mikuláše v Praze. O této jeho tajné činnosti věděl zpočátku jenom on sám a Bůh. Když jej komunisté vymákli, odsoudili ho na 9 měsíců vězení, prý za protistátní činnost, protože jeho věčné světlo staví do stínu Sovětskou rudou hvězdu. Než ho zavřeli, stihl uprchnout v tiráku.

Těch devět měsíců si ale odseděl i s úroky v nápravném zařízení ve Svobodném světě. Začalo to všechno docela nevinně. Pepa žil jako opravdový

křesťan podle Písma Svatého a Kristova učení. V Německu si pronajal jednopokojový byt a zařídil ho nábytkem z ulice. Z platu si ponechal jenom absolutní minimum ke skromnému přežití a velký zbytek věnoval německým dobročinným organizacím, které léčily ve světě malomocné, vracely v Indii slepčům zrak a zachraňovaly život dětem v nejhlubší bídě. Pepa spěchal vždy s radostí do práce, aby vydělal co možná nejvíc peněz a mohl pomoci. Často dělával přesčasy. Byl to opravdový křesťanský rytíř, na něhož se jeho ubožáci mohli stoprocentně spolehnout.

Stal se časem státním úředníkem na zkoušku. Když pozoroval u některých úředníků, kteří jednali ve státním pověření, ponižování člověka, zvedl varovně prst. Došlo ke sporu. Jeden z vedoucích úředníků obvinil Pepu, že vstoupil do státní služby jenom proto, aby si zajistil budoucnost. Pepa mu vytknul, že se dopustil velezrady na milionech německých úředníků, kteří jsou ve státní službě jen proto, aby si zajistili budoucnost. Skončilo to Pepovým vyhazovem ze státní služby.

Pepa se bránil u Správního soudu. Brzy ale zjistil, že předseda této instituce si vzpomněl na příslovečnou radu: Koho chleba jíš, toho píseň zpívej. A tak začal celý proces točit proti Pepovi. Pepa proto žádal o pozastavení soudního řízení. Předseda Správního soudu však uposlechl Pepova protivníka, jenž nesouhlasil s pozastavením soudního řízení, neboť věděl, že stát vyhraje. Předseda Správního soudu toto ale Pepovi neoznámil, rozhodl v jeho nepřítomnosti a tak Pepa obdržel od Správního soudu „Rozsudek ve jménu národa“ (Das Urteil im Namen des Volkes) a přiloženou složenku k zaplacení soudních výloh. Tyto byly hodně vysoké. Jednalo se o více než 5000 marek. Pepa se z této částky téměř zhroutil, neboť si spočítal, kolik malomocných, slepých a dětí by mohl zachránit. Rozhodl se, že bude podle Gándhího klást pasivní odpor, soudní výlohy v žádném případě nezplatí, tuto do Nebe volající nespravedlnost nebude podporovat, raději se nechá s Kristem přibít na kříž.

Pepa se ale brzy od tohoto mučednického záměru odklonil a obrátil se na zemský parlament – nikdo neví, který to byl – s peticí, stížností proti oněm záhadným praktikám Správního soudu. Žádal, aby Parlament rozhodl v duchu lidských práv. Pepa byl z povolání, jak už víme, doktorem pro jadernou fyziku.

Jsa si vědom toho, že se obrací na demokratické poslance, kteří měli plnou brašnu svých hodnot, sdělil jim svou vlastní křesťanskou definici lidských práv se základní hodnotou, což jsem si stihl doslova zaznamenat. Pepa ji měl v hlavě: „Lidská práva jsou vyslovená vůle Boží všude tam,

kde láska umírá v chladném srdci a surových rukou sebevědomé nebo nespravedlivé moci. Ono vlastně vůbec nezáleží na tom, jak lidská práva chápeme, ona zůstanou všude na světě účinným prostředkem proti pudu sebezáchovy egoismu moci, která člověka ponižuje, utiskuje, ničí.“

Samozřejmě, že tato slova chladná srdce těchto poslanců a poslankyň zaslepených věrností k paragrafům, nezahřála. Petiční výbor ve svém rozhodnutí poukázal na svobodu soudce, kterou mu zaručuje ústava, a nařídil exekuci Pepova majetku, který neměl. Byl chudý jako kostelní myš. Přesto zodpovědné úředníci, strážkyni prázdné státní pokladny už začala svrbět levá dlaň, neboť věděla, že levá bere, když vyslala soudního exekutora do Pepova bytu. Když exekutor spatřil v Pepově bytě celý ten chudobinec, rychle vyběhl a utíkal do nejbližší telefonní budky, aby zavolal strážkyni státní pokladny. Oznámil jí, že Pepovi se nic zabavit nedá, protože by s tím, co vlastní, prostál padesát let na bleším trhu, než by to všechno rozprodal. Pepa, který za soudním exekutorem utíkal, vběhl za nim do telefonní budky, aby všechno osobně potvrdil. Sděлил této dámě k tomu všemu, že on buduje jenom věčné statky, kde je moly, rez a inflace neničí. Ta mu odpověděla, že takové pohádky ať vypráví malým dětem a ne jí.

Strážkyni prázdné státní pokladny přestala ihned svrbět levá dlaň. Protože ale tato frigidní dáma toto příjemné svrbění levé dlaně pociťovala jako orgasmus, obrátila se okamžitě na obvodní soud, který bez váhání v rámci byrokratického automatismu vydal na Pepu zatykač.

Pepa se začal připravovat na pobyt ve vězení. Obstaral si pruhované pyžamo, potřeby na holení, kartáček na zuby, a přibalil si i kancionál, aby tam mohl zpívat žalmy.

Přijeli si pro něj, aby si ho odvezli. Při zatýkání, než mu nasadili železka, Pepa poštičkal jednoho z vykonavatelů zatykače oběma rukama za kníra, a tak si jej ve vězení podrželi podle délky komunistického rozsudku jako strážce věčného světla v Chrámě svatého Mikuláše v Praze celých devět měsíců a dva týdny.

Ve vězení se Pepa cítil výborně, až na to, že byl na pokoji s několika dalšími vězni, což mu překáželo v jeho intimním vztahu k Bohu. Nemohl zpívat žalmy.

Žádal tedy dozorce – s Pepou mluvili vždy dva současně – aby ho přeložili na jednolůžkový pokoj. „To se vám, pane doktore, u nás nelíbí?“ zeptal se jeden z této zajímavé dvojice. „Ale líbí,“ namítal Pepa a zaliboval si: „Je to tu výborné. Dalo by se to vydržet klidně až do smrti.“ „Proč se tedy chcete nechat přeložit?“ „Já potřebuji soukromí, pánové. Já chci žít i intimně!“

Dozorci na sebe s okázalým porozuměním pohlédli a s chutí se zasmáli. Pepa neváhal a kopl jednoho obratně do kolena, druhého do holenní kosti. Oba se z toho rychle roztančili v rytmu folklóru na jedné noze, a když do-
tančili, odkulhali s Pepou na samotku.

Jakmile za ním zapadly dveře do zámku, poděkoval Bohu: „Tak, a teď jsme konečně spolu, pane Bože. Děkuji Ti za tvé moudré vnuknutí kopanců. Pomohlo to. Já ti za to zazpívám. Dobře poslouvej! Bude se ti to líbit,“ a začal zpívat žalmy. Poté se rozhořel láskou ke svým nepřítelům a byl nadmíru štědrý. Obrátil se přímo na Papeže, nebo jak on říkal na Svatého otce, s dopisem:

Ctihodný Svatý Otče,

obracím se na Tebe jako bývalý strážce věčného světla v Chrámě svatého Mikuláše v Praze, nyní vězeň nespravedlivé světské moci v nápravném zařízení ve Svobodném světě. Dobře vím, že co rozzážeš na Zemi, je rozzvááno i na Nebi, a co svážeš na Zemi, je svázáno i na Nebi. Proto odstupuji na znamení odpuštění své místo v Nebeském království paní Justicii, aby si měla kde odložit kabelku s pudrem a nemusela ji držet věčně v ruce.

Zdraví Tě Tvoje ostráhaná ovečka ve vězeňských kalhotách

Pepa

Pak ale zapěl: „Kde domov můj, kde domov můj?“ Na zhudebněnou otázku si hned sám odpověděl: „Tam nahoře, tam nahoře. – Ne, ne, tento dopis se nikam posílat nebude. Ať si paní Justice tu svou kabelku s pudrem drží klidně věčně v ruce.“ – Když po tomto namáhavém zápase usnul, zjevila se mu prý Matka Tereza a informovala ho: „Náš nebeský Otec je nespravedlivým rozhodnutím Parlamentu a obou soudů proti tobě velmi znepokojený, protože, zatímco tady sedíš, malomocní nařikají, slepí bloudí ve tmě a děti umírají v nejhlubší bídě. Náš nebeský Otec většinu vítězství na naší Zemi považuje za porážku své vůle, poražené za vítěze a vítěze za poražené.“ Pak Matka Tereza prý Pepu přímo oslovila: „Tady ti, Pepo, předávám od Ježíše palmu vítězství.“ Pepa poděkoval a odpověděl: „Ctihodná Matko Terezo, já uznávám jenom jednu moc, a to je moc lásky. Ty mi nejlíp rozumíš.“ „Ano, Pepo, já ti dobře rozumím,“ odvětila se skloněnou hlavou. „Můj život je prohraným soubojem v Čertově království,“ postěžoval si Pepa. „Není, Pepo, není. Ty jsi nosným pilířem Boží lásky,“ utěšovala ho Matka Tereza.

Jako psychoanalytik jsem se udiveně ptal sama sebe, proč Matka Tereza odešla do Indie, kde sbírá z ulice ty nejubožejší a odváží si je, aby o ně s láskou pečovala? Kdyby zůstala sedět doma, bylo by jí daleko líp. Byla by přitom ale taky šťastná nebo alespoň spokojená?

Když nám s Davidem a Vénou Pepa všechno vyličil, vyvolil vestoje z kapsy své bundy láhev vína a pořádně si utáhl. Zachvěl se přitom na celém těle a vyrazil dlouhé dyšné áááááá. To bylo všechno, co mu z vrcholného požitku na tomto světě zůstalo. Věna tomu jako odborník v pohlavních otázkách říkal Pepův orgasmus.

Intermezzo II

Znavem četbou mého románu, pan Papoušek zavřel oči a zapřemýšlel o smírném gestu pana Spolkového prezidenta Joachima Gaucka, který se omluvil za válečné hrůzy, jež postihly Lidice. Pan Papoušek si plně uvědomil, že se prezident omluvil za něco, což bylo spácháno vrcholnými zločinci státní moci, s níž vlastně neměla aktuální vláda a ani samotný německý národ nic společného. Intuitivně pociťoval potřebu, aby si Německo hledalo a získalo odstup od viny nacistického Zla, které ničilo brutálně štěstí člověka a jeho život.

Sotva usnul, zjevil se mu jeho nejvyšší pán Ježíš Kristus a pozval jej na exkurzi do koncentračního tábora Osvětimi. Pan Papoušek svého pána požádal o trpělivost, aby se k této bolestné návštěvě mohl jako Vrchní velitel Armády spásy duševně připravit. Poté se okamžitě nacházeli v prostoru koncentračního tábora Osvětimi. Kristus byl oděn v rouchu, které ho odívalo po jeho zmrtvýchvstání. Kráčel v tomto oděvu v koncentračním táboře smrti vedle pana Papouška jako Vrchního velitele Armády spásy následován návštěvníky z Izraele. Kristus se zastavil a promluvil k jeho následovníkům: „Na tomto místě se Zlo vymanilo z okovů Lásky a získalo absolutní moc. Život nevinných lidí ztratil hodnotu, stal se opovrženým a nenáviděným objektem zavržení hodných spojenců Zla.“ Po těchto slovech vstoupili do jedné z budov, kde se nacházel soudní sál. Všichni vězni zde byli odsuzováni automaticky k trestu smrti, který byl okamžitě vykonán. V hladomorně čekali vězni na smrt často mnoho dnů, v tmné místnosti ztratili rozum a skonali, v mučírně umírali v nesmírných bolestech.

Pan Papoušek poukázal na jistou nesrovnalost. Někteří průvodci nazývali vrcholné Zloduchy neboli vrahy tohoto tábora smrti nacisty, někteří

Němci. Zeptal se tedy svého nejvyššího pána Ježíše Krista, kdo z těchto průvodců má pravdu. Ježíš Kristus odpověděl, že obě strany a dodal vysvětlení: „Žádný masový vrah neztrácí svou národnost. Národ však není přímo zodpovědný za jeho zločiny. Zločin je osobní Zlo. Stalin, Pol Pot v Kambodži a další sluhové Zla se provinili proti svému národu. Daleko větší mírou se provinil Adolf Hitler proti německému národu, který podveden nesmírně trpěl ve své zemi, zatímco jeho vojáci krváceli a umírali jako pachatelé a oběti zločinné státní moci na cizí půdě. Všechny zdejší oběti hrůzostrašného barbarství a šílenství mašinerie Zla můj Nebeský Otec odškodnil a zahrnul štěstím, zatímco se syny Zla naložil podle jejich zásluh.“ „Jak s nimi tedy naložil?“ zeptal se pan Papoušek zvědavě. „To ví jenom můj Nebeský Otec,“ odpověděl jeho nejvyšší pán. Pan Papoušek před nedávnem dočetl Danteho Božskou komedii a tak mu sdělil, jak by s těmito lotry naložil Dante ve svém díle: „Ubližovali nekonečně Lásce a tak jejich věčný život stojí v sázce. Tento zmařený život plyne věčně vlekle v nelítostném utrpení v ohni a Pekle.“

Ježíš se obrátil ke svému Vrchnímu veliteli Armády spásy panu Papouškovi s otázkou: „Jaké poučení si z toho tedy vememe, Vojtěchu?“ Pan Papoušek odpověděl: „Nesmíme dopustit, aby se něco podobného znovu opakovalo.“ Ježíš odpověděl: „Máš pravdu, Vojtěchu. Problém spočívá ve státní moci. Napomínám proto všechny politiky světa, aby se odklonili od mrtvého zákona, který obsahuje Nespravedlnost a Zlo, aby se odklonili od osobního prospěchu a přiklonili se k elementární Spravedlnosti, k Bohu a člověku.“

Najednou se nacházeli v Březince, německy Birkenau. Pan Papoušek si toto slovo ihned rozložil, aby se zorientoval v prostoru. Birke znamená německy bříza a Au niva, tj. druh louky. Stál s Ježíšem na hlavní rampě, kde za války vystupovali lidé z vagónů a byli tříděni pány nad životem a smrtí, uniformovanými esesáky. Děti, ženy a starci byli posíláni hned na smrt do plynových komor. Pan Papoušek se probudil celý spocený s bušícím srdcem, a kdyby se Bůh nestal člověkem jako jeho nejvyšší pán Ježíš Kristus, tak by okamžitě rezignoval na svou funkci Vrchního velitele Armády spásy. Pak si ale broukl sám pro sebe: „Boj proti ztrátě Rozumu a Lásky, boj mezi Dobrem a Zlem pokračuje.“

Uplynulo po návratu pana Papouška z Osvětimi jenom několik týdnů, když vstoupil, tentokrát ne ve snu, ale ve skutečnosti do kostelíka v Kromě-

řízi, jak to pravidelně dělával. Čekali na něj už dva andělé. Pan Papoušek roztáhl ruce a andělé mu nasadili křídla. Vstoupil tím do duchovního světa mimo svět viditelný, jak se vždy dělo i během spánku, odletěl za doprovodu obou andělů k naléhavému jednání s Nebeskou vládou, které se konalo po jeho příletu za zavřenými dveřmi. Po návratu Vrchního velitele Armády spásy z jednání s Nebeskou vládou, opět za nebeského doprovodu andělů do Kroměříže, si odskočil na WC, protože se nacházel znovu ve viditelném světě.

Neproteklo ještě mnoho vody řekami do moří naší planety Země, když vyšlo najevo tajemství jednání pana Papouška jako Vrchního velitele Armády spásy s Nebeskou vládou. Německá Justice totiž začala dohledávat poslední válečné zločince v archivech a měla úspěch. Našla jich desítky, něco kolem stovky, hlavně z koncentračních táborů. Nebeská vláda dospěla k jednomyslnému závěru, k němuž se připojil i pan Papoušek jako Vrchní velitel Armády spásy, že příslušným hříšníkům musí být připomenuty jejich těžké zločiny proti Lásce, což mělo sloužit dokonce k jejich dobru. Prozatím Bůh tuto cháturu lidstva zahrnoval – Verzeihung, pokud se někdo dostal do seznamu nevinně – svou láskou, kterou dává všem svým tvorům v jídle. Těmto osobám, které neměli soucitu s oběťmi v mučírně nebo hladomorně, dokonale chutnalo. Byli to samí labužníci, kteří si užívali životního štěstí se svými blízkými.

Pan Papoušek se velmi rozzlobil, protože tito dobrodějové dostali od státu za své zločiny rentu, kterou pan Papoušek považoval za odměnu – ano důchod je odměnou za dobrý plodný život pro stát, člověka a společnost, zabručel si pod knírka. Zatímco sadističtí vrahové, kteří kopali a stříleli do člověka a hnali ho na smrt, především Židy, mnozí už od 33 roku, byli odměněni, zatímco nacističtí soudci, kteří posílali spravedlivé lidi na smrt jako na běžícím páse, byli po válce povýšeni a odměněni tučným důchodem, s jeho podvedenou učitelkou na volné noze zachází stát jako se zločincem, nechá ho plazit se ve špíně. Toto je důkazem – procházelo rozbouřenou myslí pana Papouška jako Vrchního velitele Armády spásy – že právní stát není stát dokonalý, je to omyl, protože mu schází Moudrost. Kde schází Moudrost, tam není Spravedlnost a kde není Spravedlnost, tam schází Moudrost. Člověk, společnost a lidstvo potřebuje ale stát spravedlivý. Pan Papoušek zapálil dvě svíce, které hořely za ztrátu rozumu v právním státě slepých politiků, kteří se stali obětí moci a mrtvého zákona a ztratili přitom Moudrost, dobrou vůli a soucit, stali se pouhými loutkami.

Politika musí začínat u občana, u jednotlivce, musí respektovat elementární Spravedlnost a objektivní Pravdu.

Část třináctá

Po tomto spravedlivém hněvu se pan Papoušek uklidnil, udělal si svoji oblíbenou vídeňskou kávu, sáhl na noční stůl a otevřel svůj román. Začetl se do devatenácté kapitoly.

Kapitola devatenáctá ZÁVĚREČNÁ FÁZE BOJE PROTI KOMUNISMU

Barnabáš se každé dva dny chodil ptát, kdy to konečně s tou komunistickou agentkou začne, aby to těm komoušům pořádně osolil.

Výsledek vyhodnocení z Pentagonu nechal na sebe dlouho čekat, ale uskutečnil se. Pentagon byl podle slov plukovníka Barnabášovou duchapřítomností přímo nadšený, nesouhlas s jeho nasazením se týkal pouze kouření a pití piva, protože by to prý agentku, jejíž profil byl Pentagonu znám, zapudilo a už by ji nikdo nikdy nenašel.

Proto musel být volky nevolky do souboje nasazen Věna, i když trpěl při zatížení bolestmi. David Věnu důrazně varoval: „Žádné fňukání kvůli bolesti klíční kosti. Urputný boj proti komunismu nepřipouští žádné příměří. Tady máš krabičku s tabletami proti bolesti.“

Plukovník už obě strany informoval o účastnících tohoto souboje. Poněvadž se tento měl odehrávat v našem bytě, zapůjčili jsme si za vysoký poplatek od jedné detektivní kanceláře odposlouchávací a nahrávací zařízení, abychom měli pro všechny případy důkazy. Opatrnosti nikdy nezbývá. Toto zařízení jsme potajím i před Věnou instalovali.

Příštího večera se agentka objevila v našem bytě a oslovila svého protivníka, jako by ho už dlouho znala. Tomu tak však nebylo. „Ahoj Věno!“ Věna na to jako její starý známý: „Ahoj Katko!“ S Davidem jsme se stáhli do jedné z ložnic a sledovali uchem celý průběh tohoto, podle plukovníka historického setkání, a živě jsme si všechno představovali.

Komunistická agentka Katka se ihned rozpovídala: „Doufám, že mě pochopíš, Věno. Mé dětství nebylo příliš šťastné. Byla jsem jedináček, dychtila jsem po lásce, hlavně po lásce otce, ale on mi ji stále odepíral. Už jako malá holčička jsem dostala od babičky obrázek Ježíška. Schovala jsem si

ho jako svého bratříčka do medvídku a tak jsem ho vždy při usínání tiskla k sobě. Babička mně dala také obrázek dospělého Ježíše a říkala, že mě má moc rád a že mě stále tiskne k svému srdíčku.

Když ho můj otec u mě objevil, zabavil mi jej a přinesl mi obrázek Lenina. Můj otec měl před vstoupením do komunistické strany úplně prázdnou hlavu a tak se mu do ní vlezl celý Marxismus-Leninismus i s Komunistickým manifestem. „Nepovídej. Tvůj otec je ale kapacita,“ prohlásil s uznáním Věna. „Ano, můj otec byl kapacita. – Když jsem mu Lenina vracela a chtěla zpět Ježíše, tak mi začal vyprávět, že Ježíš byl sice také revolucionář jako Lenin, ale revolucionář špatný, protože chtěl změnit člověka a svět láskou, a co je to láska, on prý sám neví, co to láska je, láska prý není nic. Ježíš prý byl ten nejhorší revolucionář na světě, protože se nechal dobrovolně za člověka zabít a prolil vlastní krev.“ Věna skáče Katce do řeči: „Ježíš postavil všechny revoluce světa na hlavu.“

Katka ho nevnímá a pokračuje: „Když jsem ale naléhala, že nechci žádného revolucionáře s čepicí, ale revolucionáře bez čepice, vzal si svého Lenina a utíkal s ním do své pracovny a doběhl s novým obrázkem. Dnes vím, že to byl Karel Marx. Strkal mi jej do ruky: „Tady máš revolucionáře bez čepice.“ „Já jsem si ho ale nechtěla vzít, bála jsem se ho strašně, protože jsem se právě vrátila z loutkového divadla a tam byl jeden loupežník, který se věrně podobal obrázku Karla Marxe. Byl to zlý loupežník, – ne dobrý jako Jánošík, – který lidem všechno bral a týral malé děti. Hrozně jsem se ho bála.“

Věna jí skočil do řeči: „A tento loupežník na obrázku týral po celé tvé dětství a utlé mládí tebe.“ Katka tato slova vůbec nevnímala, potřebovala se konečně vypovídat, někomu svěřit: „Klekla jsem na kolena a prosila se sepnutými ručičkami: Tatínku, tatínečku! Zahod', prosím tě, toho zlého loupežníka. Já se ho strašně bojím. Já chci toho revolucionáře bez čepice, co mi dala babička, toho Ježíše.

Tatínek se hrozně rozčilil, že prý v rodině nebude trpět žádnou kontrarevoluci: „To bychom se na to podívali.“ Když jsem viděla, jak strašně se na mne zlobí, prosila jsem ho: Tatínku, tatínečku, zahod' toho zlého loupežníka a vem mě do náruče, já tě mám strašně ráda. – Tatínek zůstal ale tvrdý jako kámen, odnesl si svého zlého loupežníka, kterého jsem z celého srdce odmítala, zhasnul světlo a nechal mě klečet samotnou v mém pokojíčku.

Vstala jsem, vzala si medvídku s Ježíškem, tiskla jej k sobě a hořce plakala v mé postýlce. Najednou se rozzářilo v rohu pokoje silné světlo, z něhož

vystoupila postava v bílém rouchu, které zářilo sluncem, a kráčela s nataženými rukama přímo ke mně. Zeptala jsem se: Kdo jsi, dobrý pane? On odpověděl: „Já jsem Ježíš, tvůj revolucionář bez čepice, co ti dala babička.“ Vzal mě do náruče. Byla jsem nevýslovně šťastná. Tonula jsem v lásce. Pak mě položil zpátky do postýlky, něžně pohladil a řekl: „I když mne už nikdy neuvidíš, budu tě stále doprovázet a chránit po celý tvůj život.“ Pak se ztratil a já jsem hned usnula.

Po této části jsem pana Papouška ztratil z mého symbolického hledí. Později jsem se doslechl, že setrval v dlouhých modlitbách, ve kterých prosil Boha o jeho přítomnost mezi lidmi a ochranu Ježíše Krista před Zlem politické moci diktátorů, sluhů Satana. Najednou se v mém počítači ozval opět jeho hlas. Předčítal z mého románu o návštěvě Davida jeho staré vlasti:

Po příjezdu seděl David se svým bratrem v zahradě u stolu, kde se ozvala svým hlasem kukačka: „Kuku, kuku,“ a účastnila se rozhovoru těchto bratří. David si ihned vzpomněl: „Člověče, už před třiceti lety jsem slyšel komouše v rádiu vyzpěvovat: Poroučíme dešti větru, proměníme přírodu. Ale hlas kukačky se jim změnit nepodařilo. Kuká naprosto stejně jako v Západním Německu.“ Bratr upadl do sebelítostné reflexe s Davidem a kukačkou: „Ta se má. To já kdybych si otvíral zobák jako ty, brácho, v Západním Německu, tak mě zavřou.“ Do toho se ozvala svým hlasem kukačka: „Kuku, kuku, kuku.“ David začal lít benzín do ohně, když dodal: „Ona kašle na státní hranici s jejím ostnatým drátem a 20 000 volty a odlétá si každý rok do teplých krajin.“ „Ta se má, to já se nikam nedostanu, a kdybych se přiblížil k ostnatému drátu, tak mě zastřelí.“ Kukačka se k tomu vyjádřila svým způsobem: „Kuku, kuku, kuku.“ „Do republiky si přiletí jenom zakukat a o své potomky se vůbec nestará.“ „Ta se má, to já kdybych vylézal na stromě a nedostavil se pravidelně do práce, tak mě zavřou.“ Kukačka dodává: „Kuku, kuku, kuku.“ David to na závěr zhodnotil podle pravdy: „Komunistické státní zřízení je nejlepší pro kukačku, pro člověka je to koncentrák, lidově řečeno komunistický bordel.“ Kukačka to potvrdila: „Kuku, kuku,“ a odletěla.

Do 48 hodin musel David svou návštěvu hlásit na pasovém úřadě, k němuž patřilo jeho místo pobytu. „Opatrnosti nikdy nezbývá,“ prohlásil před svou matkou a svým bratrem, „proto mě budete na pasový úřad oba doprovázet.“ David totiž velmi dobře věděl, že v těchto pasových úřadech

sídlí i kontrarozvědčící, kteří číhají jako vodník, aby si někoho ulovili a stáhli pod vodu.

Vyrazili příštího dne z rodné horské vesničky do okresního města na pasový úřad. Než se odebrali do této okresní centrály nesvobody, zakoupil David své matce jako dárek ten největší válek na nudle, na nudle pro krmení hus. Mladá prodavačka jim nabídla opravdu ten největší a přitom je poučila o bezpečnosti držení tohoto komunistického výrobku: „Musíte jej opatrně skladovat. Kdyby vám spadl na hlavu, tak už byste se nikdy neprobali. Je to nová technika. Nemusíte na něj tlačit. Váří sám. Je totiž z olova.“ David odmítl v obchodě zdvořilou nabídku prodavačky, že jim ten válek zabalí. Matka jej chovala v náruči. Před dveřmi pasového úřadu David poučil svého bratra: „Mám důvěrné informace. Slavný britský agent 007 vypátral, že ta úřednice za dveřmi má pod Venušíným pahorkem kouzelný knoflík. Když na něj přitlačí a dechne do mikrofону, přispěchá jí na pomoc kontrarozvědčík.“ Bratr zastříhal ušima, jakoby všemu perfektně rozuměl. Poté předstoupil David před tvář úřednice, neobvyklé sexbomby, se svou tělesnou stráží: po pravé straně se svým bratrem, dvoumetrovým ramenatým obrem, po levé se svou matkou, objemnou selkou, která pěstovala v náruči mohutný válek na husí těsto. Úřednice je požádala, aby si chvíli počkali, že se hned vrátí. Bratr poznamenal: „Opravdová sexbomba.“ David doplnil: „Odchází i s náloží.“ Bratr zneklidněl a začal se rozhlížet po celé místnosti. Pak si klekl a lozil po čtyřech kolem stolu. David se udiveně zeptal: „Co děláš, člověče?“ „Hledám ten kouzelný knoflík pod Venušíným pahorkem. Na stropě, ani na stěně není.“ Úřednice se vrátila i s náloží a v pravé ruce si nesla sošku Venuše na jejím pahorku i s mikrofónem. Oslovila ihned Davida: „Dejte mi váš pas, prosím!“ David reagoval pohotově a dal jí ho do ruky s uctivým poklonkem. „Takže Západní Německo, že jo?“ Sotva vyslovil své vzrušené ano, přitlačila úřednice silně na kouzelný knoflík pod Venušíným pahorkem a dechla do mikrofónu. Kontrarozvědčíka toto vzdechnutí vytrhlo ve druhém poschodí v jeho kanceláři náhle z mikrospánku. Když se vzpamatoval, vyhrkl: „Už je to tady. Už je rybička dušička v síti. Musím utíkat na pomoc.“ Shodil ze sebe oděv pohádkového hastrmana, byl totiž trpasličí postavy, a utíkal po schodech do přízemí, kde vpadl do kanceláře pasového úřadu. Když ale spatřil Davidova bratra, jak pohybuje boxersky svými mohutnými pažemi, vyskočil jako zajíc, otočil se o 180stupňů a zmizel, ne však úplně. Bylo možné jej stále vnímat čichovým orgánem neboli nosem. Úřednice jej odháněla tím,

že si několikrát mávla Davidovým západoněmeckým pasem, tímto průkazem svobody, kolem svého nosu, a podala Davidovi jeho pas. David jej otevřel a zklamaně pronesl: „Já jsem si zažádal o dva týdny a vy mně dáte 24 hodin.“ „Ano, jste vyhoštěn.“ Nepřemožitelný agent 007, který rozmístil v kanceláři čidla, s naprostou jistotou vyhodnotil, že se komunistický kontrarozvědčík, krycím jménem „Rychlý Trpaslík“, při výskoku podělal. Toto urychlilo Davidovo vyhoštění.

David musel okamžitě opustit svou rodnou vlast, kterou drželi ve svém sevření komunističtí uzurpátoři. Svůj elegantní kufr daroval svému bratrovi a odešel s rukama v kapsách. Přitom si zamyšleně pískal.

Vrátil se bez ztráty jediného zubu, takže mlýnek na maso nebyl zapotřebí a krupici si nemusel vařit ani jednou denně. Oslavili jsme to společně půllitrem slivovice jako jedno velké vítězství malého člověka nad komunistickou lumpárnou a její mocí.

Pan Papoušek si oddechl: „Moje modlitba byla vyslyšena. Bůh zasáhl mimo čas, protože slyšel moji modlitbu ještě dříve, než jsem ji vyslovil.“ Pak si dal nohy na stůl jako Američan a popíjel spokojeně svoji vídeňskou kávu.

Část čtrnáctá

Pan Papoušek se jako obhájce Pravdy ve svém snu náhle rozhněval a požádal Ducha Svatého, aby jej okamžitě dopravil do sídla německé vlády. Duch Svatý mu vyhověl a poslal mu celou peruf andělů, kteří ho doprovázeli na místo určení, alespoň ve snu, což zde odpovídá duchovní skutečnosti neboli realitě. Pro svůj let obdrželi i příznivý vítr do zad, aby dopravili Pravdu co nejrychleji německé vládě, vládě Křesťanských demokratů, kterou v pozadí řídil její duchovní předseda Ježíš Kristus. Nad česko-německým pohořím se snažil Duch Zla tento let zmařit a nebo alespoň zpomalit silným protivětrem. Pan Papoušek však tuto noční měru překonal, aniž by se probudil, a po letu krbovým komínem do místnosti kabinetu přistál na jednacím stole německé vlády. Ještě celý zadýchaný začal ze sebe chrlit:

Tschechien hat ein neues Staatsoberhaupt. Durch die tschechischen Massenmedien habe ich heute erfahren, dass „Die Welt“ in ihrer

neuesten Ausgabe der deutschen Regierung empfohlen habe, dass sie das neugewählte Staatsoberhaupt Miloš Zeman nicht nach Berlin einladen solle wegen seines antideutschen Wahlkampfes, wo er den Hass gegen die Deutschen (geschürt habe). Ich betrachtete die Wahlkämpfe im Fernsehen am Mittwoch und am Donnerstag letzte Woche als neutraler Zuschauer, der als ausländischer Staatsbürger nicht wählen darf. Die Wahldiskussionen stellten kein Drama dar, ich habe keine Feindschaft von Zeman gegen Deutschland und die Deutschen wahrgenommen. Es handelte sich in diesem Punkte um keine Angriffe, sondern um Selbstverteidigung, die Herr Fürst Schwarzenberg entsprechend hervorrief, so habe ich das zumindest verstanden. Die deutsche Botschaft dürfte aufmerksamer zugehört haben.

Česko má nového prezidenta. Skrze české sdělovací prostředky jsem se dnes dozvěděl, že „Die Welt“ (noviny) ve svém nejnovějším vydání doporučily německé vládě, že nemá nově zvoleného prezidenta Miloše Zemana zvat do Berlína kvůli jeho antiněmeckému volebnímu boji, kde podněcoval nenávisť proti Němcům. Já jsem sledoval volební boje v televizi ve středu a ve čtvrtek minulý týden jako neutrální divák, který nesmí jako cizí státní občan volit. Volební diskuse nepředstavovaly žádné drama, nevnímal jsem žádné nepřátelství Zemana proti Německu a proti Němcům. Nejednalo se v tomto bodě o žádné útoky, nýbrž o sebeobranu, kterou pan kníže Schwarzenberg odpovídajíc vyvolal, tak jsem tomu alespoň rozuměl. Německé velvyslanectví třeba naslouchalo pozorněji.

Die tschechisch-deutschen Beziehungen sind immer noch durch die Vergangenheit belastet, was durch die grobe Vertreibung der Sudetendeutschen verschärft wird. Der zeitliche Abstand lässt jedoch eine neue Sicht zu: In den Massenmedien hört man in Verbindung mit dem Zweiten Weltkrieg nicht das Wort Deutschland, sondern Die Nazis. Die Wahrheit muss unparteiisch gesucht werden. Ich kam schon vor langer Zeit zu dem Schluss, dass jede Diktatur eine Verkörperung des Bösen darstellt und ihre Untaten vom Volk zu trennen sind. Wer die kommunistische Diktatur erlebte, der weiss es. Ich kann mir vorstellen, dass eines Tages ein gemeinsames Denkmal der Kriegsoffer auf beiden Seiten errichtet wird. Ich habe für dieses Versöhnungswerk in meinem Herzen im Werk „Die Begegnung mit dem Hofnarren des Himmelreichs“ von Patrik Silvestr den Grundstein gelegt.

Česko-německé vztahy jsou stále ještě zatíženy minulostí, což je zostře-
no hrubým vyhnáním Sudetských Němců. Časový odstup však připouští
nový pohled: Ve sdělovacích prostředcích není slyšet ve spojení s Druhou
světovou válkou slovo Německo, nýbrž Nacisté. Pravda se musí hledat
nestranně. Já jsem už před dlouhou dobou dospěl k názoru, že každá dik-
tatura představuje ztělesnění Zla a její zločiny musí být odděleny od náro-
da. Kdo zažil komunistickou diktaturu, ten to ví. Dovedu si představit, že
jednoho dne bude postaven společný památník válečných obětí na obou
stranách. Já jsem pro toto dílo usmíření položil základní kámen v mém
srdci v díle: „Setkání s Dvorním šaškem Nebeského království“ od Patrika
Silvestra.

Ministři německé Spolkové vlády pokyvovali hlavou a paní kancléřka
Dr. Angela Merkelová udělala panu Papouškovi tu nejlepší vídeňskou
kávu, jakou ještě nikdy nepil. Pan Papoušek osvěžen vídeňskou kávou ještě
vysvětlil:

**Zum Schluss möchte ich noch hinzufügen. Tschechien ist ein Pazi-
ent, dem Herr Schwarzenberg meiner Meinung nach nicht helfen wür-
de. Innenpolitisch ist er untauglich. In der Aussenpolitik hätten er und
Tschechien einen guten Eindruck gemacht. Tschechien braucht aber
innenpolitisch den richtigen Mann. Für Europa ist das neugewählte
Staatsoberhaupt Miloš Zeman im Unterschied zu dem noch amtieren-
den Staatsoberhaupt Václav Klaus ein hervorragender Partner. Dies
hat Ihnen, hochgeschätzte Bundesregierung, der Oberbefehlshaber
der Heilsarmee mitgeteilt.**

Na závěr bych chtěl ještě dodat. Česko je pacient, kterému by pan
Schwarzenberg podle mého mínění nepomohl. Vnitropoliticky je ne-
vhodný. V zahraniční politice by on a Česko udělali dobrý dojem. Česko
potřebuje ale vnitropoliticky správného muže. Pro Evropu je nově zvolená
hlava státu Miloš Zeman na rozdíl od ještě úřadujícího prezidenta Václava
Klausa vynikající partner. Toto Vám, vysoce vážená Spolková vládo, sdělil
Vrchní velitel Armády spásy.

Poté se pan Papoušek spontánně probudil a spokojeně si zabručel pod
kníra: „Ten Duch Svatý je přece jenom borec.“ Pak se začel do mého ro-
mánu:

Kapitola dvacátá šestá ZTRÁTA MÉHO NEJVĚTŠÍHO KAMARÁDA

Neštěstí nechodí po horách, ale po lidech. Mého největšího kamaráda přejelo a zabilo na okraji vozovky ve Stuttgartě osobní auto.

Z nebožtíkových příbuzných se nemohl nikdo dostavit na pohřeb. Byli nemocní, nebo po operaci, a tak celá organizace pohřbu připadla na plukovníka, poněvadž mne začal opět trápit žlučník. Plukovník Americké armády chtěl jako vrchní velitel amerických ozbrojených sil v Západním Německu udělat Davidovi po spontánním rozhodnutí vojenský pohřeb se všemi poctami. Vzpomněl si ale na vyprávění své babičky Emilky, že zesnulí se účastní vlastního pohřbu, aby viděli, kdo upřímně truchlí a kdo se těší z dědictví. Po Davidovi sice nebylo co dědit, všechen svůj majetek si vzal s sebou na věčnost, plukovník si ale vzpomněl, že David se strašně bál výstřelu. Vložil si tedy hlavu do dlaní a po usilovném zapřemýšlení škrtnul čestné salvy vojáků u hrobu z obav, že by se nebožtík mohl vylekat a utéci z vlastního pohřbu. Domluvili se s Vénou, že mu oba společně poděkují za Katku.

Emilka si taky vzpomněla na povinnost k vděčnosti a tak poslala Davidovi Babičku od Boženy Němcové, aby se měl čím zabavit a aby mu na věčnosti utíkal rychleji čas. Tady vidíme, že jí to ještě jako nejstarší Američance zdravě myslelo. Nějaký koumák by mu do rakve přibalil počítač. Přitom by ho vůbec nemohl zapnout do zásuvky.

K pohřbu jsme se sešli stará garda exilu v malém počtu. Dostavil se Věna s Katkou, Davidova americká vojínka, Barnabáš, který si díky své ducha-přítomnosti našel práci jako listonoš a ženu a přestal pít a kouřit, protože dostával od Úřadu práce každý týden pytel pralinek, což se podepsalo na objemu jeho ženy. Objevil se i náš bezdomovec Pepa se svou chotí neboli dvoulitrovou láhví v pravé kapsy ošumělé bundy. Na mé svěšené pravé paži visela moje maturantka, moje hluboká platonická láska, která mírnila svou přítomností mou bolest ze ztráty mého nejlepšího kamaráda. Po mé levici stála paní Müllerová. Plukovník jako nejvyšší armádní důstojník držel v náručí kotátko, Pepa v levé ruce kroupenku se svěcenou vodou.

Naslouchali jsme standardnímu smutečnímu proslovu pana faráře, když se náhle nad našimi hlavami objevil větroň, který táhl za sebou velký nápis v angličtině: „Děkujeme ti, Davide. Odpočivej v pokoji.“ Větroň

přistál v bramborovém poli jenom kousek za hřbitovem. Řídil ho bývalý Davidův student kapitán Herkulese, dříve tryskového letounu na letadlové lodi. Poctil tím svého kolegu Davida a stal se jedním z mála bramborových pilotů. Všechno to bylo připraveno plukovníkem. Sedlák byl rád, protože cena za brambory byla tak nízká, že by se mu vůbec nevyplatilo je vyorat a sklídit. Kapitán mu ihned po přistání vyplatil tučnou odměnu. Letoun nechali po pohřbu odtáhnout na vojenské sportovní letiště. Před tím jsme ale znovu vzhlíželi k nebi, na němž se objevili čtyři výsadkáři. Jednalo se o posádku vrtulníku kapitána Johna. Po přistání stočili padáky a spustili rakev do hrobu. Věna si zabručel sám pro sebe: „Plukovník měl pravdu. Vojáci by pro Davida udělali všechno.“

Kotátko jsem předal ihned po pohřbu Davidově přítelkyni, americké vojínce, která ho odnesla do kasáren. Tam vyrůstalo v bezprostřední blízkosti kuchyně a stala se z něj kočičí krasavice, které salutovali i ti nejvyšší kolemjdoucí důstojníci.

Spolková republika Německo je právní stát s vyspělou organizací, a tak se Davidova smrt dostala automaticky před soud i s viníkem. Dostavili jsme se k soudu s Pepou a Barnabášem. V obličejí hlavního soudce vynikal nápadně jeho červený nos. Bylo těžké porozumět jeho moudrým slovům. Vyzval silně ochrnutým jazykem viníka, muže středního věku, aby popsal průběh nehody. Tento se vzpřímil a zakolébal, jakoby hledal rovnováhu, a začal se ospravedlňovat: „Už si ani nevzpomínám, co jsme slavili. Překročil jsem jako řidič povolenou dávku 0,8 promile o další tři, ano tři promile, a vyjel domů. V ulici jsem najednou spatřil dva naprosto stejné chodce, jednalo se určitě o dvojčata. V posledním okamžiku se mi podařilo vyhnout tomu, co šel po silnici, srazil jsem ale toho na chodníku. Jeho zranění, která utrpěl, nebyla slučitelná se životem.“

Soudce si přitáhl z podlahy láhev, přiložil ji ke rtům a vytáhl z ní vydatný doušek koňaku. Pochválil pak viníka za jeho šikovnost a obratnost, kterou si při tom množství alkoholu v krvi udržel a nepřejel oba chodce, to znamená i bratra nebožtíka. Jedno dvojče přežilo, zůstalo naživu, liboval si soudce. Zabijáka zprostil viny a poslal domů. Pak si vzal do pravé ruky sklenku koňaku, pohlédl na ni svým alkoholickým zrakem a zachraptěl: „Můj vůdče! Teď s tebou pořádně zatočím, aby ses ve mně radostně roztančil.“ Před sedla soudu se svým vůdcem pořádně zatočí, vhodí ho energicky do sebe, vykulí strašidelně oči, pohlédne alkoholicky ke stropu a padá pod stůl.“ Jeho sekretářka si zašvitořila sama pro sebe: „Počítala jsem správně.“

Po tomto podivuhodném právním líčení jsme opustili soudní síň. „Já to nebudu akceptovat a odvolám se u vyšší instance,“ poznamenal jsem pohoršeně před vchodem do tohoto podivuhodného cirkusu. „Neber soudcům jejich svobodu, kterou jim zaručuje ústava!“ pokáral mě Pepa. Sekretářka pootevřela dveře a sdělila nám: „Má v sobě 5 promile.“ Slova „pět promile“ Pepu radostně povzbudila. Dupl si pravou nohou, vylovil z pravé kapsy poloprázdnou láhev, vydatně si utáhl a vyrazil své dlouhé dyšné áááááá. Po tomto orgasmu alkoholika láhev samozřejmě neupustil, ale vsunul ji pečlivě s láskou do pravé kapsy.

V tom okamžiku se ozvala siréna záchranky a do soudní budovy vběhl její personál. V krvi soudce cirkulovalo plných pět promile alkoholu.

Pepa vylovil z boční kapsy dopis od Parlamentu, který jej zval k pohovoru. „Musíme si pospíšet, abychom nic nezmeškali,“ napověděl jsem Pepovi. Doprovázel jsem tuto hvězdu Pepu do sídla politické a zákonodárné moci i s trumpetou, nástrojem mně cizím, poněvadž jsem, jak je známo, džezyvým klarinetistou. Poslanci byli přítomni v plném počtu všech politických stran: křesťanští demokraté, sociální demokraté, svobodní demokraté a nescházeli i zelení, jakoby měli hlasovat o nesmírně důležité záležitosti. Pepa před nimi stál jako profesionální bezdomovec.

Nejdříve se mu omluvili za to, že se stal jako i samotný Zemský parlament s demokracií a vládnoucí stranou křesťanských demokratů obětí velké neplechy, přesněji řečeno soudního skandálu. Soudce, který propadl alkoholu, prý dělal v soudnictví jenom neplechu, při níž Pepa ztratil při exekuci jeho majetku všechny své ubožáky. Pepa to potvrdil slovem „Amen“.

Předsedkyně parlamentu vyjádřila domněnku, že Pepa žízni po spravedlnosti. Pepa odpověděl, že po spravedlnosti přestal žíznit už v nápravném zařízení, a teď už prý žízni jenom po víně. Předsedkyně tuto odpověď přijala odklepnutím kladívkem. Po její pravé i levé straně seděli členové Petičního výboru. Aby své pozici dodali vážnost a důstojnost, měli na hlavě Mikulášskou čepici s obrázkem Justice. Nakláněli se důvěrně k předsedkyni, své prsty si uložili na stole pod jejími řadry a tvářili se, jakoby předstírali, že nejsou hloupí. Předsedkyně Parlamentu pokračovala ve své apologii: „Parlament vám jako odškodné věnuje pytlík plný křesťanských a uznávaných nekřesťanských hodnot. Je mezi nimi i miliardář.“ Předsedkyně pohotově udeřila kladívkem do stolu, přičemž zasáhla prsty jednoho člena Petičního výboru. Aniž by to postřehla, poznamenala: „To neplatí! Já jsem

levačka.“ Přehodila si kladívko, opakovala úder a zasáhla druhého člena Petičního výboru Parlamentu. Oba si na své prsty foukali, aby zmírnili bolest, kterou si vykoledovali u Pána Boha. „Já ale žádné uznávané hodnoty nepotřebuji. Já mám lásku a to mi stačí,“ namítal Pepa. A pak přešel do protiútku: „Lásky kdybych neměl, ničím bych nebyl.“ Toto své přiznání potvrdil vydatným tahem ze své dvoulitrové láhve, po němž následoval viditelný projev jeho požitku, to je dlouhé dyšné ááááá. „A to i s pytlíkem?“ vyzvídala předsedkyně parlamentu. „Ano, a to i s vaším plným pytlíkem,“ odpověděl Pepa, otočil se, nadvzedl svůj klobouk a s přátelským máváním nad hlavou na pozdrav opouštěl Parlament.

Odcházel domů na ulici se svou láskou, se svým Bohem.

Já jsem se mezitím naučil jako samouk hrát na trumpetu a tak jsem ho z této svatyně světské spravedlnosti a moci vyprovodil slavnostní fanfárou. Tuto fanfáru jsem vysílal za Pepou z galerie pro návštěvníky. Zaražení poslanci a zákonodárci vzhlíželi ke stropu s vykulenými očima, jakoby právě nastal Poslední soud. Svým pohanským dechem jsem libě rozezvučel tuto kouzelnou andělskou trumpetu.

V tomto místě mého románu se pan Papoušek odmlčel. Zapřemýšlel pak o mém později překonaném ateismu a sdělil mi, že celé Nebe se raduje z mého obrácení. Po jeho komplimentu jsem si začal namlouvat, že mám větší hodnotu než všechny hmotné poklady naší planety Země, které jednou zaniknou.

Část patnáctá

Pravá ruka Satana pana Papouška nenechala na pokoji, stále na něj dotírala, i když neměla přístup do jeho pokoje. Pan Papoušek se ve svých představách obával, že přijde za doprovodu samotného Dávla, samozřejmě v osobě pacienta posedlého Dávlem. Pravá ruka Knížete temnot mu neustále vsouvala pod dveře lístky, na nichž bylo popisováno budování Dávlova království na naší planetě Zemi. Bylo to tak strašné a odporé, že se to nedá ani popsat, samá lež, nenávisť, otroctví, drtivé utrpení a smrt. Pan Papoušek poslal skulinou pod dveřmi svému protivníku sdělení: My zvítězíme. Lásky je královnou Dobra, Moudrost je její korunou, Kříž je vstupenkou do Věčného života. Toto prohlašuji jako Vrchní velitel Armády spásy. – Jeho protivník, který číhal na kolenou před uzamčenými dveřmi na odpověď, odepsal na stejném lístku, korunoval přitom své dílo Zla a Zkázky

slovy: Moudrost zahubím, Lásku usmrtím, Kříž rozdrtím. Toto prohlašuji jako pravá ruka Satana, mocného Knížete Temnot. – Panu Papouškovi se najednou zatmělo před očima. Padá pod křížem podruhé. Tentokrát jej srazilo k zemi Zlo, vyvolané ztrátou rozumu.

Sestřička vyhlásila poplach. Sběhl se nemocniční personál včetně primáře. Pana Papouška uložili na vozík a napojili na kapačky. Na druhý vozík naložili jeho počítač a televizor a převáželi ho do vedlejší budovy. Nějaký Šimon mu pomohl nést kříž, kráčel před jeho vozíkem. Pan Papoušek se otočil zpět ke svému obydlí, kde se třeptil nápis: **Psychiatrická onemocnění**. Nato pohlédl před sebe a spatřil na budově nápis: **Oddělení depresivních onemocnění**.

Šimon vstoupil do jeho nového příbytku s křížem jako první, za ním vjely sestřičky se samotným panem Papouškem. Slovo sestřičky je trochu přehnaně nadhodnocené, protože se jednalo o dvě stopadesátikilové dámy, které pana Papouška jako klasickou muší váhu 50 kilogramů i s botama uchopily a položily do postele. Vůbec se u toho nezapotily a ani zhluboka nenadechly.

Část šestnáctá

Najednou se pan Papoušek nacházel v pokoji úplně sám. Zahleděl se upřeně do stropu.

Zpráva o tom, že Evropské unii bude udělena Nobelova cena, u pana Papouška vyvolala velkou radost. Konečně dostala Evropa rozum, že se sjednotila, pomyslel si. Jeho rodina neměla na tomto kontinentě nikdy štěstí. Za starých dob to byl život v nevolnictví, který se skládal z útlaku, dřiny a bídy. – Dědové z obou stran padli v První světové válce a zanechali houf dětí, jeho tetu, která pomáhala za Protektorátu Židům, sestřeleným americkým letcům a dalším uprchlíkům, umučili nacisté v koncentračním táboře, jeho strýce zavraždili komunisté v Jáchymově. Panu Papouškovi proletělo hlavou: sourozenci nesměli získat žádné povolání a nejstarší bratr byl v době Husákovy normalizace vyhozen s 300 000 Čechů a Slováků ze zaměstnání a osmnáct let musel za mizerný plat vykonávat pouze manuální pomocné práce, jak to stanovilo zvláštní číslo v jeho občanském průkazu. – Rodina pana Papouška nikdy nejela životem na voze se zdviženou rukou a láhví v ruce, padala za každého režimu pod kola. Nebe nezná vyvolených. – Pan Papoušek se utěšoval Horským kázáním svého jediného nejvyššího pána: Blaze těm, kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost, neboť jejich je Království nebeské.

Když se pan prezident České republiky Václav Klaus k udělení Nobelovy ceny vyslovil s opovržením, zapálil pan Papoušek svíci slovy: Česká republika ztratila rozum.

Když pan prezident Klaus a pan ministerský předseda Nečas odmítli s dalšími dvěma zeměmi ze 27 účastnit se oslavy předání Nobelovy ceny Evropské unii, zapálil pan Papoušek dvě svíce pohaslému rozumu České republiky, dále jednu obětem První světové války, jednu obětem Druhé světové války a jednu obětem komunistické Zvůle.

Pan Papoušek přemýšlel o České republice: Česká republika má vynikající lékaře, vědce, inženýry, techniky, podnikatele, řemeslníky, umělce, kteří mají světovou úroveň. Politici jsou ale jiní. Problém spočívá v nabouraném vztahu osobnosti některých politiků.

Pan Papoušek ale najednou zakolísal. Co když má pan prezident Václav Klaus pravdu. Vzpomněl si na dopis, který mu zaslal jeho známý a můj ka-

marád Martin Kanárek. Začal hrabat v šuplíku psacího stolu, kde našel, co hledal. Uchopil obálku, otevřel ji a začal číst:

Vážený pane Papoušku,

musím Vám něco sdělit, co Vás bude jako křesťana určitě zajímat. Vy mého věrného průvodce Dvorního šaška Nebeského království už dávno velmi dobře znáte. Včera se mi opět zjevil. Hned Vám to budu vyprávět, jenom co si upiji trochu mléka:

Po večerních televizních zprávách jsem usnul ve svém křesle. Pan prezident České republiky Václav Klaus se projevil svou politickou prozřetelností jako nepřekonatelně moudrý sebevědomý politik. Vystřídal ho ale ve snu Dvorní šašek Nebeského království. „A jsem tady!“ zvolal před mým křeslem. Dotkl se klíče vedle mého křesla jako čaroděj kouzelné hůlky a v tom okamžiku jsme se nacházeli v Nebeském království, kde už stál Pan Prezident. Bůh Otec se na něj obrátil slovy: „Vítám Tě, Václave, v mém Království.“ „Děkuji Ti, Pane Bože.“ „Stvořil jsem Tě k svému obrazu. Moc se mi to ale nepovedlo. Zatímco já mám plnovous, máš Ty jenom knírka. To je ale v pořádku, protože by mě Tvůj plnovous přivedl do slepé uličky. Pak by všeobecně platilo: Kdo viděl Václava, viděl i mne, a kdo neviděl Václava, neviděl ani mne.“ „Děkuji Ti, Pane Bože.“ „Podávám Ti ruku jako prvnímu živému pozemšťanovi, poněvadž si to plně zasloužíš.“ „Děkuji Ti, Pane Bože.“ „A co ještě nevíš! V jednom superlativu jsme si naprosto rovni. Jsme totiž oba neomylní.“ „To já vím už dávno, Pane Bože.“ Pan prezident začal kritizovat dokonce i samotného Pána Boha:

„Máš štěstí, Pane Bože, že máme demokracii. Za totality by se s Tebou nikdo nepáral. Jen si vzpomeň! Karel Marx s Tebou pěkně zamával a Adolf Hitler s Tebou pořádně zametl. Kam Tě smetl, Ty věčná Lásko? Odpověz mi!“ „Hned Ti odpovím, Václave. Mýlíš se, i když jsi neomylný a vedeš nadále dva jedna. Já držím všechno pevně ve svých mocných rukou. Se mnou nikdo nezamává. Mne nikdo nikam nesmete. Mně nikdo neuteče, ani Karel Marx, ani Adolf Hitler. Všichni skončí v mých rukou. Ti spravedliví v mé náruči.“ „Nevytahuj se, Pane Bože, nejsi ani o centimetr vyšší než já. Neudržíš v Tvé náruči najednou ani dvě holky v Adamově kostýmu.“ „Podle sebe, soudím Tebe. – Mýlíš se, Václave, i když jsi neomylný a vedeš nadále dva jedna. Já jsem nekonečně víc, než jak mne nyní vidíš. Utrpení všech obětí i obětí války proměním v radost a pojmu je do své milující náruče. Pamatuj si to!

Tito dva andělé Tě dopraví na svých křídlech zpět na Zem.“ Tu andělé vzlétli i s panem prezidentem a nesli ho zpět na Hrad.

Sotva jsem procitl, zaslechl jsem: „A jsem tady, Martine.“ Byl to můj věrný Dvorní šašek Nebeského království. Zeptal jsem se ho zvědavě: „Jak je to možné, že pan prezident České republiky zvítězil ve slovním souboji nad Otcem tvého Nebeského Krále?“

„Nemohlo to dopadnout jinak. Pan prezident zvítězil nad všemi mozky tady u nás a stal se tak mistrem republiky, překonal i všechny politiky Evropské unie a získal tím titul mistra Evropy v neomylnosti, porazil ale ve stejné disciplíně i všechny vědce světa v oblasti globálního oteplování a tak se stal mistrem světa v neomylnosti, a nakonec překonal i Pána Boha a zasloužil se o titul Mistra Universum – samozřejmě v neomylnosti.“

Zůstávám s pozdravem, Váš Martin Kanárek

Předcházející dopis není úplný, neobsahuje slovní souboj pana prezidenta s Pánem Bohem, kde pan prezident svého soupeře porazil a stal se nesporně Mistrem Universum v neomylnosti. Martin Kanárek mi totiž předal stejný dopis pro dílo „Setkání s Dvorním šaškem Nebeského království“, jak jej zaslal panu Papouškovi, jenže v plném znění.

Pan Papoušek se po přečtení tohoto dopisu zalekl. Co když se pan prezident Václav Klaus chodí radit za Pánem Bohem do Nebeského království? Co když je Bůh jeho hlavním poradcem? Rozhodl se raději sfouknout obě svíce, které zapálil ztrátě rozumu v České republice. Nechal však hořet dále svíce, které zažnul obětem středověkého utrpení, obětem válek a komunistického zločinu.

Část sedmnáctá

Pan Papoušek nesouhlasí s následujícím popisem jeho jednání, které mi předal můj dnes už zesnulý přítel Martin Kanárek. Pan Papoušek opustil psychiatrickou kliniku poté, co se setkal s jedním pacientem, který se z politiky české vlády zbláznil a tak chtěl pouze poukázat na to, jak by se choval důchodce, který se stal obětí rozpočtové zodpovědnosti zmíněné vlády a ztratil přitom rozum. Na to si ještě chvíli počkáme a zaposloucháme se nyní do slov jednoho pacienta.

Tento pacient středního věku, jenž se z jednání vrcholných českých politiků a zákonodárců zcela pomátl, měl světlou chvíli, když se setkal s panem Papouškem v parku na lavičce. Ihned se obul do politiky: „Nespravedlnost,

kteřá se zabydlela natrvalo ve vědomí lidstva, je vedle násilí největší neřestí a ostudou na naši planetě Zemi. Nemusíme chodit daleko. V české televizi jsem viděl asi sedmdesátiletou babyčku, která pobírala 6000 Kč důchodu a chodila si přivydělávat, aby mohla skromně přežit. Česká vláda rozpočtové zodpovědnosti pana ministra financí Miroslava Kalouska a pana premiéra Petra Nečase všem pracujícím důchodcům ubrala 2070 Kč měsíčně, což odhlasovali poslanci, kteří si současně přidali přes 6000 Kč. Aby tento zákon prošel, dostali rebelující poslanci lukrativní místa v polostátních podnicích. Pan prezident Václav Klaus toto těžké zranění elementární spravedlnosti a slušnosti schválil svým podpisem. – Ono se to nezdá mnoho, ale součet nám praví opak. Za dva roky to dělá téměř 50 tisíc českých korun, pro skromné poměry důchodce se jedná o jmění, o něž vláda rozpočtové zodpovědnosti každého důchodce obrala, sobě si poslanci za tuto dobu přes 140 tisíc českých korun přidali.“ Náš pacient se zhluboka nadechne a pokračuje: „Kritický občan České republiky by začal reptat: Problém spočívá v tom, že politici se dokázali tak královsky zaopatřit, že ztratili vztah k lidu, sledují pouze svůj prospěch.“

Sotva to dořekl, jeho rozum se opět zatemnil, sundal si z hlavy kšiltovku a sbíral do ní malé kamínky, které počítal. Jak se pan Papoušek později dozvěděl, jednalo se u tohoto pacienta o profesora morálky, který se z nespravedlnosti způsobené politiky zbláznil. Není divu, neboť objektivní pravda nám dosvědčuje, že nespravedlnost ve vědomí některých politiků naprosto zdomácněla.

Následují dvě kapitoly z díla: „Setkání s Dvorním šaškem Nebeského království“. Můj zesnulý kamarád mi pana Papouška představil poněkud jinak. Pan Papoušek opustil psychiatrickou léčebnu, aby se mohl chovat jako člověk, který ztratil rozum, i když si plně uvědomoval, že to jenom hrál. Jeho známý a můj kamarád Martin Kanárek to však nepostřehl. Čtenář může sám posoudit, kde pan Papoušek předstírá ztrátu rozumu. Můj kamarád, kterému se neustále zjevovál Dvorní šašek Nebeského Království a který nato brzy odešel z tohoto světa, tedy vypráví:

Podělaný nosný pilíř

Sotva zmizel Dvorní šašek Nebeského Království, dostavil se pan Papoušek a informoval mne o tom, že mu politici, v čele s ministrem financí panem Kalouskem, snížili jeho čistý plat o 2070 korun měsíčně, čehož si

nekonečně váží, protože se může s ministrem financí těšit z dobrého ratingu, to jest dobrého hodnocení české koruny.

Pan Papoušek už pomýšlel na založení ligy radosti, kterou měli tvořit pracující důchodci, takzvaní praduchové, jednalo se o 145 000 duší. Pan Papoušek je totiž také pracující důchodce neboli praduch a pobírá jako cizí státní občan pouze důchodové kapesné – mnoho toho v republice neodpracoval – a tak z tohoto důchodu zaplatí tak tak elektřinu. Je prakticky nucen zatím pracovat, než dostane další důchodové kapesné ze zahraničí, a tak se může z celého srdce radovat z toho, že se může na rozdíl od všech zbývajících občanů aktivně zapojit do slavné rozpočtové zodpovědnosti vlády.

Pan Papoušek tedy zamířil do hospody, aby praduchům oznámil tuto radostnou zvěst. Hned ve dveřích je seznámil s jejich finanční podporou pro roztomile podivuhodný nápad aktuální vlády, přičemž upadl do křesťansko-poetického vytržení, když zvolal: „Radujte se, jásejte a plesejte, všichni praduchové, neboť vás postihla před vánocemi a Ježíškem velká milost a velké povýšení: Stali jste se jako jediní vyvolení nosným pilířem rozpočtové zodpovědnosti české vlády. Budiš velebena velkorysost a štedrost těchto skvělých politiků. Jsou to vyvolení lidského pokolení.“ Jakmile toto podnapilí praduchové zaslechli, vynesli pana Papouška doslova v zubech a to ne ve falešných. Byli to zdatní chlapíci, kteří nepotřebovali sprej proti srdečnímu astmatu a plné kapsy kapesníků proti chronické rýmě.

Pan Papoušek tedy zamířil do jednoho vlčnovského vinného sklípku. Setkal se tam jako praduch s jedním bývalým králem vlčnovské tradice Jízdy králů, jak se brzy ukázalo rovněž s praduchem. Jako exkrál a právník z povolání myslel tento exkrál nadále historicky. Poslanci České republiky prý odhlasovali zavedení feudalismu do naší kouzelné demokracie. Sobě radostně přidali a pracujícím důchodcům neboli praduchům současně žalostně ubrali. Tímto obratným hmatem zábavného kouzelníka prý porušili princip rovnosti, rozdělili společnost na vrchnost a poddané, což by na západě, kde vládne politická dospělost a kultura, nikomu ani ve snu nenapadlo. Pan Papoušek namítal, že praduchové si odpracují po snížení jejich čistého platu v průměru jenom několik dnů v měsíci zdarma. Exkrál to ale nechtěl uznat, protože zdarma se pracovalo již za dob feudalismu, kde byli poddaní mimo roboty na polích nuceni pracovat zdarma na stavbě silnic a budov.

Poddanství prý ale zrušila i pro Čechy a Moravu už dávno Marie Terezie, protože na Ferdinanda I. by si čeští poslanci nevzpomněli. Je proto třeba

jednat. Všichni exkrálové musí vklouznout do rytířského brnění a příslušný dekret její Výsosti Marie Terezie doručit parlamentu České republiky.

V tomto záměru pan Papoušek jako matematik spatřil velký problém. Poslanci a zákonodárci, namítl svému partneru praduchu panu Královi, obdarovali ty nejslabší a povýšili ty nejmenší ve společnosti, což odpovídá nejnižšímu neboli třetímu stupni odvahy. Proto hrozí nebezpečí, že všichni tito zákonodárci uprchnou, když spatří zbrojnoše Marie Terezie. „To si samozřejmě nepřejeme, je proto třeba jejich útěk zpomalit,“ poučil ho jeho kolega praduch a pokračoval: „Toto je možné na druhém stupni odvahy. Po půl litru slivovice by určitě neutíkali, jenom se vypořádali.“ „Na tomto druhém stupni odvahy jsme bohužel stále ještě příliš vzdálení od cíle,“ poznamenal pan Papoušek odhodlaně. „Nedá se nic dělat. Je nepochybně třeba tyto zákonodárci zadržet v parlamentu,“ podotkl exkrál praduch jako právník a dodal: „To je možné na nejvyšším neboli prvním stupni odvahy. Po litru metylu na hlavu určitě zůstanou.“

Tuto možnost pan Papoušek bez váhání zamítl: „Tímto jsme se ale dostali do slepé uličky, neboť po litru metylu by nemohli odhlasovat zrušení, jak jste se zmínil, nevolnictví, a povýšení praduchů na nosný pilíř rozpočtové zodpovědnosti, protože by nezvedli ani prst, natožpak celou ruku.“

Po druhém deci dokonale kyselého vína vstoupily těmto praduchům do očí slzy ctnosti. Najednou si uvědomili, že jsou dobráci od kosti a že by nikomu na světě nedali k metylu ani čichnout, natož pak si pořádně utáhnout a to i přes skutečnost, že policie má tuto dávku odvahy prvního stupně v jednom milionu litrů na skladě.

Praduch exkrál byl velmi zběhlý ve folkloru. Přišel s nápadem: „Můžeme tedy požádat Bolka Polívku o pomoc. Jeho zbrojnoši Valašského království, k nimž se přidá i Jarmila Šuláková a Jožka Černý, přivedou pomocí půl litru kvalitní Jelínkovy Slivovice na hlavu všechny poslance do druhého stupně odvahy, aby mohli odhlasovat zrušení zákona, který zranil demokracii tím, že zavedl do ní feudalismus. Ruku mohou při hlasování zvednout ve všech polohách: vestoje, vsedě i vleže, aniž by se přitom dali do zpěvu. To za ně učiní Jarmila Šuláková a Jožka Černý.“

Po tomto setkání vyklopýtal pan Papoušek z vlčnovského vinného sklípku. Uvědomil si, že ho pálí žáha. Po nějaké době spadl do postele. Najednou spatřil před sebou ve snu pana ministra Kalouska. Byl slavnostně oděný, měl na sobě tmavý smoking, motýlka paví očko, na manžetách košile

nádherné knoflíky v bílém zlatě se smaragdy, obrovský diamantový prsten a vavřínový věnec, v němž se třpytil krásný rubín. V ruce držel taktovku z ryzího zlata, zdobenou diamanty, smaragdy, rubíny a safíry.

Pan premiér Nečas prošel kolem pana Papouška a kolem praducha Krále s vypnutým hrudníkem. Pan Papoušek se udiveně pana premiéra zeptal, proč tak chodí. On odpověděl, že tak chodí proto, aby si jako slušný člověk neskřivil v politice páteř, jak se to všeobecně děje.

Pan dirigent Kalousek předstoupil před parlament se svou taktovkou v pravé ruce, kterou zvedl jako slavný dirigent, načež zvedli ruku i všichni poslanci, vtom pan Papoušek se svým kolegou praduchem radostně zajásal, pak ale šéfdirigent české vlády svoji taktovku sklopil, načež poslanci si přiložili palec pravé ruky, kterou před tím zvedli, k nosu a pohybovali hbitě prsty ukazující rouhavě dlouhý nos. Pan šéfdirigent české vlády Miroslav Kalousek si setřel z čela pot, přejel si levou rukou přes účes a usedl spokojeně na své místo.

Představení pokračovalo. A ihned zde byl náhradník Sarka Farka Loupežník. Dotáhl tři plátěné napěchované pytle s rolemi popsaného toaletního papíru, na němž byli prezentováni v jednom pytli důchodci, ve druhém prodlévala Slušnost a ve třetím se ukrývala Spravedlnost. Sarka Farka Loupežník příslušné role toaletního papíru házel poslancům, kteří je dychtivě lapali. Největší zájem byl o Slušnost, důchodci a Spravedlnost obsadili druhé místo. Pan šéfdirigent české vlády ulovil všechny tři role. Někdo by mohl namítnout, že Václav Klaus odešel jako hlava státu s prázdnou. Neodešel. Taky si něco chňapl. Nevíme však, co to bylo, zda Slušnost, Spravedlnost a nebo důchodci. Panu Papouškovi to v jeho snu uniklo a tak se to už nikdy nedovíme. Zůstane to navěky utajeno.

Průvodce pana Papouška praduch Král se na něj obrátil s otázkou: „Proč dotáhl Loupežník Sarka Farka do parlamentu zrovna role s toaletním papírem?“ Pan Papoušek mu to ihned začal vysvětlovat: „Plnou vinu na tom nese bývalý pan Premiér Miloš Zeman, který proměnil jako kouzelník poslance v posrance. Loupežník Sarka Farka mu uvěřil.“ „Jasnovidec Miloš Zeman,“ pokračoval pan Papoušek, „poukázal na nebezpečí, v němž se politik a poslanec jako zákonodárce nachází.“

Vtom se objevil v parlamentě samotný pan Miloš Zeman a začal ihned klidně a rozvážně promlouvat k poslancům: „Chtěl bych pouze upřímně poukázat na to, jak blízko má poslanec k posranci, stačí jenom trochu klopytnout nebo uklouznout a tato slavná metamorfóza je na denním světle.

Hlásky l a r mají totiž stejné místo výslovnosti neboli artikulace, takže si musí poslanci jako zákonodárci dávat pozor, aby se z nich nestali posran-ci.“

Mistr světa a universa v neomylnosti pan Václav Klaus si náhle stoupl před Jasnovidce pana Zemana a tak vzplál mezi neomylným Václavem a Jasnovidcem Milošem urputný souboj. Slova se ujímá neomylný Václav: „Stojím před Vámi, vážení poslanci, jako neomylný Václav. Chci Vám dokázat, že kouzelný Miloš nemá pravdu, ale že ji má neomylný Václav, poněvadž poslanec se mění v posrance pouze v prvním pádě a tak jeho posranec stojí na vratkých nohou jakož i samotný poslanec.“

Výřečný a kouzelný Jasnovidec Miloš opět klidným hlasem zvolna promlouvá: „I mistr tesař se sekne, praví jedno moudré přísloví. Mistr republiky, Evropy, světa a universa v neomylnosti ztrácí jako neomylný Václav v tomto případě všechny tituly, poněvadž posranec zůstává, jak nás učí gramatika českého jazyka, při skloňování posrancem ve všech pádech, ať skloňujeme od prvního pádu do sedmého a nebo od sedmého do prvního. Neohneme ho při skloňování v žádném pádě do poslance, dokonce ani v pátém pádě, jímž voláme: Posranče. Tento kritický bod se nachází, abych svému neomylnému protějšku vysvětlil, v kmenu slova neboli v jádru věci. Doporučuji tedy jako Jasnovidec a kouzelný Miloš mému protějšku neomylnému Václavu a celému parlamentu, aby se přesvědčil o tom, že mám pravdu tím, že si odsklouňuje posrance ve všech pádech. A pokud se z vašich učených politických hlav už gramatika vypařila, tak já vás povedu. Doplňte mne: první pád kdo co: Všichni! Posranec – druhý pád koho čeho: Poslance – třetí pád ke komu čemu: k Poslanci a neb k Poslancovi – čtvrtý pád vidím koho co: Poslance – patým pádem voláme: Poslanče! – šestý pád o kom o čem: o Poslancovi a neb Poslanci – sedmý pád s kým čím: s Poslancem. V množném čísle si to skloňujte až za mémi zády, když odsud vytáhnu paty. Můžete už začít. Napovím Vám velmi jednoduchým a srozumitelným způsobem: Loučím se s Vámi, Vážení Poslanci!“ – Zatímco pan prezident Klaus odcházel z parlamentu, sdělil vítězně bývalému panu premiéru Zemanovi: A přece ho ohneme! Pan Zeman však tento útok v duchu humoru s úsměvem odrazil: A přece ho neohneme!

Tu vstoupil do Parlamentu svatý Václav jako vévoda České země v rytířském brnění za doprovodu Bolka Polívky jako Klauna Politického království v České republice. Svatý Václav ihned promluvil k poslancům: „Synové mé krásné České země, přináším Vám poselství Nebeské vlády.

Bůh s Vaším jednáním nesouhlasí. Znásilnili jste Slušnost a Spravedlnost, pracujícím důchodcům jste ubrali, sobě ale současně přidali. Zhanobili jste jednu z nejvzácnějších věčných perel Božího pokladu – Spravedlnost. Proto Vám bude z Vašich rukou odebrána moc.“

Samozřejmě, že Bolek Polívka jako Klaun Politického království na pevné Zemi nesměl mlčet. Ihned oslovil všechny přítomné zvolené zástupce lidu českého, moravského a slezského a všech národnostních menšin: „Sakra, chlapi, vemte kurva už konečně rozum do hrsti. Považujete české důchodce za debily, nebo kurva co? Oni hlídají, dělají, makají a vy tady kurva chrníte. Sobě ale přidáte a důchodcům kurva zeberete. Tento hmat by nezvládli kurva ani ruky všeckých klaunů v cirkuse na celém světě. To sa chlapi kurva nedělá. Vemte už konečně zdravý selský rozum kurva do hrsti. Říkám Vám to jako Klaun Politického království na Zemi a pravá ruka Svatého Václava, vévody České země.“

Svatý Václav svého Bolka ale ihned pokáral: „Chovej se slušně, Bolku!“ Bolek ale tuto výtku nepřijal: „Kde nevládne slušnost, tam se nedá chovat slušně. Nejsme v Božím království, ale v českém parlamentu. Chápeš to, Václave?“ „Máš pravdu, Bolku. Rychle odsud pryč! – Moment! Abych nezapomněl, Bolku. Kolik těch hříšnic bylo?“ „Bylo jich sedum.“ „Tos mohl klidně sedmkrát zakukat, a už jsme mohli odsud být dávno pryč.“ „Po bitvě je každý generál, Václave.“ – Pan Papoušek slyšel na svých cestách po republice českého člověka tolik nadávat na politiku, až se od toho nakazil v jeho snech dokonce i samotný sv. Václav jako vévoda České země.

Po útěku Svatého Václava a jeho pravé ruky Klauna Bolka z parlamentu, se pan Papoušek probudil s divoce bušícím srdcem. „Noční můra je symbolem porušení důvěry,“ pomyslel si a pak zapřemýšlel: „Lidstvo se dostává opakovaně na scesti. Za dob ‚Dona Quijota de la Mancha‘ propadlo Španělsko falešným ideálům, za dob ‚Dobrého vojáka Švejka‘ se Evropa zmítala v nacionalismu a válce, za dob Adolfa Hitlera vzdychala a sténala v nesmírném drtivém utrpení pod krutým žezlem nacistického teroru a Zla. – V čem se ale utápí svobodná Česká republika za dob ‚Dvorního šaška Nebeského království?‘ Kdo jí podá záchrannou vestu? Bude to Bůh? Bude to Svatý Václav a nebo to budou všichni svatí Chocholatí a Boubelatí, kteří zasednou znovu v parlamentu a převezmou žezlo vlády v České zemi?“

Najednou se před panem Papouškem zjevil Ježíš a promlouval k němu: „Viděl jsem tě, Vojtěchu, jak jsi vraštil čelo, když Svatý Václav káral po-

slance, po jehož boku stál klaun Bolek.“ „Máš pravdu Ježíši. Nelíbilo se mi, že Nebeská vláda tak jedná s poslanci Občanských demokratů a TOP 09. Já znám vedle vynikajících Křesťanských demokratů bezvadné politiky ODS v krajích a obcích, některé dokonce osobně.“ „Máš pravdu, Nebeská vláda si jich také vysoce váží, protože slouží občanům. Parlament ale propadl i s vládou penězům, prohřešil se proti principu pozitivního vztahu jako Božího zákona: Nedělej nikomu to, co nechceš, aby udělal on tobě. Samozřejmě, že poslanci a členové vlády nechtějí, aby jim byl snížen plat, ale oni snížili plat pracujícím důchodcům a sobě přidali. Jedná se zde o klasické bezpráví. Dále se dopustili nepěkného zranění pozitivního vztahu, tedy Božího zákona tím, že ukrátili dávky postiženým, které jim pomáhaly snášet jejich těžké utrpení. Zde platí: Co jste učinili jednomu z mých nejmenších bratrů, mně jste učinili.“ „Ale, ale, co to slyším, pane Bože, to přece platí jenom v dobrém, nemýlím-li se.“ „Máš pravdu, Vojtěchu, platí to v prvé řadě v dobrém, ale také ve zlém.“ „Pokud všemu správně rozumím, pane Ježíši, tak vláda a parlament poškodily i politiky v krajích a obcích.“ „Bohužel máš pravdu, Vojtěchu. Na prvním místě musí v politickém rozhodování stát vždy člověk, peníze až za ním. Jinak si politici spálí prsty na ohni svých voličů.

Nebeská vláda má své požadavky, které jsou srozumitelné i pro ateisty, i oni propadli prvotnímu hříchu a dovedou rozeznat mezi Dobrem a Zlem a nad Zlem se proto pohoršují společně s věřícími křesťany, i když se s nimi nemodlí. - Když někdo okrade důchodce, nebo ublíží postiženému, tak se nad tím všichni pohoršují. Jak je tomu ale, když se podobného činu dopustí politik pomocí loupežného zákona, kde schází přímá identifikace pozorovatele pouze s jednou obětí? Škoda je v takovém případě anonymní a tak obrovská, že celé pohoršení bývá složeno na bedra Nebeské vlády. Politici, Vojtěchu, přichází a odchází. Proto vyslovuji varování Nebeské vlády všem politikům světa: Každý politik musí od příchodu až do odchodu dbát toho, aby stopa, kterou po sobě zanechá, nepáchla, neboť každá stopa, která páchne, zviditelňuje nesmírné škody a mnohatisícová až mnohamilionová zranění způsobené člověku hrubým zneužitím svobody a moci. Nebeská vláda uznává pouze státní moc, která činí Dobro, tedy moc Lásky a nikdy nebude souhlasit s mocí Nelásky, bude ji vždy trestat, i když ne obratem: Boží mlýny melou pomalu, ale jistě!“ - Poté se Ježíš začal vzdalovat, až zcela zmizel.

Pan Papoušek upadl opět do snění: Najednou stál před sochou sv. Václava na jeho náměstí. Tato socha náhle ožila a začala mluvit: „Vítám Tě, Vojtěchu.“ Zdálo se, že o něm všechno ví a že jej zná lépe než on sám. Strčil nos dokonce do jeho životopisu: „Já Tě jako Vévoda České země potřebuji. Odešel jsi po přepadení mé České země jako nepotřebný branec do Západního Německa, kde jsi sbíral dary Ducha Svatého na gymnáziu a univerzitě jako student matematiky, informatiky a americké literatury ve Spojených státech, takže víš, co je to život a spravedlnost.“ Jeho slov se pan Papoušek ukvapeně zalekl: „Do ničeho mne netahej, Václave. Já mám jenom třetí stupeň odvahy, protože nepiji ani alkohol ani metyl.

Dnes to byla výjimka. Pil jsem z radosti, ke které mne povzbudila štěrnost vlády Tvé krásné České země. Jsem jeden z ocelových prutů armatury nosného pilíře rozpočtové zodpovědnosti.“ „Na to se vykašli, Vojtěchu,“ odpověděl mu svatý Václav jako správný Čech a poučil ho: „my potřebujeme v naší České zemi nosné pilíře slušnosti a spravedlnosti.“ „Jak myslíš, Václave. Doufám, že se Ti to splní a nepřestaneš se se svým českým národem modlit a nebudeš s ním už jenom nadávat,“ bránil se pan Papoušek a dodal: „přesto bych nerad dopadl jako Ty a můj jmenovec. Už tam jednoho Svatého Vojtěcha mučedníka máte, a to snad stačí, nebo?“

Svatý Václav mu neodpověděl a pokračoval: „Obrátíš se na Ústavní soud. Já sešlu tomuto vysoce váženému strážci zákona mé České země Ducha Svatého.“ „Zasmáli se zbrojnoši! A co když Ústavní soud tohoto Nebeského hosta a rádce nepřijme?“ „Tak se obrátíš na některou Evropskou instituci.“ „Třeba na Evropský soudní dvůr?“ „Třeba.“ „Nevím, Václave, zda mi dobře radíš. Ty jsi přece jenom trosečník. Tvůj jmenovec na Hradě je jiný borec, ten zavedení feudalismu do naší kouzelné demokracie uzákonil svým podpisem.“ Svatý Václav mu skočil do řeči: „Přišel přitom ale o titul mistra republiky v neomylnosti.“

Pan Papoušek raději přestal komunikovat se Svatým Václavem, aby neodňal svému jmenovci na Hradě Václavu III. všechny získané tituly mistra v neomylnosti. Byla by to velká ztráta pro celý svět.

Pan Papoušek mi svěřil jedno velké tajemství: „Jak už dobře víte, pane Kanárku, žiji v České republice už rok jako praduch. Svěřil jsem se o tom ve vlaku z Brna do Prahy jedné paní, která měla jako zkušená esoterička ihned v celé věci naprosto jasno. Pokládala mne jako praducha za prapůvod českého národa, za jedenatřicátou reinkarnaci otce praotce Čecha. – Pravda je vzácná perla, kterou musíme často hledat na vlastní pěst. Já se

pokládám jako praduch za pracujícího důchodce s občasnými bolestmi posledního zubu moudrosti, pokládám se za katolíka prvotní inkarnace, kterou jednou překonám trvalým odchodem na Věčnost. Zatím se ale těším podle vůle pana ministra financí Kalouska z dobrého ratingu české koruny. Mám na tuto radost nárok. Stojí mne dva týdny dovolené na Krétě a vychutnávání řeckého vína, které opěvuje, jak sám víte, pane Kanárku, jeden německý šlágr. “

„Ta Vaše radost z dobrého ratingu české koruny je Vám ale na hovno, pane Papoušku, když pojedete na dovolenou stejně do prdele.“ „Už se na to těším. Ještě jsem tam nikdy nebyl,“ odpověděl pan Papoušek v duchu humoru a odebral se domů.

I v další kapitole Pan Papoušek nesouhlasí docela s několika věcmi. Sdělil mi, že počítač při své vrcholné genialitě nerozeznal skutečnost, že ztrátu rozumu pouze předstírá a tak jej poslal, tedy počítač pana Papouška a ne naopak, neprávem do prdele a ještě k tomu k čertu. Rovněž nesouhlasil s tím, že lékaři by si ho na psychiatrii nejraději ponechali samotného, když ho tam už stejně měli. Nesouhlasil ani s tím, že mu nabídli klystýr. Bylo tomu zcela jinak. O klystýr požádal samotný pan Papoušek, dokonce dvakrát písemně, protože dostal z rozpočtové zodpovědnosti české vlády strašnou zácpu a hrozilo nebezpečí, že tato zácpa z rozpočtové zodpovědnosti přejde do stavu chronického. Rovněž nesouhlasil se sdělením Martina Kanárka, že ho Ježíš jmenoval Vrchním velitelem Armády spásy mimo psychiatrii v bdělém stavu. Nevím proč to ten Martin popletl. V bdělém stavu, mimo psychiatrickou kliniku, kde předstíral ztrátu rozumu, jej Ježíš pouze upozornil na to, že je přesto stále Vrchním velitelem Armády spásy, jmenoval jej však na psychiatrii ve snu do této nejvyšší funkce, která přesahuje všechny vrchní velitele armád naší planety Země. Následuje tedy příslušná kapitola, k níž měl pan Papoušek výhrady:

Pokus pana Papouška změnit svět

Svatý Václav se znovu ve snu zjevil Panu Papouškovi a nařídil mu, že musí změnit nejenom jeho Českou zemi, ale i celý svět. Pan Papoušek je geniálním matematikem, řeší každý problém přes rovnice, které si sestaví, dokonce i impotenci řešil matematicky přes potenci. Je mimoto také počítačový Einstein, vytvářel nejlepší a nejnáročnější počítačové programy pro německé koncerty prakticky v polospánku.

Podarilo se mu v programu najít řešení, aby počítač rozeznal smysl jako člověk a tím překonal svoji nekonečnou omezenost v této oblasti. Jeho program byl tak geniální, že dokázal vnímat plně estetiku a posoudit etiku. Dovedl řešit bleskurychle všechny problémy ne jenom logicky, ale i smysluplně, překonal i Čapkovy roboty, protože v sobě skrýval nekonečnou moudrost, byl totiž napojený na vědomosti a všechny informační zdroje naší planety Země a tak dokázal mluvit i několika jazyky, vyznamenal se v každém rozhovoru jako brilantní řečník. Smysl pro spravedlnost byl jeho koníčkem. Úkolem tohoto počítače bylo změnit náš svět, v němž vládnou nespravedlivě především peníze a ovládají člověka v jeho jednání.

Založil tedy internetový hřbitov, který měl sloužit očištění naší planety Země. Neuznával materialisty z velmi primitivního důvodu, protože prý jednou přijdou i o vlastní kosti. Proto všechny materialisty uložil hned na přední části svého místa posledního odpočinku. Mne sem jako teoretického materialistu vtáhl za uši, to jsem měl ale ještě štěstí, protože všechny ostatní materialisty táhl jako znalec anatomie za různé části těla, jednu reketovou multimilionářku dokonce za nohy i za ruce i za to peklo horůce, tak to alespoň stálo na jejím pomníku.

Na druhé straně postavil památník slávy všem poctivým starostům, politikům a podnikatelům, kteří nesledují své osobní zájmy, neotročí jim, nýbrž usilují svou prací o spravedlnost a dobro svých spoluobčanů, což pan Papoušek pokládal za nepomíjivé hodnoty neb věčné perly Nebeského království.

Na jeho hřbitově skončili i všichni ateisté do jednoho, samozřejmě i se mnou z velmi jednoduchého důvodu: Počítačový program uznával plně Boha a tím logicky odmítal ateisty a tak očistil Zemi i od ateismu.

Zbývalo ještě se vypořádat s „nemravností“ politiky. Počítač na rozdíl od svého tvůrce pana Papouška uvedené povýšení praduchů, to je pracujících důchodců, na nosný pilíř rozpočtové zodpovědnosti ministrem financí Mirkem Kalouskem a parlamentem premiéra Pěti Nečase otcovsky pokáral. – Křestní jména nám napovídají, že počítač pohlížel na oba politiky jako na své syny Mirka a Pětu. – Počítač tvrdil, že při zabavení nemalé finanční částky praduchům – „loupežné přepadení praduchů“ neprošlo cenzurou náruživého demokrata pana Papouška – a současném doplnění vlastní kapsy politiků došlo nejenom ke zranění spravedlnosti, nýbrž i ke ztrátě slušnosti a tak začal ze sebe jako klasický sangvinik chrlit: Praduchové jsou velkým přínosem pro státní rozpočet, protože si plně platí důchodové pojištění, přičemž se jejich důchod zvyšuje s ročním zpožděním

pouze o 0,4%, což u pana Papouška činí měsíčně polovinu láhve plzeňské dvanáctky proti ledvinovým kamenům, – praduchové si přitom plně hradí zdravotní pojištění a nemarodí, nemusí za ně platit stát, dále platí daně a v případě ztráty zaměstnání nedostanou jako důchodci ani haléř nezaměstnanecské podpory. Počítač doslova praví: ne že jenom jsou znevýhodnění, nýbrž že i podporují snižování státního deficitu, snížení jejich platu je dle ústavy opakované nepřípustné znevýhodnění. Důchod si plně zasloužili a proto mají právo na plnou odměnu své práce jako každý jiný pracující občan této země. Zatímco politici podřimují nebo spí, praduchové pracují, nebo hlídají. Politici mají při své politické činnosti velké boční příjmy, jejich pozice je vysoce zvýhodňuje. Není tedy pochyb o tom, že se jedná o feudalismus.

Celý tento přehmat a ztráta slušnosti vedlo k tomu, že počítač prohlásil celou vládu s ministrem financí Mirkem Kalouskem i s parlamentem Péti Nečase za morální trpaslíky a uložil je na svém Internetovém hřbitově: Péta ležel vedle Mirka, Mirek vedle Péti, u jejich nohou ležel Věna. Počítač k nim přiložil i Sněhurku, aby si všichni tři zamlsali. Mirek ale nemlsal a Věna se nepřiznal. – Jejich parlament si ulehl společně v masovém hrobě, aby se podle úsudku počítače mohli poslanci navzájem zahřívát, protože se jednalo pouze o virtuální hřbitov, kde se nedá zahřát koňakem ze slunečné jižní Francie, ani slivovic z jižních straní Žitkovských Bohyní. Osobně přál počítač všem politikům pevné zdraví a dlouhý život. Všichni byli pohřbeni důstojně podle katolické zvyklosti a obdrželi k tomu všemu i Poslední pomazání, Mirek s Pétou dokonce dvakrát. Věna byl uložen k odpočinku bez jmenované svátosti.

Počítač pana Papouška dospěl k závěru, že politici se dopustili osudové chyby, praduchy povýšili na ramenaté obry a sebe pokorně ponížili na trpaslíky tím, že vytáhli přes 2000 korun měsíčně z kapsy praduchům a přes 6000 korun měsíčně si vložili do vlastní kapsy. Tito trpaslíci prý sedí na ramenech generace důchodců, jež vybojovali svobodu, vytvořili materiální a duševní bohatství společnosti a stali se objektem závisti.

Pan Papoušek nemohl souhlasit s tím, že příslušní čeští politici jsou trpaslíci neznalí základů slušnosti a elementární spravedlnosti, jeho počítač však trval tvrdošijně na svém, že jsou to morální trpaslíci odvoláváje se přitom na svobodu slova jako nezczitelného lidského práva. Pan Papoušek dupnul na jeho neposlušný počítač a křikl na něj: „Lidová moudrost nepropadla svobodě slova, jak nám praví přísloví: „Mluvití stříbro, mlčeti zlato.“ Počítač však odsekl: „To platilo za totality. V demokracii je mlčení

nepřípustné, “poučil pana Papouška jeho troufalý tvor a poslal ho dokonce jako správný Čech do prdele. – „To snad nemyslíš vážně, Martine. Opravdu ho poslal tam, jak jsi řekl?“ „Opravdu, Patriku. Pan Papoušek si to ale zavinil sám s tím jeho podělaným nosným pilířem, který v počítači, jehož koníčkem byla spravedlnost, vyprovokoval silný odpor. Počítač nabyl přesvědčení, že žádný křesťan se nesmí stát ocelovým prutem armatury nosného pilíře nespravedlnosti a neslušnosti všeho druhu, a tak pana Papouška ještě někam poslal.“ „To nemyslíš vážně, Martine! Podle zjištění etnologů je místo, kam ho poslal, konečná. Nepřepočítal se náhodou jeho počítač?“ „Nepřepočítal.“ „Kam ho tedy ještě poslal? Můžeš mi to prozradit.“ „Hádej!“ „Poslal ho tedy do pi?“ „Ne, do pi ho neposlal. Dopadl daleko hůř. Poslal ho přímo k Čertu.“ „Počítač musel být na pana Papouška šíleně naštvaný.“ „To ano, Patriku. Pokládal ho za zbloudilého křesťana, za sůl bez chuti, a tak ho poslal k Čertu. Je to teď jasné?“ „Naprosto. Přesto musím podotknout, Martine, že počítač v tomto bodě hrubě selhal, nebyl jako technický superinteligentní výtvar schopen pochopit Boha. Křesťané požívají u svého Boha přece odpuštění, pokud činí pokání. Kam bychom došli, kdyby Bůh poslal každou zbloudilou duši k Čertu? On tak nejedná. Marnotratného syna s radostí přijímá a každou zbloudilou ovečku hledá, až ji nalezne a pak odnáší na ramenech do bezpečí ke svému stádu. Nepřenechá ji smrti.“ „Máš pravdu, Patriku. Je to zvláštní tajemství, které se dotýká i mého vlastního osudu.“

K tomu ještě začal tento počítačový zmetek vyhrožovat, že pokud politici neobnoví v naší kouzelné demokracii slušnost a nezískají vážnost a důstojnost, tak je pošle všechny do Prahy. Pan Papoušek se ale pousmál a namítl: oni tam už jsou a pro ty zbývající platí: do Prahy je cesta dlouhá, sázená je stromkama. Jeho počítačový netvor se ale rozzlobením rozkašlal, dvakrát v něm hrklo a zmlknul, protože vypadl elektrický proud, a tak byl sám tam, kam chtěl poslat všechny nepřizpůsobivé politiky – v pracovní neschopnosti.

Jak je na první pohled vidět, měl počítač pana Papouška i záporné emoce, dokázal jako člověk kritizovat, hrubě urážet a sprostě nadávat, a to i na politiky jako nějaký naštvaný chlap v hospodě u piva. V dnešní době by informanti estébáci odcházeli z hospody s plnou náručí, ovšem s plnou náručí plev. Tomu se říká svoboda slova a demokracie, ventilace záporných emocí. Svoboda je vzácný poklad, nejvzácnější perla, kterou nesmíme už nikdy ztratit.

U počítače se však jednalo nesporně až o neurotické tažení proti nespravedlnosti a neslušnosti na emocionální rovině, jak tomu bývá mezi řadovými občany, protože spravedlnost a slušnost byly jeho největším koníčkem, měl je zakotveny hluboko v sobě a tak se dostal prostě do ráže jako každý slušný občan. Naštěstí jsou jich v České zemi sv. Václava miliony a na celém světě miliardy. Kéž by k nim patřil i každý politik naší planety Země, jemuž je svěřena velká moc. Vždycky se ale najdou i takoví „koumáci“, kteří jim to kazí, lidem i slušným politikům, ať již nesvobodou, nespravedlností, nebo válkou. Kdo jim to ale našeptává? – Samotné Zlo? Je to opravdu záhada. Psychoanalýza zde nemůže mít poslední slovo.

Pan Papoušek si najednou uvědomil, že technika se mu vymkla zcela z ruky, jeho výtvar se obrátil proti němu jako člověku, jak je tomu i v každé válce, a měl náběh na srdeční infarkt a mozkovou mrtvici. Polkl a zhluboka se nadechl. Nato se rozhořel mezi těmito dvěma geniálními mozky ostrý spor, neboť pan Papoušek požadoval, že každý politik a vlastně každý člověk má nezczizitelné právo na slušnost, kterou mu nesmí nikdo vzít, ani jeho vlastní egoismus, slina na velké rychlé peníze, Sněhurka, rozbouřené emoce, hříšnost a omezenost, načež usoudil, že jeho geniální počítačový tvor se zbláznil a odvezl ho do Kroměříže. Tam si s ním ale nevěděli rady, klystýr nepřipadal v úvahu a elektrošoků se lékaři obávali, aby je pacient nekopl. Nejraději by si tam ponechali samotného pana Papouška. Doporučili mu elektrošoky a nabídli i klystýr. Pan papoušek měl ale velmi naspěch, uchopil svého pacienta a uháněl s ním domů.

Příštího dne mi jej přivezl do mé psychotherapeutické praxe. Nejdříve jsem u něj diagnostikoval nutkavou neurózu, pak jsem diagnózu změnil na psychopatii, po dlouhých rozhovorech s tímto geniálním počítačem, které mi zabraly desítky hodin, jsem odkryl pravou příčinu jeho onemocnění, totiž že ve své genialitě dospěl k závěru, že Kristus zase přijde na naši Zemi a staví se i v českém parlamentě, ašak nedovedl určit, zda přijde s odpuštěním a nebo pošle své zástupce. Nad tímto neřešitelným problémem se počítači zastavil rozum a tak se všechno vrátilo zase zpět do starých kolejí.

Panu Papouškovi se i s pomocí geniální techniky a nařízení Svatého Václava a s pomocí Boží, i s pomocí kouzelného Jasnovidce Miloše Zemana a vynikajícího Klauna Bolka Polívky nepodařilo zlepšit náš zkažený svět, v němž se legálně a zákonně i nezákonně krade. Sen pana Papouška se nesplnil.

Po tomto zklamání měl pan Papoušek pocit, že se mu začalo zastavovat srdce. Chápal to jako tůkání Božího posla na dveře jeho pozemského příbytku. Odebral se k lékaři, aby mohl na základě lékařského vyšetření požádat pana faráře o udělení Posledního pomazání. Pan Papoušek je velmi svědomitý člověk, který myslí i na poslední věci. S posledním pomazáním v kapse by dosáhl cíle své pozemské pouti.

„Člověk míní, pánbůh mění,“ praví jedno moudré přísloví. Lékař mu ale vzal všechnu jeho naději, neboť výsledkem EKG byl totiž tento internista přímo nadšený, s tak dokonalou srdeční činností se prý ještě nikdy v životě nesetkal. Ošetřující lékařka pana Papouška vykřikla nadšením, když shlédla lékařskou zprávu: „To je školní příklad, to se jen tak nevidí.“

Pan Papoušek to sváděl na dokonalou techniku, a odjel do Německa, aby se ujistil, že čeští lékaři se milí a jeho srdce mu nestojí v cestě do Nebeského království. Tam si bohužel vyslechl stejnou píseň: Jedinečný příklad dokonalé srdeční činnosti. – Poslední pomazání tedy nepřipadalo v úvahu, neboť si pan Papoušek uvědomil, že by se tím dopustil svatokrádeže, zneužití svátosti.

Odjel tedy do Spojených států, ale i tam nepochodil. Konal se tam právě světový kongres kardiologů, kteří jednomyslně prohlásili, že pan Papoušek má nejlepší srdce na světě s nejdokonalejší funkcí všech dob. Kongres opouštěl velmi znepokojený a zamířil zpět do Evropy. Byl z toho všeho velmi nešťastný. Místo toho, aby se nacházel na dvou místech současně, jak si přál, to je dva metry pod zemí a v Nebeském království, seděl připoután za silných turbulencí v sedadle Jumba a zmítal se mezi Nebem a zemí.

Pan Papoušek si uvědomil, že se lidem za celé dva tisíce let nepodařilo vybudovat na Zemi Boží království a tak chtěl z tohoto hříšného světa a Slzavého údolí uprchnout do Nebeského království. Jeho útěk však selhal. Z Božího království na Zemi by do Nebeského království určitě až tak nespěchal, protože je velmi skromný. Úplně by se spokojil s tím, kdyby Boha potkával v každém člověku a hlavně v politice.

Začal uvažovat o jádru celého problému. Uvědomil si, že srdce člověka je často jen těžce dobytá, někdy dokonce nedobytná pevnost, která nejenom brání člověku dosáhnout Nebeského království, ale překáží mu i v budování Božího království na naší planetě Zemi. Komunismus nebyl poražen zbraněmi, nýbrž v srdci člověka pouhým slovem, pomyslel si pan Papoušek. Lidstvo potřebuje novou kulturu, ne ničivou sílu zbraní, nýbrž dialog a kompromis pro dobro člověka a smír a mír na Zemi všech lidí dobré vůle – zaslechl v sobě najednou nějaký hlas, jemuž nadále naslouchal:

Já jsem chtěl dobýt lidské srdce láskou, ale se mi to zcela nepodařilo. Proto nasadíme moji armádu, Armádu spásy, nejlepší armádu na světě, která nikdy nevystřelila a žádnou válku neprohrála. Jmenuji Tě, Vojtěchu Papoušku, Vrchním velitelem Armády spásy, která bude vzorem a příkladem všech vrchních velitelů armád a bude jim podřízena, zaslechl v sobě pan Papoušek tato slova Nebeského Krále.

„To si, Patriku, ještě něco užiješ s panem Papouškem jako Vrchním velitelem Armády spásy. Já se budu na všechno dívat shora z Nebe. Tady máš, kamaráde, jeho telefonní číslo a adresu. Jeho souboj s nespravedlností a zkažeností tohoto materialistického světa musíš sepsat a sdělit člověku.“

Po návratu pana Papouška do Kroměříže do jeho příbytku na psychiatrii jej okamžitě navštívili lékaři, aby se dostali s jeho pomocí ze slepé uličky, do které je přivedl jeden pacient, který podle jejích úsudku trpěl paranoíí, tj. strachem z pronásledování. Jednalo se pouze o dvě slovíčka, která jim měl pan Papoušek jako znalec Spojených států objasnit. Bylo to slovní spojení Overnight wonder. Pro pana Papouška to nebyl žádný problém toto celé tajemství rozluštit. Okamžitě věděl, oč se jedná. Overnight wonder, což znamená česky Noční zázrak, je slavné americké projímadlo, s nímž se pan Papoušek při jeho poslední návštěvě Spojených států osobně setkal. Do New Yorku přiletěl se silným kašlem. Odebral se do jednoho obchůdku, aby si zakoupil dobrý lék proti kašli. Usměvavý Číňan mu nabídl Noční zázrak. Když se pan Papoušek zeptal, zda to působí i proti kašli, tak mu Číňan odpověděl, že Noční zázrak je na všechno. Přitom se upřímně smál a pokyvoval hlavou. Pan Papoušek polkl ještě v čínském obchůdku trojnásobnou dávku, aby se okamžitě zbavil kašle. Sotva zavřel ústa, vykulil oči a vyběhl ven. Kašel potlačil, ale nohy neudržel. Běžel takovou rychlostí, že přehlédl všechny nápisy WC. Měl v nohou takovou sílu, že by téže noci proletěl v běhu celé Spojené státy až do San Franciska. S jeho tryskovým během přes silnice způsobil v centru New Yorku totální zácpu, naštěstí pouze dopravní. – Podle tvrzení pacienta psychiatrické kliniky v Kroměříži nabídla česká vláda rozpočtové zodpovědnosti tento Noční zázrak nepracujícím důchodcům jako Viagru. Jeden osmdesátiletý dědáček si k tomuto Nočnímu zázraku jenom čichl a mohl třikrát za noc: jednou na malou, jednou na velkou a potřeť do gatí.

Podle nařízení vlády rozpočtové zodpovědnosti měl dostat každý nepracující důchodce Noční zázrak zdarma. Po požití a vyběhnutí z budovy by neměl čas si vybírat. Vběhl by pod první auto. Odměna za přejetého dů-

chodce měla být podle tvrzení příslušného pacienta zvýšena z 500 na 1000 korun.

Podle úsudku pana Papouška se nejednalo o pacienta trpícího paranoií, ale o zdravého humoristu, který přišel na psychiatrii pobavit lékaře. Lékaři však ztratili ve svém prostředí smysl pro humor a brali jeho humoristická tvrzení vážně.

Najednou měl pan Papoušek vidění. Otevřely se dveře jeho pokoje a vstoupila paní Spolková kancléřka za doprovodu své vlády. Pan Papoušek okamžitě oslovil paní Spolkovou kancléřku a podal jí ruku. Kdyby jej někdo pozoroval, tak by si pomyslel, že mluví sám se sebou. Šlo však o subjektivní pravdu.

**Sehr geehrte Frau Bundeskanzlerin,
ich gratuliere Ihnen, den deutschen Politikern und dem deutschen Volk zum Friedensnobelpreis für die EU.**

Vážená paní Spolková kancléřko,
blahopřeji Vám, německým politikům a německému národu k Nobelově ceně míru pro EU.

Sie spielten, sehr geehrte Frau Bundeskanzlerin, die erste Hauptrolle im Drama der Verteidigung des Europäischen Werks, des einmaligen Werks des Friedens. Sie und Deutschland bildeten und bilden die Haupttragsäule des gemeinsamen Europas.

Vy jste hrála, vážená paní Spolková kancléřko, první housle v dramatu obrany Evropského díla, jedinečného díla míru. Vy a Německo jste tvořili a tvoříte hlavní nosný pilíř společné Evropy.

Ich wünsche Ihnen, sehr geehrte Frau Bundeskanzlerin, alles Gute, Gottes Segen und halte Ihnen die Daumen.

Přeji Vám, vážená paní Spolková kancléřko, všechno dobré, Boží požehnaní a držím Vám palce.

Paní Spolková kancléřka poděkovala a zmizela tak rychle i se svou vládou, jak se zjevila. Vtom na pana Papouška dupl v tomto jeho zjevení pan

prezident Václav Klaus jako vrchní velitel české armády. Zapomněl ale, že má kuří oko a tak se po tomto zákroku roztočil jako Káča držíc svoji pravou nohu v dlaních. Ponechám úsudku shovívavého čtenáře, aby zvážil, zda je schopen kterýkoliv vrchní velitel armády, třeba i samotný Barack Obama nebo Vladimír Putin, zastrašit jedním dupnutím Vrchního velitele Armády spásy, který byl jmenován samotným Bohem. Pan prezident Václav Klaus se jako mistr světa a universa v neomylnosti zpletl, dupl úplně zbytečně. Zrovna tak pohrozil pan premiér Petr Nečas pravým ukazováčkem úplně zbytečně, neboť pan Papoušek se nenechal zastrašit a začal se modlit za oběti násilí, nespravedlnosti a ztráty rozumu. Poté si udělal svoji oblíbenou vídeňskou kávu a usnul u stolu.

Najednou měl sen. Jel na svém věrném oslíku parkem psychiatrické léčebny v Kroměříži, když spatřil v dáli jet na vraném koni paní Spolkovou kancléřku. Jakmile se potkali, vzhlížel k ní jako sluha ke své paní, nebylo to však dáno jeho pokorou, nýbrž velikostí v růstu zvířat obou jezdců, paní kancléřka jela na vysokém krásném Arabovi, jež tyčil hlavu k oblakům, pan Papoušek se kotrmácel parkem na skromném oslíku, který se díval na svět svýma zakalenýma očima, klonil hlavu pod vlastní nohy, aby nezakopl a neupadl na tvrdou zem.

Paní Spolková kancléřka začala mluvit, kupodivu česky: „Zdravím Vás jako Vrchního velitele Armády spásy. Přijela jsem osobně za Vámi až z Berlína, abych Vám sdělila, že proti nespravedlnosti a chudobě nemohu nic učinit a proto mnichovská bezdomovkyně, tato učitelka na volné noze, která nemyslela na sebe, wird weiterhin im Straub kriechen. Im Rechtsstaat ist das Gesetz unantastbar. Jeder ist seines Glückes Schmied.“ Pan Papoušek si ani ve snu neuvědomoval, v kterém jazyce sní a tak došlo i v tomto případě ke skoku z češtiny do němčiny. Paní Spolková kancléřka mu sdělila v jazyce německém, že mnichovská bezdomovkyně, za niž bojoval pomocí Armády spásy, se bude nadále plazit v prachu. V právním státě je prý zákon nedotknutelný. Každý je strůjcem svého štěstí. Pan Papoušek se najednou zeptal: „Jak to myslíte, paní Spolková kancléřko? Kde je každý strůjcem svého štěstí? Na Zemi nebo v Nebi?“ „Samozřejmě že na Zemi,“ odpověděla česky. Pan Papoušek se udiveně zeptal: „Proč se bojíte právního státu Spravedlnosti? Dovedete si představit, vážená a mocná paní Spolková kancléřko, jak vnímá občan stát, který mu upírá základní spravedlnost: Každému, co mu patří?“ Tato mocná vladařka na vysokém koni

neodpověděla a náhle zmizela, a tak ji pan Papoušek nestačil jako Vrchní velitel Armády spásy ani pokárat.

Pokračoval jízdou parkem potkávaje pacienty s těžce raněnou duší, která vyhlížela na svět z hluboko zapadlých očí trpících obličejů. Pan Papoušek se dojetím rozplakal. Po návratu uvázal oslíka ke kolíku, vešel dovnitř do svého pokoje, kde se ihned probudil.

Sáhl okamžitě po mém románu a pokračoval v četbě, kde se jednalo o Davida a mé obrácení na víru:

V jednom z jeho zjevení ve snu v davu fialově oděných v kapuci zahalených kajícíků jsem se ho zeptal: „Jak se ti vede?“ „Tak i tak,“ odpověděl a dodal: „Když se kdekoliv na Zemi rodí láska, tak celý Vesmír i s námi jásá radostí, a když je kdekoliv na Zemi zraněna láska, tak celý Vesmír i s námi sténá bolestí.“ „A co tvoje snoubenka, která tě předešla na věčnost?“ „Ta je už v Nebi, kde žije v Bohu ve věčné radosti,“ informoval mě David. Sám prý zatím prožívá v Očistci muka, která se skládá z odporu ke Zlu, touhy po Bohu a lítosti a nářku nad všemi svými zraněními lásky. Něco mi prozradil, co si asi měl nechat jenom pro sebe. Dozvěděl jsem se od něj z jednoho zjevení ve snu, že za nejhorší zločin je na onom světě pokládána vražda, při níž se prý chvěje celý Vesmír bolestí a v Očistci to všichni cítí a tonou v utrpení. Při masových vraždách celý Vesmír prý sténá v záchvatech bolu, protože dochází k nejtěžším zraněním lásky. Pokud chci vědět, jak to vypadá v Pekle, tak ať si klidně přečtu Danteho Božskou komedii, která je zajímavá i pro atheistického psychoanalytika. Dantem prý však nebyla zjevena ta největší pekelná muka. Danteho verše to nedokázaly ve svých rytmech vyjádřit, bylo to tak odporné, že to vyplivly ze svých poetických úst. Poté mě vážně napomenul: „Tobě radím, Patriku, toto: Nech se pokřtít. Uzavřeš tím tu nejlepší životní pojistku na světě. Nepromarni svůj čas. Staň se věrným spojencem Boží lásky, protože jen tak budeš neustále trvale a věčně vítězit.“ „Spolehni se na to, kamaráde. Jednou se k tomu odhodlám.“ „Ne jednou! Začni hned!“ napomenul mne se zdviženým ukazováčkem pravé ruky. V tom jsem spatřil před sebou ve snu šedivého starce, který mi řekl: „Rozhodni se konečně, Patriku! Dobře ti radím.“

Tyto sny totálně opovrhly jak mým osobním, tak i vědeckým ateismem. Jako psychoanalytik jsem si tato zjevení vysvětloval jako pokus nevědomí

osvobodit mne od ztráty mého nejlepšího kamaráda odpoutáváním mé vnitřní pozornosti od této ztráty.

Musím se však přiznat, že jak David, tak i Pepa měli obrovský vliv na můj ateistický neboli pohanský život. Vydal jsem se po krátké době na univerzitu, kde se nacházela moje psychoanalytická doktorská práce. Vyhledal jsem si v knihovně příslušný exemplář a opravil v něm svůj názor, že pro člověka je ze všeho nejdůležitější jistota. Dechl jsem na propisku a vepsal do své disertace větu: „Člověk potřebuje především lásku, aby vlastní rozdával a cizí přijímal.“

Vtom se za mými zády ozval hlas mého pana profesora: „Co to tady píšete, Patriku? Vždyť to není pravda. Člověk potřebuje především peníze.“

„Ano, pane profesore, máte pravdu,“ odpověděl jsem pohotově a dodal: „Když si můj děda sundával klobouk z věšáku, tak vždy říkával: „Bez peněz do hospody nelez!“

„Víte, Patriku, člověk potřebuje vždy to, co nemá.“

„Ale i to, co už má, a to je právě naše psychoanalýza a psychoterapie,“ odvážil jsem se tomuto polobohu odporovat. „Když to ztratí, může z toho těžce duševně onemocnět, třeba i upadnout do hluboké deprese.“

„Správně, Patriku, každý pozitivní vztah k jakémukoliv objektu, živému, či neživému, má vždy něco dočinění s láskou. Kdo miluje druhé, miluje i sama sebe, což se pocituje jako štěstí.“

„Podle mne, pane profesore, souvisí všechny duševní poruchy, nemoci a utrpení s potlačením, zraněním a nebo ztrátou lásky. – Ovšem **lásky** není pouhý cit. Je to úplně něco jiného.“

„Máte důkazy, Patriku?“

„Mám, pane profesore. U lásky se mi na rozdíl například od radosti, smutku a všech dalších emocí nepodařilo najít žádný původní primární symbol. Lásky se rodí v úplné svobodě, vždy po překonání vlastního **Já**, za přítomnosti Boha.“

„Máte pravdu, Patriku. Já mám taky ten dojem, že lásky není z tohoto světa, že je to transcendentální element, který se nám do naší psychoanalýzy pouze zatoulal. Přenecháme ji tedy raději životu!“

„Co se to s vámi děje, pane profesore? Vy jste byl nejenom brilantním psychoanalytikem, ale i vynikajícím ateistou.“

„A co se to s vámi děje, Patriku? Vy jste byl nejenom vynikajícím studentem, ale i báječným ateistou.“

„Náš člun ateismu narazil na útes lásky, pane profesore.“

„A tím útesem lásky je Bůh.“

„Ano, stali jsme se trosečníky atheismu, pane profesore. – Co to slyším? Snad mě nepostihly halucinace?“

„Mohu vás ujistit, Patriku, že jste naprosto v pořádku. Ve vedlejší místnosti analyzují studenti filmu a zpěvu Titanic. Přidali se zpěvem k trosečníkům a pějí Blíž k tobě, Bože můj.“ Můj profesor vzal ze stolu dvě kopie a pronesl: „Zajímavá náhoda. Studenti tu zapomněli dvě kopie písně: Blíž k tobě, Bože můj.“ Naklonili jsme se k sobě hlavami a zpívali dvojhlasně, což u nás jako bývalých ateistů vypadalo určitě hodně komicky.

*Blíž k tobě, Bože můj, vždy k tobě blíž!
V smutcích i radostech mou prosbu slyš:
Ať kráčím den co den, jen v tobě svoboden,
Blíž k tobě, Bože můj, vždy k tobě blíž!*

*Vše co jsem a co mám, je darem tvým,
Tvá láska jediným mým bohatstvím.
Tys přítel můj a cíl, já toužím ze všech sil,
Blíž k tobě, Bože můj, vždy k tobě blíž.*

*Nauč mě, Bože můj, tak svět mít rád,
Jak ten, jenž za hříšné šel život dát:
Ať umím bratrem být, a s láskou v srdci jít,
Blíž k tobě, Bože můj, vždy k tobě blíž.*

„Takže Bůh je láska.“

„Ano, Patriku. Bůh je láska. Člověk se rodí pro lásku. Všichni jsme děti Boží. Pamatujte si to! A sbohem!“

„Mějte se dobře, pane profesore!“

Vyšel jsem z knihovny a nad hlavou v poschodí jsem slyšel Mozartovo Requiem, které zřejmě analyzovali studenti hudby. V chodbě jsem zaslechl hlas jedné studentky: „Pane profesore, pane profesore! Váš deštník!“

„Ó! Ozvěna lásky! Děkuji pěkně, milá slečno!“

„Rádo se stalo, pane profesore,“ odpověděla s krásným úsměvem a odběhla tak, jak přiběhla.

Vzhlížel jsem povznesen ke stropu, když jsem se najednou srazil s nějakým univerzitním zaměstnancem, který transportoval v rukou sladké pochoštění. Zoufale se politoval: „Co já s tím teď? Všechny zákusky na zemi!“

Pak se ale jeho zoufalství změnilo ve vztek, vykřikl: „Idiote pitomý! Nečum do prázdna, ale před sebe!“ a kopl mne ze všech sil do místa mého starého zranění nohy. Zaúpěl jsem bolestí: „Au, au. To bolí, to bolí.“ Zmohl jsem se už jen na pár slov: „Ozvěna nelásky! Neumí odpouštět,“ a kulhal jsem k východu budovy.

Hned u vchodu jsem se k mému překvapení setkal s mou maturantkou. Ihned mne oslovila: „Čekám na vás, pane profesore.“

Začal jsem najednou ztrácet svou vědeckou ukázněnost, která neuznává lásku, i když jí oddaně a svědomitě slouží. Podlehli jsme pokušení. Začalo to opravou chyby mé maturantky: „Špatně, moje milá! Čekám na tebe, Patriku.“

„Ano. Čekám na tebe, Patriku,“ provedla poslušně opravu.

„Tak je to správně. Chci tě pozvat,“ vyslovil jsem něžně.

„Kam mě chceš pozvat? Do naší pohádky lásky, jako vždy do restaurace u Bílé růže? S tvou hlubinnou psychologií?“

„A s tvým kouzelným úsměvem?- Ne, tentokrát tě zvu domů.“

„Domů? Tak rychle utíkejme domů!“

„Tady jsou klíče. Já zaběhnu pro láhev vína.“

„Tak rychle, rychle, rychle!“

Vášnivě jsem ji objal, až lapala po dechu, a tak správně předvídala, když s divoce bušícím srdcem pronesla: „O tom, co přijde po tom, nelze pochýbovat.“

„Ano, za chvíli u dveří zazvoní zvonec,“ pronesl jsem s bušícím srdcem.

„Ale pohádce o lásce nebude konec!“ vyzvala s kouzelným úsměvem a pohlédla na oblohu, kde se rozpíнала nádherná duha. Dodala: „Láska celý svět změní.“

S touto ženou, jež zdobil kouzelný úsměv, jsem se nakonec oženil. Záhy mi ji však vzala zákeřná nemoc, která ji postihla v mládí a oloupila ji o štěstí a lásku, o níž neúnavně snila.

Po dočtení mého románu mi pan Papoušek sdělil, že prý četl i mnohá díla světové literatury, samozřejmě i díla židovských autorů, ale i díla, v nichž spisovatelé nesmírně ubližují Židům. Vyzval jako Vrchní velitel Armády spásy literární komunitu, aby tuto špatnost odsoudila. Jakým způsobem to učinil, zůstává pro mne tajemnou záhadou.

Část osmnáctá

Pan Papoušek si zapnul německou televizi, kde spatřil paní Spolkovou kancléřku, jak ohlašuje své vítězství ve volbách do Spolkového sněmu. Mluvila v opojení vítězství, jež ji vyzvedlo do velkého sebevědomí a pocitu blaha. Pan Papoušek začal pochybovat o účinnosti jeho strategie, kterou mu navrhl samotný Bůh v zastoupení svého syna Ježíše Krista. Ve věci „Spravedlnost“ se téměř za celé tři roky nic nepohlo.

Když usnul, měl sen, v němž spatřil zuboženou ženu z mnichovského nádraží. Plazila se po jedné široké ulici v Mnichově. Její obě obnažená chodidla byla překroucena na opačnou stranu a tak směřovala k Nebi, zatímco se plazila na kolenou ke schodům vedoucím do malého kostelíka. Všichni kolemjdoucí ji míjeli, byli rychlejší než ona. Vtom se objevila samotná paní kancléřka. Pan Papoušek ji oslovil a ukázal na ženu, která se plazila v prachu tohoto rušného velkoměsta. Paní Spolková kancléřka sklonila hlavu a mlčky naslouchala:

Frau Bundeskanzlerin, so sieht eine Politik aus, die das Gesetz verteidigt und nicht die Gerechtigkeit. Christus verteidigte nicht das Gesetz. Das taten seine Widersacher. Deutschland leistete einen Eid, Gerechtigkeit gegen jedermann zu üben. Ich hoffe, dass der Bundestag die Wahrheit und die Gerechtigkeit, welche aus der Schatzkammer Gottes als christliche Werte, als unvergängliche kostbare ewige Perlen des Himmelreichs strömen, anerkennt.

Paní Spolková kancléřko, tak vypadá politika, která hájí zákon a ne Spravedlnost. Kristus nehájil zákon. To činili jeho odpůrci. Německo složilo přísahu, že bude vykonávat spravedlnost vůči každému. Doufám, že Spolkový sněm uzná Pravdu a Spravedlnost, jež proudí z Boží klenotnice jako křesťanské hodnoty, jako nepomíjivé vzácné věčné perly Nebeského království.

Sollte ich mit meiner Petition trotzdem scheitern, werde ich den Heiligen Vater Franziskus bitten, mit der christlichen Welt für elementare Gerechtigkeit im Staat, in der EU und der Welt zu beten. Die Benachteiligten müssen ihre Verbündeten im Himmel suchen. Die Welt braucht eine neue Kultur – das Gebet, keine Proteste von den Strassen.

Kdybych měl s mojí peticí přesto ztroskotat, požádám Svatého otce Františka, aby se modlil s křesťanským světem za elementární Spravedlnost ve státě, v EU a ve světě. Znevýhodnění si musí své spojence hledat v Nebi. Svět potřebuje novou kulturu – modlitbu a ne protesty z ulic.

Die Welt ist dem Geld verfallen, das Geld bestimmt das Denken und Handeln der Verantwortlichen und zerstört die christlichen und geistlichen Werte. Wir müssen Gott und die christlichen Werte ernst nehmen. Die Welt ist eine Bühne, auf der sich ständig ein Kampf zwischen dem Guten und dem Bösen, der Gerechtigkeit und der Ungerechtigkeit, abspielt.

Svět propadl penězům, peníze určují myšlení a jednání zodpovědných a ničí křesťanské a duchovní hodnoty. Musíme brát Boha a křesťanské hodnoty vážně. – Svět je jevištěm, na němž se odehrává neustále boj mezi Dobrem a Zlem, mezi Spravedlností a Nespravedlností.

Johannes Paul II. bewältigte mit Gottes Hilfe den Kommunismus, Franziskus wird mit Gottes Hilfe die Gerechtigkeit stärken und die Armut lindern. Dann werden Gottes Mühlen schnell mahlen und die Welt beschenken und bereichern. Wenn wir jedoch die Wahrheit, die Gerechtigkeit und Gott bewusst oder sogar selbstbewusst an den Nagel hängen, werden Gottes Mühlen beginnen, für die Welt langsam zu mahlen. Gott vermehrt grosszügig die geringsten Wohltaten. Was tut er aber mit ihrem Gegenteil? Ich weiss es nicht.

Jan Pavel II. přemohl s Boží pomocí komunismus, František posílí s Boží pomocí Spravedlnost a zmírní chudobu. Pak budou Boží mlýny mlít rychle a obdarují a obohatí svět. Jestliže však zavěsíme Pravdu, Spravedlnost a Boha vědomě nebo sebevědomě na hřebík, začnou Boží mlýny mlít pro svět pomalu. Bůh rozmnožuje velkoryse nejmenší dobré skutky. Co činí ale s jejich protikladem? Já to nevím.

Sotva dopsal poslední větu, usnul u počítače. Zdálo se mu, že sedí v parku psychiatrické léčebny. Najednou se před ním objevil Svatý Václav na vraném koni a oslovil jej: „Posílá mne, Vojtěchu, za tebou jako Vrchním velitelem Armády spásy Nebeská vláda, abys pohlédl jako zdatný bojovník za Spravedlnost do blízké budoucnosti mé České země: Budoucí vlá-

da Bohuslava Sobotky obnoví s jeho ministry Babišem a Bělobrádkem a Ústavním soudem s jeho předsedou Dr. Pavlem Rychetským vážnost a důstojnost politiky a politiků a nastolí Spravedlnost. Důchodci dostanou své peníze z největší loupeže 21. století zpět do posledního haléře.“ Pan Papoušek si broukl spokojeně pod nos: Ten Svatý Václav má jako správný Čech smysl pro humor, ano v duchu humoru se jedná o loupež století.“ Nato zvedl Svatý Václav svoji pravici k Nebi, načež zazněl zpěv Nebeského chóru: „Nezhyne národ, jenž věřit neustane, dědictví otců zachovej nám pane.“ Vtom se pan Papoušek probudil a zaradoval se, vstal, udělal si svoji milovanou vídeňskou kávu, poděkoval Bohu a Svatému Václavu, odložil si oděv na židli a odebral se do postele k zaslouženému odpočinku.

Intermezzo III

Pan Papoušek se setkal ve snu opět s paní Spolkovou kancléřkou, která si přisedla k jeho stolu v Italských Alpách, kam kdysi jezdíval na prázdniny. Pan Papoušek ji pozdravil hezky křesťansky: Grüss Gott, Frau Bundeskanzlerin! Česky: Pozdrav Pánbůh, paní Spolková kancléřko! Pak se rozpovídal pokoušejíc se ji přesvědčit o tom, že Spravedlnost opravdu existuje, že to není pouhá pohádka:

Wir Christen wissen es: Die Gerechtigkeit entspringt dem Willen Gottes und steht über dem Gesetz des politischen Willens. Es ist deshalb notwendig, den politischen Willen in Gesetzen mit dem Willen Gottes in Einklang zu bringen. Dann haben wir den Rechtsstaat mit seinen Unvollkommenheiten überwunden und eine gerechte Gesellschaft begründet.

My křesťané to víme: Spravedlnost pramení z Boží vůle a stojí nad zákonem politické vůle. Je proto nutné uvést politickou vůli v zákonech do souladu s Boží vůlí. Pak jsme právní stát s jeho nedokonalostmi překonali a založili spravedlivou společnost.

Die Ungerechtigkeit gehört in unserer Welt zu den grössten Verletzungen des Willens Gottes und der Liebe. Sie können, sehr geehrte Frau Bundeskanzlerin, auch in dieser Hinsicht viel bewirken, denn Ihnen verdankt die Welt das Glück, dass die Kriegsbereitschaft

nachlässt. Das „Brot“, das Gute, hat Gott vermehrt. Der Mensch darf nicht dem vernichtenden Glanz der Waffen verfallen, sondern er muss stets Verständigung und Frieden suchen. Dann hat er immer Gott auf seiner Seite.

Nespravedlnost patří v našem světě k největším zraněním Boží vůle a Lásky. Vy můžete, vážená paní Spolková kancléřko, i v tomto ohledu hodně dosáhnout, neboť vám vděčí svět za štěstí, že ochota pro válku ochabuje. „Chléb“, Dobro, Bůh rozmnožil. Člověk nesmí propadnout ničivému lesku zbraní, nýbrž musí stále hledat porozumění a mír. Pak má vždycky Boha na své straně.

Sehr geehrte Frau Bundeskanzlerin, ich halte Ihnen in diesen Wochen die Daumen und wünsche Ihnen alles Gute. Geniessen Sie Ihren wohlverdienten Urlaub.

Vážená paní Spolková kancléřko, držím vám v těchto týdnech palce a přeji vám všechno dobré. Užijte si vaši zaslouženou dovolenou.

Pan Papoušek se probudil a najednou si uvědomil, že jeho absolutní důvěra v paní Spolkovou kancléřku se proměnila v pouhý sebeklam. Když s touto myšlenkou opět usnul, zjevil se mu Ježíš a sdělil mu, že jeho velká bojovnice paní Spolková kancléřka oslabilo sice násilí na naší planetě Zemi, upevnila mír v Evropě, selhala však v oblasti Spravedlnosti, a proto ji v tomto bodě nelze pokládat za milosrdnou samaritánku Matku Terezu, nýbrž za pouhou političku, nenapravitelnou otrokyni mrtvého zákona. Pak prohlásil: „Kde není Láska, tam nejsem já, ani můj Nebeský Otec. Lásky kdybych neměl, ničím bych nebyl. – Nedobyl jsi, Vojtěchu, s mou Armádou spásy tuto jenom těžce dobytou pevnost lidské srdce, které je zatvrzelé a bezcitné i u některých politiků a křesťanů. Byl jsi jako Vrchní velitel mé Armády spásy přes všechny snahy ve svém boji poražen.“ Pan Papoušek namítl: „Nikdo není dokonalý, můj pane! Petr Tě zapřel, Jidáš zradil, Tomáš zapudil, Angela zarmoutila a já zklamal. Všechno to začíná stejně jako Zlo písmenem Z.“ Ježíš nesouhlasil: „I dobré činy začínají na písmeno Z. Kde je zraněna Láska, tam se rodí Zlo, kde schází Moudrost, tam klíčí Hřích. Zlo je sousedem Dobra vzdáleným pouhý krok a rodí se jakož i Dobro v témže srdci, z něhož jsem byl vypuzen i s mým Nebeským Otcem a Duchem Svatým jako zdrojem vší Moudrosti.“ Pan Papoušek se

snažil Ježíše potěšit: „Nebud' smutný, můj pane, a neházej flintu do žita! Angela se ještě obrátí.“ „Máš pravdu, Vojtěchu, ale ne tu moji. Já vidím do budoucnosti a tak to vím i bez tvé nápovědy jako Vrchního velitele Armády spásy: Angela se ještě mnohokrát obrátí, v posteli z levého ucha na pravé a z pravého na levé. Přesto si jí vysoce vážím.“ Pan Papoušek si spokojeně zabručel pod kníra: „I Ježíš má smysl pro humor,“ a pak dodal: „Všechno Zlo je k něčemu dobrému. – I pomocí INTERPOLU bychom v celé EU nenašli jediného člověka, který by mnichovské učitelce na volné noze, která po celý svůj život pracovala oddaně pro stát, její nulový důchod záviděl. Tato Boží bojovnice porazila závist v Evropské unii.“ Ježíš panu Papouškovi odpověděl nesouhlasně: „Nemáš pravdu, Vojtěchu. Ona porazila Nespravedlnost špatnou zbraní. Když vyřešíme jeden problém, dostaví se ihned nový. Nespravedlnost nahradí škodolibost a pýcha lidí, kteří si svůj vysoký důchod nezasloužili spravedlivě. Nespravedlnost dokáže porazit pouze Spravedlnost. Chápeš to, Vojtěchu?“ „Ano, můj pane, chápu to plně. Přesto dej paní Spolkové kanclérce ještě poslední šanci. Já ji pozvu ke kulatému stolu.“ Pan Papoušek lusknul prstem a Angela jako nejmocnější vladařka obydlené planety celého Vesmíru seděla před Vrchním velitelem Armády spásy panem Papouškem a pánem celého Vesmíru Ježíšem Kristem.

Paní Spolková kanclérka ihned spustila jako správná ženská a nepřipustila ke slovu ani jednoho z chlapů: „Ich weiss schon, meine Herren, warum ihr mich eingeladen habt. Ihr könnt alles vergessen. Die Gerechtigkeit für die Münchener Obdachlose ist nicht in Sicht genauso wie ein Schiff auf dem offenen Meer. Das hat allerdings mit der Politik und mit mir nichts zu tun. Das hängt einfach damit zusammen, dass unser Planet, und wie Einstein festgestellt hat, sogar das ganze All gekrümmt sind.“

Ježíš paní kanclérce odpovídá německy. Prosím proto čtenáře o trpělivost. Všechno pak doslova přeložím.

„Liebe Frau Bundeskanzlerin, Sie haben vollkommen recht darin, dass das All gekrümmt ist, unser Planet ist aber rund und das gilt auch für das All, wenn wir es von aussen betrachten. Das Prinzip der Schöpfung gilt überall und rund heisst nämlich vollkommen. Deshalb dürfen Sie, liebe Frau Bundeskanzlerin, niemals die Diktatur eines ungerechten Gesetzes verteidigen und durchsetzen. Sie müssen das Angebot des Himmels verteidigen und durchsetzen und das ist die Gerechtigkeit, dann wird Ihr Tun im Einklang mit dem Willen meines Vaters stehen. Wenn Sie das nicht

tun, begehen Sie eine schwere Sünde gegen die Liebe, gegen meinen Himmlischen Vater.“

Pan Papoušek se trochu pozapomněl a skočil svému nejvyššímu pánu do řeči slovem: „Amen.“ „Ježíš začal své služebnici tykat: „Merk dir das, liebe Angela!“

Paní Spolková kancléřka ale odmítla: „Das Gesetz ist unantastbar, meine Herren, der Rechtsstaat ist somit unantastbar. Lebt wohl und betet! Und seid brav! Belästigt die Politiker nicht!“ Poté vstala od kulatého stolu a zmizela. Ježíš svému Vrchnímu veliteli Armády spásy řekl klidným hlasem: „Takže vidíš, Vojtěchu, kam jsme to dotáhli.“ Vtom se pan Papoušek probudil s divoce bušícím srdcem.

Následuje tedy překlad. Paní kancléřka má slovo: „Já už vím, pánové, proč jste mne pozvali. Můžete všechno zapomenout. Spravedlnost pro mnichovskou bezdomovkyni není v dohledu zrovna tak jako loď na širém moři. To nemá ovšem s politikou a se mnou nic dočinění. Souvisí to jednoduše s tím, že naše planeta je zakřivená, a jak zjistil Einstein, i celé universum.“

Ježíš paní Spolkové kancléřce odpovídá: „Milá paní Spolková kancléřko, máte naprosto pravdu v tom, že vesmír je zakřivený, naše planeta je ale kulatá a to platí i pro vesmír, když se na něj díváme zvenčí. Princip stvoření platí všude a kulatý znamená totiž dokonalý. Proto nesmíte, milá paní Spolková kancléřko, nikdy hájit a prosazovat diktaturu nespravedlivého zákona. Musíte hájit a prosazovat nabídku Nebe a to je Spravedlnost. Pak bude Vaše počínání v souladu s vůlí mého Otce. Když to nebudete činit, dopustíte se těžkého hříchu proti Lásce, proti mému Nebeskému Otci.“.... „Pamatuj si to, milá Agelo!“ – Paní Spolková kancléřka odpovídá: „Zákon je nedotknutelný, pánové. Právní stát je tím nedotknutelný. Mějte se dobře a modlete se! A buďte hodní! Neobtěžujte politiky!“

S tímto zvratem ale pan Papoušek nepočítal, uznal však, že Duch Svatý jako pramen vší moudrosti všemu nejlépe rozumí. – Třeba se jednalo pouze o reakci jeho nevědomí na hluboké zklamání a Ježíš se z jeho trůnu ani nehnul. Jednalo by se pak o pouhý sen, v němž není ukryta pravda. To však nikdo nemůže dokázat.

Pan Papoušek byl už rozhodnut, že jako Vrchní velitel Armády spásy před nejmocnější ženou na naší planetě Zemi kapituluje. Pak se ale začal ve stavu zoufalství modlit, přičemž mu bylo vnuknuto, aby zmobilizoval poslední síly k rozhodujícímu úderu proti Nespravedlnosti. Paní Spolková

kanclérka hájila neochvějně nenaplněný zákon, pan Papoušek usiloval jako Vrchní velitel Armády spásy o jeho naplnění. V následujícím duchovním souboji postavil do první řady bitevního pole Ježíše se Svatým otcem Františkem, který bojuje odhodlaně proti Nespravedlnosti a chudobě. Za ním se shromáždili všichni duchovní všech křesťanských církví a vytvořili jednotu. Do první linie umístil všechny Armády spásy zemí Evropské unie. Ostatní Armády spásy světa ponechal v záloze, zatímco nebeské mocnosti mu poskytly vzdušnou podporu. Vyhlásil první stupeň bojové pohotovosti, udělal si svoji oblíbenou vídeňskou kávu, zasedl k počítači, pokřížoval se a začal psát. Některé výpovědi zazněly již v minulosti a tak je nyní pouze opakuje:

**Frau Bundeskanzlerin
Dr. Angela Merkel**

**Betreff: Überwindung der Ungerechtigkeit ohne Einsatz der
Heilsarmee bzw. des Gebetes**

Sehr geehrte Frau Bundeskanzlerin,

ich wende mich an Sie mit meinem traurigen Ihnen schon lange bekannten Anliegen der Münchener Obdachlosen. – Die Altersrente stellt eine Anerkennung der verrichteten Arbeit dar und zwar nicht nur beim Beamten, sondern auch bei ihr, auch sie diene treu und hingebungsvoll dem Staat, ohne einen Eid geleistet zu haben.

Der Beamte und dadurch auch der Staat leisteten einen Eid, gegenüber jedermann Gerechtigkeit zu üben. Die verbeamteten Lehrer, die keine Rentenbeiträge abführen, und die angestellten Lehrer, bekommen die volle Rente, wie auch die Spätaussiedler, die in Deutschland nie gearbeitet und keine Rentenversicherungsbeiträge abgeführt haben, die Rente der ehemaligen DDR-Bürger sollte, wie es Frau Bundesministerin Dr. Ursula von der Leyen versprach, erhöht werden, weil sie viel gearbeitet hätten, (so lautete die Begründung) - warum muss also die verrichtete Arbeit eines westdeutschen Bürgers auf diese unchristliche Art und Weise in den Mülleimer eines sozialen Rechtsstaates geworfen werden? Ich verstehe das nicht, obwohl ich deutsche Schulen besuchte: Realschule, Gymnasium und Universität.

Ich berufe mich in meinem Anliegen auf die Gerechtigkeit, eine der wertvollsten unvergänglichen Perlen der Schatzkammer Gottes. - Das Gesetz ist ein Bauteil von Organisation, Verwaltung und Macht im Staat, also ein Hilfsmittel, in dem sich oft Ungerechtigkeit, manchmal sogar das Böse verbirgt. Auch in einem Rechtsstaat kann das Gesetz der Gerechtigkeit im Wege stehen, oder es kann Ungerechtigkeit bewirken und die Politiker für den Hilferuf des Bürgers blind und taub machen. Das Gesetz macht den Politiker zu seinem Gefangenen, beschränkt seine Handlungsfreiheit, ja sogar entmachtet ihn, verführt ihn zum Versteckspiel: Sie sind als Bundeskanzlerin nicht zuständig, Frau Bundesministerin ist machtlos, entmachtet durch ein Gesetz.

Christus verteidigte nicht das Gesetz. Das taten seine Widersacher. Christus ist nicht gekommen, um das Gesetz aufzuheben. Er ist gekommen, um es mit Gerechtigkeit, Wahrheit, Weisheit, Freiheit, gesundem Menschenverstand, Frieden und Liebe zu erfüllen. Dasselbe gilt auch für den Staat und für die Welt. Der Endzustand, also eine gerechte Welt, ist zwar eine Utopie, eine gerechtere Welt ist jedoch möglich.

Ich habe mich mit meinem Anliegen auch an den Petitionsausschuss des Bundestages gewandt - vergeblich. Wenn Sie, sehr geehrte Frau Bundeskanzlerin, diese meine letzte Bitte zurückweisen, dann hilft nur noch das Gebet. – Die Benachteiligten müssen ihre Verbündeten im Himmel suchen. Die heutige Welt, die dem Geld, der Ungerechtigkeit, dem vernichtenden Glanz der Waffen und der Gewalt verfallen ist, braucht eine neue Kultur, das Gebet. – Bertolt Brecht ist hier natürlich einer anderen Meinung, welche Johannes Paul II. widerlegt hat. Gorbatschow war ein Geschenk des Himmels, ein Geschenk des Gebetes.

Die grösste Tragödie der Menschheit liegt meines Erachtens darin, dass sie das Christentum nicht richtig begriffen oder es nicht ausreichend ernst genommen hat.

Ich habe unserem Herrn, Jesus Christus, versprochen, im Falle eines Misserfolgs in diesem Anliegen die Bürger der EU zu bitten, mit

der christlichen Welt für die Erfüllung des Gesetzes und der Welt mit Gerechtigkeit und Frieden zu beten. Wir dürfen in Europa Christus nicht in die Ecke drängen, wie es leider sichtbar geschieht. Jeder Schritt in die richtige Richtung ist gut, jeder gute Tropfen ist nützlich. Gott vermehrt grosszügig die guten Taten der Menschen, er vermehrt sie tausendfach wie das geschenkte Brot in der Heiligen Schrift. Die christlichen Werte, zu denen auch die elementare Gerechtigkeit gehört, gehören zu geistigem, geistlichem, ethischem und demokratischem Reichtum Europas.

Christus braucht zu seinem Werk das Herz des Menschen, das oft nur eine schwer einnehmbare Festung darstellt, manchmal sogar eine uneinnehmbare, welche vollkommen verhärtet und kalt sein kann (auch bei Politikern). Wer viel bekommen hat, von dem wird viel erwartet (zurückgefordert) werden. - In diesem Drama kann es gleichzeitig nur Sieger oder Verlierer geben: siegt Christus, siegt auch der Mensch, verliert Christus, verliert auch der Mensch. Es ist also möglich, den Teufelskreis der Ungerechtigkeit und des Bösen zu durchbrechen. Dies kann nur in Zusammenarbeit mit Christus gelingen. Mit Karl Marx ist es nicht gelungen, im Gegenteil. Er ist kein Gnadenspende, der das Herz erweicht, er ist ein „Klassenkämpfer“, der das Herz zum Bösen verführt. Die objektive Wahrheit ist weit mehr als eine subjektive Ansicht.

Natürlich kann man den Inhalt meines Schreibens ernst nehmen oder man kann ihn ignorieren. Wir wissen aber auch, was manche Machthaber, welche sich selbstbewusst und verächtlich von Christus und Gott abgewandt hatten, in der Welt mit ihren Antiwerten anrichteten: Die Gewalt trat die Friedfertigkeit nieder – die Unfreiheit die Freiheit – die Lüge die Wahrheit – die Ungerechtigkeit die Gerechtigkeit – das Böse das Gute – der Hass die Liebe – die Rache die Vergeltung – der Krieg den Frieden – der Tod das Leben.

Die Freiheit des Menschen ist durch die Antiwerte beschränkt. Es bleibt uns nichts anderes übrig als uns dem Willen Gottes, der ewigen Liebe zu unterwerfen und dadurch vollkommen frei zu werden.

Die Forderung der elementaren Gerechtigkeit, die sich aus dem Verdienst ergibt, lautet sehr einfach: Jedem das Seine. Diese Definition

kann man auch erweitern im christlichen und sozialen Sinne. Ich erkenne auch die soziale Gerechtigkeit an, obwohl sie eine ganz andere Substanz aufweist. Ein sozialer Rechtsstaat, der die elementare Gerechtigkeit ablehnt, handelt nicht richtig. Die Rückkehr zur elementaren Gerechtigkeit ist ein bedeutender Schritt in die richtige Richtung, sie ist ein Schritt, der voll im Einklang mit dem Willen Gottes steht. – Die Münchener Obdachlose hat gewissenhaft gearbeitet, dem Staat und dem Nächsten hingebungsvoll gedient.

Ich danke Ihnen, sehr geehrte Frau Bundeskanzlerin, für Ihre Bemühungen und wage es, mich mit einem Gruss zu verabschieden, den ich aus meiner Kindheit kenne: Gelobt sei Jesus Christus! – Grüss Gott! beherrschen wir in Südwestdeutschland noch heute. Wir dürfen unseren Herrn und Erlöser, Jesus Christus, nicht an den Nagel hängen. Er verdient es nicht. Er hing schon am Kreuz und das muss reichen.

Sie brauchen keine Angst davor zu haben, dass eine verdiente Altersrente den Rechtsstaat auf den Kopf stellt. Im Gegenteil. Sie erfüllt ihn mit Gerechtigkeit und Segen.

Ich wünsche Ihnen, sehr geehrte Frau Bundeskanzlerin, alles Gute, feste Gesundheit und Gottes Segen.

Mit freundlichen Grüßen

Der Oberbefehlshaber der Heilsarmee

Vojtěch Papoušek

Po obdržení tohoto dopisu jsem jej ihned přeložil a poslal zpět panu Papouškovi...

Paní Spolková kancléřka
Dr. Angela Merkelová

Věc: Překonání Nespravedlnosti bez nasazení Armády spásy,
popřípadě modlitby

Vážená paní Spolková kancléřko,

obracím se na Vás s mou smutnou Vám již dlouho známou záležitostí mnichovské bezdomovkyně. – Starobní důchod představuje uznání vykonané práce a sice ne jenom u úředníka, ale také u ní, také ona sloužila věrně a oddaně státu, aniž by složila přísahu.

Úředník a tím také stát složili přísahu, že budou vykonávat spravedlnost vůči každému. Učitelé se statusem úředníka, kteří neodvádí žádné důchodové příspěvky, a učitelé jako zaměstnanci dostanou plný důchod, jakož i pozdní vystěhovalci, kteří v Německu nikdy nepracovali a žádné důchodové příspěvky neodváděli, důchod bývalých občanů NDR měl být, jak slíbila paní spolková ministryně Dr. Ursula von der Leyen, zvýšen, poněvadž mnoho pracovali (tak znělo odůvodnění) – proč musí být tedy vykonaná práce západoněmeckého občana tímto nekřesťanským způsobem bezmyšlenkovitě vhozena do odpadového koše sociálního právního státu? Já tomu nerozumím, i když jsem navštěvoval německé školy: reálku, gymnázium a univerzitu.

Odvolávám se v mé záležitosti na Spravedlnost, jednu z nejvzácnějších nepomíjivých perel Boží klenotnice. – Zákon je stavební částí organizace, správy a moci ve státě, tedy pomocný prostředek, v němž se často ukrývá nespravedlnost, někdy dokonce Zlo. Také v právním státě může stát zákon v cestě Spravedlnosti, nebo může Nespravedlnost způsobit a učinit politiky slepými a hluchými pro volání občana o pomoc. Zákon dělá politika svým zajatcem, omezuje jeho svobodu jednání, ba dokonce zbaví jej moci, svádí ho ke hře na schovávanou: Vy jako Spolková kancléřka nejste kompetentní, paní spolková ministryně je bezmocná, zbavená moci zákonem.

Kristus nehájil zákon. To činili jeho odpůrci. Kristus nepřišel, aby zákon zrušil. Přišel, aby jej naplnil Spravedlností, Pravdou, Moudrostí, Svobodou, Zdravým selským rozumem, Pokojem a Láskou. Totéž platí také pro stát a pro svět. Konečný stav, tedy spravedlivý svět, je sice utopie, spravedlivější svět je však možný.

Obrátil jsem se se svou záležitostí také na Petiční výbor Spolkového sněmu – marně. Když, vážená paní Spolková kancléřko, tuto moji poslední prosbu zamítnete, pak pomůže už jenom modlitba. Znevýhodnění musí

své spojence hledat v Nebi. Dnešní svět, jenž propadl penězům, Nespravedlnosti, ničivému lesku zbraní a násilí, potřebuje novou kulturu, modlitbu. - Bertolt Brecht je zde přirozeně jiného názoru, který Jan Pavel II. vyvrátil. Gorbačov byl darem Nebe, darem modlitby.

Největší tragédie lidstva spočívá podle mého názoru v tom, že křesťanství správně nepochopilo, nebo je nebralo dostatečně vážně.

Slíbil jsem našemu pánu Ježíši Kristu, že v případě neúspěchu v mé záležitosti požádám občany Evropské unie, aby se s Křesťanským světem modlili za naplnění zákona a světa Spravedlností a Pokojem. Nesmíme vtlačit v Evropě Krista do rohu, jak se to bohužel viditelně děje. Každý krok správným směrem je dobrý, každá dobrá kapka je užitečná. Bůh rozmnožuje velkoryse dobré skutky lidí, rozmnožuje je tisícírovnoběžně jako darovaný chléb v Písmu svatém. Křesťanské hodnoty, k nimž patří i základní spravedlnost, patří k duševnímu, duchovnímu, etickému a demokratickému bohatství Evropy.

Kristus potřebuje ke svému dílu srdce člověka, které často představuje jenom těžce dobytou pevnost, někdy dokonce nedobytnou, jež může být naprosto zatvrzelá a chladná (také u politiků). Kdo mnoho dostal, od toho bude mnoho očekáváno (požadováno zpět). – V tomto dramatu mohou současně existovat jenom vítězové, nebo poražení: zvítězí Kristus, zvítězí také člověk, prohraje Kristus, prohraje také člověk. Je tedy možné prolomit začarovaný kruh Nespravedlnosti a Zla. Toto se může zdařit jenom ve spolupráci s Kristem. S Karlem Marxem se to nepovedlo, naopak. On není dárce milosti, který srdce obměkčí, je „trídním bojovníkem“, jenž svádí srdce ke zlému. Objektivní pravda je daleko víc než subjektivní názor.

Přirozeně, že se může obsah mého dopisu brát vážně, nebo se může ignorovat. Víme ale také, co někteří mocipáni, kteří se sebevědomě a opovrživě odvrátili od Krista a Boha, způsobili na světě s jejich antihodnotami: Násilí ušlapalo Mírumilovnost – nesvoboda Svobodu – lež Pravdu – nespravedlnost Spravedlnost – zlo Dobro – nenávisť Lásku – msta Odpuštění – válka Mír – smrt Život.

Svoboda člověka je omezena antihodnotami. Nezbyvá nám nic jiného než se podrobit Boží vůli, věčné Láске, a stát se tím naprosto svobodnými.

Požadavek základní spravedlnosti, jenž vyplývá ze zásluhy, zní velmi jednoduše: Každému, co mu patří. Tato definice se dá také rozšířit v křesťanském a sociálním smyslu. Uznávám také sociální spravedlnost, ačkoliv vykazuje zcela jinou substanci. Sociální právní stát, který odmítá základní spravedlnost, nejedná správně. Návrat k základní spravedlnosti je důležitým krokem správným směrem, je krokem, který je plně v souladu s Boží vůlí. – Mnichovská bezdomovkyně pracovala svědomitě, sloužila oddaně státu a bližnímu.

Děkuji Vám, vážená paní Spolková kancléřko, za Vaše snahy, a odvažuji se rozloučit s pozdravem, který znám z mého dětství: **Pochválen buď Ježíš Kristus!** – Pozdrav Pánbů! ovládáme v jihozápadním Německu ještě dnes. Nesmíme našeho pána a vykupitele Ježíše Krista zavěsit na hřebík. On si to nezaslouží. Vysel už na kříži a to musí stačit.

Nemusíte mít strach z toho, že zasloužený starobní důchod postaví právní stát na hlavu. Naopak. Naplní jej Spravedlností a Požehnáním.

Přeji Vám, vážená paní Spolková kancléřko, všechno dobré, pevné zdraví a Boží požehnání.

S přátelským pozdravem

Vrchní velitel Armády spásy
Vojtěch Papoušek

Po přeložení tohoto dopisu jsem sáhl na obálku, která mi připadala ještě nevyprázdněná. Sáhl jsem do ní a vylovil ještě jeden dopis, jenž byl adresován na mne. Bohužel je napsán rovněž německy, takže jej předkládám v originále a následně přeložím, i když samozřejmě ne pro pana Papouška. Začal jsem mít tušení, že se celé nasazení Armády spásy do boje proti nespravedlnosti blíží pozvolna ke konci, nedovedl jsem však odhadnout, zda k dobrému a nebo špatnému.

Sehr geehrter Herr Silvester,

das vorausgehende Schreiben entspricht meinem christlichen Weltbild, das man natürlich erweitern kann. Ich bin der Meinung, dass der

Arzt wegen des Patienten da ist und nicht umgekehrt. Dies sollte auch in der Politik gelten. Die Münchener Obdachlose widerlegt jedoch diesen Grundsatz. Der Bürger ist wegen des Politikers da.

Das ganze Problem liegt darin, dass diese freiberufliche Lehrerin lange und viel für den Staat gearbeitet hatte, wofür sie eigentlich bestraft wurde. Der Staat kann jedoch wenigstens einen Teil des Arbeitgeberanteils an die Rentenversicherungsanstalt Berlin abführen und die Ungerechtigkeit ist dadurch beseitigt, die verletzte Gerechtigkeit geheilt.

Ich bin davon überzeugt, dass in ihrem Falle der Grundsatz der Gleichheit verletzt wird.

Wir dürfen die Macht auf Erden nicht einseitig der Politik überlassen, denn die irdische Macht neigt dazu, sich mit dem Bösen zu verbinden. Warum? Die richtige Antwort dürfte hoch interessant sein. Hier handelt es sich jedoch um eine allgemeine Erkenntnis, die mit der Politik der europäischen und anderen demokratischen Staaten nichts zu tun hat. Ein demokratischer Staat ist zum grossen Teil mit christlichen Werten erfüllt, die dem Willen Gottes entsprechen. Der demokratische Staat ist nur ein gewöhnlicher Sünder, der Gutes unterlassen und Böses getan hat.

Die Politiker machen Gesetze sowohl für die Bürger als auch für sich selbst und wissen sich dabei königlich zu versorgen. Im Europaparlament sind kommunistische Abgeordnete vertreten. In der Europapolitik sind Leute vertreten, die auf dem kommunistischen Parkett tanzten beflügelt mit Vorteilen, heute tanzen sie auf dem demokratischen Parkett. Jeder ist seines Glückes Schmied – zum Glück auch im Himmel, denn auf Erden gelingt es nicht jedem. Interessant. - Obwohl es sich bei den kommunistischen Abgeordneten um anständige Leute handeln kann, hat die kommunistische Diktatur kein Recht auf historische Rehabilitation, welche ihr die Anwesenheit jener Abgeordneten im politischen Geschehen gewährt.

In meiner Kindheit und Jugend war ich, wie Sie wissen, mit meiner ganzen Familie Opfer von Willkür der kommunistischen Diktatur (ich brauche das alles nicht aufzuzählen), im Alter ist wieder die

Münchener Obdachlose Opfer einer demokratischen Regierung, Opfer eines demokratischen Rechtsstaates. Wie soll sie sich unter diesen Umständen als Bürger mit dem Staat identifizieren? Das weiss nicht einmal der liebe Gott. Das wissen nur Hellseher und Zauberer. Dies gilt auch für die EU.

Gott zwingt niemand dazu, gerecht zu sein, hat aber das letzte Wort!!!

Ich verbleibe mit freundlichen Grüßen

Ihr Freund Vojtěch Papoušek als Oberbefehlshaber der Heilsarmee

Vážený pane Silvestře,

předcházející dopis odpovídá mému křesťanskému obrazu světa, který je možno přirozeně rozšířit. Jsem toho názoru, že lékař je tu kvůli pacientovi a ne naopak. Toto by mělo platit i v politice. Mnichovská bezdomovkyně však vyvrací tuto zásadu. Občan je tu kvůli politikovi.

Celý problém spočívá v tom, že tato učitelka na volné noze pracovala dlouho a mnoho pro stát, za což byla vlastně potrestána. Stát může však odvést alespoň část podílu zaměstnavatele na důchodovou pojišťovnu v Berlíně a nespravedlnost je tím odstraněna, zraněná Spravedlnost zhojena.

Jsem přesvědčen o tom, že v jejím případě je zásada rovnosti zraňována.

My nesmíme přenechat moc na Zemi jednostranně politice, neboť pozemská moc má sklon k tomu, že se pojí se Zlem. Proč? Správná odpověď by mohla být vysoce zajímavá. Zde se však jedná o všeobecný poznatek, který nemá s politikou evropských a jiných demokratických států nic dočinení. Demokratický stát je z velké části naplněn křesťanskými hodnotami, jež odpovídají Boží vůli. Demokratický stát je jenom obyčejný hříšník, který dobré opomenul a zlé vykonal.

Politici dělají zákony jak pro občany, tak také sami pro sebe a vědí se při tom královsky zaopatřit. V Evropském parlamentě jsou zastoupeni komunističtí poslanci. V evropské politice jsou zastoupeni lidé, jež tančili na komunistickém parketu povznášeni výhodami, dnes tančí na demokratickém parketu. Každý je strůjcem svého štěstí - naštěstí také v Nebi, neboť na Zemi se to každému nepodaří. Zajímavé. – I když se u komunistických poslanců může jednat o slušné lidi, komunistická diktatura nemá právo na historickou rehabilitaci, kterou jí přítomnost oněch poslanců v politickém dění skýtá.

V mém dětství a mládí jsem byl, jak víte, s celou mojí rodinou obětí zvůle komunistické diktatury (nemusím to všechno vyjmenovávat), ve stáří je zase mnichovská bezdomovkyně obětí demokratické vlády, obětí demokratického právního státu. Jak se má za těchto okolností jako občan identifikovat se státem? To neví ani Pán Bůh, to vědí jenom jasnovidci a kouzelníci. Toto platí i pro EU.

Bůh nenutí nikoho, aby byl spravedlivý, má ale poslední slovo.

Zůstávám s přátelským pozdravem

Váš přítel Vojtěch Papoušek jako Vrchní velitel Armády spásy

Část poslední

Pan Papoušek netrávil svůj čas ve třetím oddělení psychiatrické léčebny sám, i když neustále pilně pracoval. Navštěvovali jej od prvního dne tři pacienti, kteří mlčeli. Jeden sedával pod křížem, druhý po pravé straně a třetí po levé straně kříže. Tento si zakrýval tvář maskou. Tito pacienti zde sedávali nejenom naprosto mlčky, ale i duchem nepřítomní a tak pana Papouška vůbec nerušili.

Dostavil se však po dlouhé době den, kdy pacient pod křížem promluvil. Jeho slova byla vnořena do bolestivého nářku, jednalo se jedním slovem o srdce rvoucí žalozpěv, který se nedá slovy vůbec popsat. Trpěl nesnesitelně tím, že lidé válčí, že si ubližují všemi možnými způsoby, že týrají zvířata a ničí naši modrou planetu Zemi, což někteří politici, kteří mají moc, podporují. Toto prý činí, protože ztratili zcela rozum. Pan Papoušek mu velmi pozorně naslouchal.

Rozzlobený pacient jako pravá ruka Lásky, Moudrosti a Spravedlnosti se rozkřičel: „Člověče, vykoupený Adame, vem už konečně zdravý selský rozum a moudrost do hrsti.“ Vtom ztrhl masku pacient po levici kříže, byla to pravá ruka Satana, Knížete temnot, která pana Papouška neustále pronásledovala. Tento Zloduch kopl ze všech sil do židle, kterou nabídl pan Papoušek trpícímu pacientu pod křížem. Židle zasáhla pana Papouška do brady a srazila ho jako hák boxera těžké váhy k zemi. „Odpuštění a smír se rodí z Moudrosti a Lásky, což pravá ruka Satana postrádala,“ pronesl pan Papoušek sražený k zemi. Zde se naplňuje moudrost přísloví: „Za dobrotu na žebrotu.“

Najednou zaslechl pan Papoušek v dáli paní Spolkovou kancléřku. Z protilehlé strany se blížil Ježíš. Byl oděn ve slavnostním rouchu. Paní Spolková kancléřka si stoupla před poraženého Vrchního velitele Armády spásy a vedle nejvyššího pána celého Vesmíru a spustila:

„Hört mir zu, meine Herren, ich bringe Euch eine frohe Botschaft: Die Münchener Obdachlose hat ihre verdiente Rente. Die Festung Gottes auf Erden ist auf einem Felsen gebaut.“

Neodkladně překládám: „Poslouchejte mne pánové, přináším Vám radostnou zprávu: Mnichovská bezdomovkyně má svůj zasloužený důchod. Boží pevnost na Zemi je postavena na skále.“ Po těchto slovech Ježíš smekl klobouk, který neměl, uklonil se hluboce a posadil paní Spolkové kancléřce na hlavu nádhernou korunu vítězství, v níž se třpytily drahokamy Míru, Spravedlnosti a Lásky jako safír, smaragd a rubín. – Pak dodal: „Můj Nebeský Otec pokládá mnohá vítězství na Zemi za porážku a mnohé porážky za vítězství. Paní Spolková kancléřka zvítězila, i když byla poražena. – Spěchám ještě poděkovat a požehnat jejímu Parlamentu, Spolkovému sněmu, který jí dopomohl k vítězství.“

Vtom se pan Papoušek najednou probral z krátkého bezvědomí, které si přivodil pádem na zem po úderu židle do brady, což jej vnořilo do Světa neviditelného, to jest duchovního, jenž se dívá na Svět viditelný svým pohledem a hodnotí ho přitom svým srdcem. Otevřel oči dokořán, zůstal však ležet jako Vrchní velitel Armády spásy na lopatkách sražen Zlem, které ve Světě dále řádí podle své vůle.

Vykoupený Adam se bude ve své svobodě nadále chovat stejně, ať již v dobrém a nebo ve zlém, a svět se bude točit stejným tempem dál, dokud neřekne Bůh: Stop!

Najednou se pan Papoušek ztratil. Nikdo nevěděl jak ani kam. INTERPOL po něm potají pátral na celém světě, ale marně. Pacienti na psychiatrii rozsvítili svíce domnívající se, že jej Ježíš vzal zaživa jako Vrchního velitele své Armády míru a spásy do Nebe. Ozývaly se i hlasy, že pan Papoušek a jeho zdravý selský rozum vůbec neexistovaly, že si je vytvořili jenom pacienti, aby měli svůj idol člověka se zdravým lidským rozumem, jak je tomu i u hvězd sportu, filmu a zpěvu. Dokonce se vyskytly i domněnky, že pan Papoušek se zrodil z pera spisovatele, jak tomu bylo například u Dona Quijota de la Mancha, který existuje pouze jako nesmrtelná literární postava. Ať už tomu bylo jakkoliv, pan Papoušek je na světě a tak nechceme jeho existenci dále zpochybňovat.

Epilog

Najednou jsem si po dlouhé době uvědomil, že mi pan Papoušek hned po nástupu funkce Vrchního velitele Armády spásy poslal balík, který ležel v mé psychoterapeutické praxi na stole a záhadným způsobem zmizel, než jsem jej otevřel. U balíku ležel dopis. Na všechno jsem v atmosféře pracovního shonu zapomněl a dopis jsem vhodil do spodního šuplíku psacího stolu, kde se ukryl mezi papíry. Až nyní jej беру opět do ruky a otvírám:

Vážený pane Silvestře,

posílám Vám v balíku oděvy příslušných politiků, které si pro čtení mých dopisů, jež jim jakože posílám, musíte obléci, aby Duch Svatý viděl na první pohled, o koho se jedná a mohl obsah mých dopisů „doručit“ na správnou adresu. Zelený kostým patří paní Spolkové kancléřce a žlutý paní spolkové ministryni. Ne, abyste to popletl!!! - Nechal jsem je ušít Vám na míru, takže Vám určitě padnou. Holčák Angele a Uršule ohromně sluší. Spodní prádlo neposílám, jelikož nemám nejmenší potuchy o tom, jak vypadá. Sdělovací prostředky se doposud tak daleko nedostaly.

Přikládám i dva obleky, tmavý patří členům Spolkové vlády, světlý poslancům Evropského parlamentu. I u nich nemám o jejich spodním prádle nejmenší potuchy. Přesto si však nemusíte zmíněné svršky oblékat na holé tělo. Spodní prádlo politiků nahradíme z vlastních zásob. Ke kostýmu paní Spolkové kancléřky si vezmete trenýrky, v nichž jste v týmu první ligy proměnil každou jedenáctku, ke kostýmu paní spolkové ministryně si dáte trenýrky, s nimiž jste v pětiboji přeplaval v Československu každou řeku, každý rybník a každé jezero, aniž byste se začal topit, a k oblekům politiků si natáhnete trenýrky, v nichž jste běhal v komunistickém Československu Maraton a později utekl před sovětskými tanky na Západ, a kdyby bylo bývalo potřeba, tak byste v nich přeplaval i celý Lamanšský průliv jedním tahem.

Děkuji Vám předem za svědomité plnění tohoto úkolu a zůstávám s přátelským pozdravem

jako Vrchní velitel Armády spásy

Vojtěch Papoušek

Když jsem tento dopis dočetl, tak jsem totálně zbledl. V době doručení balíku jsem léčil jednu mladou ženu, vynikající kleptomanku, říkám vynikající, protože byla ohromně zručnou zábavnou kouzelnicí, což spojila se svou duševní poruchou, vlastně ztrátou rozumu. Tato pacientka si můj balík nepozorovaně vzala s sebou a do psychoterapeutických sezení chodila v příslušných kostýmech a dokonce i v oblecích shora jmenovaných politiků. Nic špatného mi při tom všem nenapadlo.

Pozorný čtenář by zde mohl namítnout, že i samotný pan Papoušek vlastně ztratil rozum. To by však byl omyl, neboť pan Papoušek jednal někdy s humorem, i když bral život vážně. Tento příjemný rozpor v životě mu umožňoval jeho kamarádský vztah k Bohu, kde Bůh byl jeho největším kamarádem. Člověk hledající pravdu by si zde třeba mohl položit otázku, jež se ve vážnosti kontextu náboženství a víry nabízí, zda může být Bůh jako Otec vůbec kamarádem. U pana Papouška určitě ano.

Podávám toto vysvětlení, aby neupadl pan Papoušek v tomto díle do oblasti, nebo přesněji vyjádřeno na nižší rovinu, to jest na rovinu komické postavy, jak mne poučuje kniha vydána v této edici s titulem „Proč se smějeme“, kde autor pohlíží na příslušné jevy humoru ze všech stran.

Nechci na závěr tohoto skromného díla opomenout ani jeden detail, kterého jsem si povšiml v posledním dopise pana Papouška, v dopise, jenž byl adresován mně, tentokrát však mně osobně a ne vrcholným politikům v mé osobě. Jednalo se o chybu, kterou jsem již opravil a sice německé slovo „Opfer“ bylo změněno na slovo, rovněž německé „Oper“, písmeno f bylo vyňato. Došlo v kontextu německého jazyka ke změně významu slova oběť ve slovo opera, což by si esotericky myslící člověk vysvětloval tak, že příslušní kouzelníci, jež se objevují v posledním odstavci, proměnili svými nadpřirozenými schopnostmi „oběť“ v „operu“. Zastánci spikleneckých teorií by obvinili zde přítomné jasnovidce z toho, že se dopustili pomocí ducha komunismu, který stále ještě v České republice přežívá, cenzury. Kritici změkčilého liberalismu v police států Evropské unie by v tomto zásahu spatřili snahu slabého, někdy až bojácného, jindy zdvořilého, nebo odvážného ducha evropské politiky, který zavádí novou formu cenzury tím, že odstraňuje náboženské symboly z veřejnosti. Psychiatricky školený čtenář by věřil ve slově „opera“ změnu osobnosti u pana Papouška, který se pokládá za některého velkého operního skladatele, třeba Dvořáka nebo

Wagnera, a objektivní realista, jenž má praktickou zkušenost s počítačem, by s úsměvem podotkl: Počítač rozezná formu, ale význam a smysl jsou pro něj absolutně neznámé veličiny, počítač měl český jazykový mozek. Ponechávám tedy svobodnému rozhodnutí čtenáře, co je z předcházejících pohledů pravda.

Než zmlknu, chtěl bych se zmínit ještě o jednom faktu. Moje němčina mi občas zastírá i moji češtinu, tedy dominuje v mém vědomí, jak jsem mohl zakusit v tomto případě. Slovo Oper se vyslovuje v němčině jako Ópr a znamená „opera“. Trvalo mi nějakou dobu, než jsem v tomto slově objevil nebo spíše odhalil český rozkazovací způsob druhé osoby jednotného čísla slovesa oprat, tedy: Oper! Zde se nabízí hledání podstatnější pravdy a sice v kontextu děje ve vztahu k „oběti“, oběti, která byla odstraněna a nahrazena imperativem, že mám něco oprat. Pan Papoušek jako křesťan od kosti ve funkci Vrchního velitele Armády spásy by mi všechno dokázal lépe vysvětlit, než si já dovedu jako pouhý psychoanalytik domyslet, přesto si dovoluji napojit se na stopu pana Papouška: Pachatel poskvrňuje svým zlým činem své nitro, ubližuje tedy ne jenom oběti ale i sám sobě. Kristus přišel mezi hříšníky, tedy pachatele, aby odstranil v dobrém slova smyslu oběť, ztotožnil se s ní svou smrtí na kříži a vykoupil tím pachatele a zajistil oběti svou věčnou odměnu. Přiznávám se, že zde narážím na tajemství, jež nedovedu rozluštit, zmocňuje se mne pouze záhadné, nebo spíše tajemné tušení. – Začínám i věřit panu Papouškovi, jenž je přesvědčen o tom, že trojjediný Bůh je jako věčná Pravda stále mezi námi, že s námi spolupracuje a vede nás k Poznání, Dobru a Lásce, tedy k Sobě, pokud s tím svobodně souhlasíme.

Pan Papoušek jako univerzitní profesor matematiky mi citoval jeden axiom logiky, který dříve vštěpoval do paměti svých studentů: „Všechny kachny jsou ptáci, ale ne všichni ptáci jsou kachny“, jedná se tedy o jednosměrnou logiku postrádající protisměr. Jako Vrchní velitel Armády spásy, jenž chtěl vykoupit člověka ze ztráty rozumu a pokořit Nespravedlnost, mi svěřil ještě jednu definici logiky: Kdo ztratil Rozum, ztratil i Pravdu, kdo ztratil Pravdu, ztratil i Rozum. Další jeho krok vede ke křesťanské definici: Kdo ztratil Víru, ztratil i Pravdu, kdo ztratil Pravdu, ztratil i Víru. – To by mohlo stačit, abych se nezměnil v papouška a neopakoval v tak závažných poznáních příliš dlouho pana Papouška jako Vrchního velitele Armády spásy, protože na to osobně nemám právo.

Zkrátka a dobře, má poslední slova: Tak jak vidí Röntgen do těla člověka, pan Papoušek do duchovního světa, tak já vidím jako psychoanalytik do lidské duše. Hned jsem si uvědomil, proč paní Spolková kancléřka jako citlivá žena tak dlouho kladla odpor panu Papouškovi jako Vrchnímu veliteli Armády spásy. Zde vidíme, co ztráta rozumu u občanů může způsobit i ve vztahu k politikům. Je třeba také připustit, že každé zlo je k něčemu dobrému. Kdyby paní Spolková kancléřka, tato obětavá matka Evropy, podlehla hned prvnímu, popřípadě druhému útoku, nazvěme to klidně úderu Armády spásy na její dobré srdce, tak by pan Papoušek nedočel můj Román a já bych nedopsal toto dílo.

Popisy k jednotlivým titulům edice

V první řadě edice pro podporu poznání v oblasti humánních věd bylo vydáno šest titulů:

Tato edice je zaměřena jak na širokou veřejnost, středoškoláky a studenty, tak i na odborné kruhy. V oboru psychoanalýzy jsou sepsána tři díla. První se jmenuje „NÁVRAT K ZÁKLADŮM – Po stopách podvědomí a nevědomí“, druhé: „SUGESCE, AUTOSUGESCE A HYPNÓZA“ a třetí: „PROČ SE SMĚJEME - Psychologie a psychoanalýza humoru, komiky a ironie“. Po tomto trojhvězdi, které zahrnuje všechny složky osobnosti: nevědomí (Návrat k základům), podvědomí (hypnóza), a vědomí + podvědomí a nevědomí (humor) následuje jedno dílo z oblasti pedagogiky s titulem: „PRAMENY STUDÁNKY PEDAGOGICKÉ PRAXE – Pedagogika, psychologie a psychoanalýza – místy s humorem“. Do této ediční řady je pojat ještě humoristický román „OZVĚNY LÁSKY“ a stejnojmenný scénář. Tyto zábavné texty mohou být použity i ke studijním účelům.

Následné popisy se nachází na zadních stranách obalu:

Popis k „Návrat k základům“

Tato psychoanalytická práce se obrací jak na odborné kruhy z nejrůznějších oblastí života, tak i na širokou veřejnost se zájmem o hlubší poznání člověka. Nabízí hluboký pohled do funkcí podvědomí a nevědomí. Autor osvětluje činnost duševní soustavy ve snu, kreativním procesu a duševní nemoci, kterou definuje jako symbolickou manifestaci zraněného vztahu. Nosnými pilíři této psychoanalytické práce jsou svoboda a vztah jako základní principy duševní dynamiky. – Veškerá duševní činnost, mimo jiné i řešení problémů, vědecké poznatky, technický vývoj a umění vychází podle autorova zjištění ze základní funkce nevědomí, to je osvobozování

Popis k „Sugesce, Autosugesce a Hypnóza“

Slovo „Hypnóza“ se nachází ve slovní zásobě téměř každého člověka. Za tímto výrazem se skrývá široká škála faktorů, které jsou náplní tohoto zvláštního fenoménu řízené funkce duševní soustavy. Autor uvádí všechny

prvky hypnózy, které jsou výsledkem vědecké práce amerických, německých a dalších badatelů. Jako teoretický psychoanalytik připojuje vlastní osvětlující komentáře k existujícím fenoménům hypnózy. V „Základní teorii hypnózy“ nabízí nové porozumění podstaty tohoto fenoménu vedle dosavadních uvedených teorií příslušných expertů.

Popis k „Proč se smějeme“

Smích nás věrně doprovází našim životem. Víme ale, proč se smějeme? Odpověď zní následovně: „Protože nám něco připadá komické.“ Tento postřeh je sice správný, ale velmi obecný a povrchní. Abychom vnikli do „tajemství“ smíchu, musíme jeho příčinu podrobit důkladné psychologické a „technické“ systematické analýze, o což se toto dílo v souvislé teorii pokouší, přičemž nahlédneme do podstaty humoru, komiky a ironie. Psychoanalytické rozuzlení nám v tomto díle podává konečné vysvětlení „tajemství“ smíchu.

Popis k „Prameny studánky pedagogické praxe“

Pedagogika je tradičně příliš zaměřená na didaktiku a postrádá všeobecně a to i mimo Českou republiku a Evropu psychologickou, především ale psychoanalytickou substanci, která nám umožní lepší orientaci v oblasti výuky a výchovy a vyvádí z bloudění v omylu. Didaktická část této skromné práce sice oslovuje konkrétně jazykáře, je ale všeobecně platná pro všechny předměty. V demokratických společnostech můžeme pozorovat úpadek učebního výnosu a rozklad chování žáků. Autor se pokouší nastínit cestu k nápravě. Sporadický humor a kapitola satiry jsou výrazem bezmocnosti všech pracovníků ve školství. Stali se spolu s žáky oběťmi společnosti, v níž schází žákům přirozeně uznávaná autorita a smysl pro poslušnost, která je duší každé organizace nezbytné pro zdravou funkci společnosti.

Popis k „Ozvěny lásky“

Tento román je syntézou exilu s vlastí. V jeho druhé polovině se jedná o závěrečný boj proti komunismu v duchu humoru. O jakou zbraň vlastně jde, nám zjeví samotná četba. Román má však vážné pozadí. Jedná se v něm mimo jiné o hledání smyslu života, který nachází hlavní postava

jako ateista nakonec v lásce, která se rodí po překonání vlastního „já“ ve svobodě ve spojení s Bohem.

Román je převeden i do základní formy scénáře podle normy Hollywoodu a je publikován pod stejnojmenným titulem jako humoristická komedie. Scénář můžeme tedy číst jako drama.

Popis ke „Scénáři Ozvěny lásky“

Toto dílo vzniklo podle stejnojmenného románu, který byl převeden do základní formy scénáře podle normy Hollywoodu. Scénář můžeme tedy číst jako drama. Zatímco román má hodně „odboček“, musí se scénář ubírat stále stejnou cestou, přičemž by se hlavní postava měla vyskytovat téměř ve všech scénách. V této formě kinematografie se setkáváme se srovnatelnou strukturou jako u dramatu o třech jednáních: situací – konfrontací – rozřešením (u komedie).

Ve druhé řadě edice pro podporu poznání v oblasti humánních věd bylo vydáno pět titulů:

Následné popisy se nachází na zadních stranách obalu:

Popis k „The Fans of Love“

Tato humoristická komedie v anglickém jazyce byla původně sepsána v roce 1983 pro jednu filmovou společnost Hollywoodu. Poněvadž se jedná o společenskou komedii, která ve Spojených státech nemá v televizních pořadech tradici, nedošlo k její produkci, což však nikterak nesnižuje její hodnotu v oblasti zábavy čtenáře, který se rád pobaví a zasměje. Určitě poslouží mimo čtenářů se znalostí anglického jazyka i studentům středních škol, gymnázií a studentům anglického jazyka na vysokých školách.

Popis k „Setkání s Dvorním šaškem Nebeského království“

Tato humoristická novela hledá pravý smysl života přes veškerá pokušení a slabosti a zviditelňuje omyly, kterým je člověk vystaven a sice jak v privátním, tak i ve veřejném životě. S příchutí politické satiry se jedná o souboj mezi ateismem s křesťanstvím a materialismem s hodnotami

duchovními v duchu humoru, kde Dvorní šašek Nebeského království nakonec vítězí nad svým ateistickým rivalem.

Popis k „Vrchní velitel Armády spásy“

Hrdina této tragikomické satiry pan Papoušek vzal na sebe nelehký úkol. Chce vykoupit člověka ze ztráty rozumu. Odchází se svým zdravým selským rozumem na psychiatrii, kde je v jednom ze svých snů jmenován Ježíšem Vrchním velitelem Armády spásy. Se ztrátou rozumu člověka zápasí na psychiatrii, bojuje proti nespravedlnosti a chudobě a zasahuje nepřímo do dění světové politiky. Sklízí však, jak tomu už v životě bývá, v malých i velkých bojích jak vítězství, tak i porážku. Nedostatek Lásky a smyslu pro Spravedlnost v politické oblasti a Zlo nakonec jeho snahy zčásti zmaří.

Popis k dvojjazyčné verzi „The Fans of Love“ + „Fanoušci Lásky“ - dvojjazyčně

Tato humoristická komedie v anglickém jazyce byla původně sepsána v roce 1983 pro jednu filmovou společnost Hollywoodu. Poněvadž se jedná o společenskou komedii, která ve Spojených státech nemá v televizních pořadech tradici, nedošlo k její produkci, což však nikterak nesnižuje její hodnotu v oblasti zábavy čtenáře, který se rád pobaví a zasměje. Určitě poslouží mimo čtenářů se znalostí anglického a českého jazyka i studentům středních škol, gymnázií a studentům anglického jazyka na vysokých školách. - Přeložená verze do českého jazyka má usnadnit porozumění humoru i v cizím jazyce.

Popis k „Návrat do života“

V tomto díle autor spojil venkovské prostředí se světem a politiku a lidovost s filozofií v duchu humoru. O sexualitě se mluvilo na rozdíl od naší doby s odstupem pouze v duchu lidového humoru, tvořila však součást vědomí. Láska je naproti tomu ztvárněna bez humoristické příchuti. Ženy byly tehdy hluboce věřící a tak si braly při setkání na mušku humoru pouze ženskou sexualitu, aby nezhřešily, což autor nepřímo literárně ztvárňuje a uchovává.

V naší době vládne obraz sdělovacích prostředků a počítač, což silně oslabuje vztah ke knize. Společnost je materiálně zaměřená, peníze

ovládají její vědomí, duchovní hodnoty se vytrácí. Písemná elektronická komunikace státních zaměstnanců v některých oblastech nefunguje. I tyto nedostatky společnosti se dostávají do hledí satiry.

Autor uvádí řadu vlastních cizojazyčných textů pro čtenáře se zájmem o cizí jazyky. Všechny texty jsou následně převedeny do češtiny.

Téma románu spočívá v **hledání Pravdy** v různých částech a oblastech díla. Pozvolna se do děje vloudí i humor a pramen tvůrčí svobody. Děj je vložen z velké části do farnosti Žitkovských bohyň od Jiřího Jílíka a od Kateřiny Tučkové.

Autor odešel v roce 1968 jako nepotřebný branec do Západního Německa, kde absolvoval reálku a gymnázium pro dospělé. Následně studoval v Německu a ve Spojených státech jazyky a literaturu. Studium ukončil státnicemi a doktorátem a poté učil i na univerzitě středověkou německou literaturu. Má hluboký náhled do psychoanalýzy, což uplatnil jako autor psychoanalytických děl. Hodně cestoval a pobýval ve Světě.